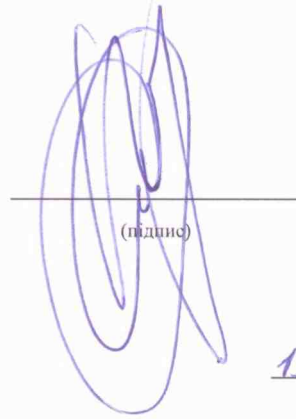

Генеральний директор Урядового офісу
координації європейської та
євроатлантичної інтеграції
Секретаріату Кабінету Міністрів України
(найменування посади)

(підпис)

Переклад затверджений

О.В. Стефанішина
(ініціали та прізвище)

19 вересня 2018 р.

02013R0952 — UA — 24.12.2016 — 001.001

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Європейського Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ.

►В РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 952/2013

від 9 жовтня 2013 року

про встановлення Митного кодексу Союзу

(нова редакція)

(ОВ L 269 10.10.2013, с. 1)

Зі змінами і доповненнями, внесеними:

Офіційний вісник

№	сторінка	дата
L 354	32	23.12.2016

►M1 РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/2339 від 14 грудня 2016 року

Виправлено:

►C1 Виправленням, ОВ L 287, 29.10.2013, с. 90 (952/2013)

►C2 Виправленням, ОВ L 267, 30.09.2016, с. 2 (952/2013)

Цей текст слугує суто засобом документування і не має юридичної сили. Установи Європейського Союзу не несуть жодної відповідальності за його зміст. Автентичні версії відповідних актів, включно з їхніми преамбулами, опубліковані в Офіційному віснику Європейського Союзу і доступні на EUR-Lex. Зазначені офіційні тексти безпосередньо доступні за посиланнями, вставленими у цей документ.

[►В](#) РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 952/2013
від 9 жовтня 2013 року
про встановлення Митного кодексу Союзу
([нова редакція](#))
(ОВ L 269 10.10.2013, с. 1)

Зі змінами і доповненнями, внесеними:

		Офіційний вісник		
		№	сторінка	дата
►М1	РЕГЛАМЕНТОМ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) 2016/2339 від 14 грудня 2016 року.	L 354	32	23.12.2016

Виправлено:

- [►С1](#)** [Виправленням, ОВ L 287, 29.10.2013, с. 90 \(952/2013\).](#)
- [►С2](#)** [Виправленням, ОВ L 267, 30.09.2016, с. 2 \(952/2013\).](#)

[▼В](#)

РЕГЛАМЕНТ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ І РАДИ (ЄС) № 952/2013
від 9 жовтня 2013 року
про встановлення Митного кодексу Союзу
(нова редакція)

ЗМІСТ

РОЗДІЛ I ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА 1 Сфера застосування митного законодавства, завдання митниці і терміни та означення

ГЛАВА 2 Права та обов'язки осіб, установлені митним законодавством

Секція 1 Надання інформації

Секція 2 Митне представництво

Секція 3 Рішення щодо застосування митного законодавства

Секція 4 Авторизований економічний оператор

Секція 5 Санкції

Секція 6 Оскарження

Секція 7 Контроль товарів

Секція 8 Зберігання документів та іншої інформації, плата і витрати

ГЛАВА 3 Конвертація валюти і строки

РОЗДІЛ II ФАКТОРИ, НА ОСНОВІ ЯКИХ ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ВВІЗНЕ АБО ВИВІЗНЕ МИТО І ВЖИВАЮТЬСЯ ІНШІ ЗАХОДИ ЩОДО ТОРГІВЛІ ТОВАРАМИ

ГЛАВА 1 Єдиний митний тариф і тарифна класифікація товарів

ГЛАВА 2 Походження товарів

Секція 1 Непреференційне походження

Секція 2 Преференційне походження

Секція 3 Визначення походження конкретних товарів

ГЛАВА 3 Вартість товарів для митних цілей

РОЗДІЛ III МИТНИЙ БОРГ І ГАРАНТІЇ

ГЛАВА 1 Виникнення митного боргу

Секція 1 Митний борг при ввозі

Секція 2 Митний борг при вивозі

Секція 3 Положення, спільні для митних боргів, що виникають при ввозі та вивозі

ГЛАВА 2 Гарантія погашення можливого або наявного митного боргу

ГЛАВА 3 Стягнення, сплата, повернення та звільнення від сплати суми ввізного або вивізного мита

Секція 1 **Визначення суми ввізного або вивізного мита, повідомлення про митний борг і здійснення запису в обліку**

Секція 2 **Сплата суми ввізного або вивізного мита**

Секція 3 **Повернення та звільнення від сплати**

ГЛАВА 4 Погашення митного боргу

РОЗДІЛ IV ТОВАРИ, ПЕРЕМІЩУВАНІ НА МИТНУ ТЕРИТОРІЮ СОЮЗУ

ГЛАВА 1 Загальна декларація прибуття

ГЛАВА 2 Надходження товарів

Секція 1 **Прибуття товарів на митну територію Союзу**

Секція 2 **Пред'явлення, розвантаження та огляд товарів**

Секція 3 **Тимчасове зберігання товарів**

РОЗДІЛ V ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО МИТНИЙ СТАТУС, ПОМІЩЕННЯ ТОВАРІВ ПІД МИТНУ ПРОЦЕДУРУ, ПЕРЕВІРЯННЯ, ВИПУСК ТОВАРІВ І РОЗПОРЯДЖЕННЯ ТОВАРАМИ

ГЛАВА 1 Митний статус товарів

ГЛАВА 2 Поміщення товарів під митну процедуру

Секція 1 **Загальні положення**

Секція 2 **Стандартні митні декларації**

Секція 3 **Спрощені митні декларації**

Секція 4 **Положення, застосовні до всіх митних декларацій**

Секція 5 **Інші спрощення**

ГЛАВА 3 Перевіряння та випуск товарів

Секція 1 **Перевіряння**

Секція 2 **Випуск**

ГЛАВА 4 Розпорядження товарами

РОЗДІЛ VI ВИПУСК ДЛЯ ВІЛЬНОГО ОБІГУ ТА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД СПЛАТИ ВВІЗНОГО МИТА

ГЛАВА 1 Випуск для вільного обігу

ГЛАВА 2 Звільнення від сплати ввізного мита

Секція 1 Повернені товари

Секція 2 Морський рибний промисел і продукти, отримані з моря

РОЗДІЛ VII СПЕЦІАЛЬНІ ПРОЦЕДУРИ

ГЛАВА 1 Загальні положення

ГЛАВА 2 Транзит

Секція 1 Зовнішній і внутрішній транзит

Секція 2 Транзит Союзу

ГЛАВА 3 Зберігання

Секція 1 Загальні положення

Секція 2 Митний склад

Секція 3 Вільні зони

ГЛАВА 4 Спеціальне використання

Секція 1 Тимчасовий ввіз

Секція 2 Кінцеве використання

ГЛАВА 5 Перероблення

Секція 1 Загальні положення

Секція 2 Перероблення на митній території

Секція 3 Перероблення за межами митної території

РОЗДІЛ VIII ТОВАРИ, ПЕРЕМІЩУВАНІ ЗА МЕЖИ МИТНОЇ ТЕРИТОРІЇ СОЮЗУ

ГЛАВА 1 Формальності перед вибуттям товарів

ГЛАВА 2 Формальності при вибутті товарів

ГЛАВА 3 Вивіз та зворотний вивіз

ГЛАВА 4 Загальна декларація вибуття

ГЛАВА 5 Повідомлення про зворотний вивіз

ГЛАВА 6 Звільнення від сплати вивізного мита

РОЗДІЛ IX ЕЛЕКТРОННІ СИСТЕМИ, СПРОЩЕННЯ, ДЕЛЕГУВАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ, ПРОЦЕДУРА КОМІТЕТУ І ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА 1 Розробка електронних систем

ГЛАВА 2 Спрощення в застосуванні митного законодавства

ГЛАВА 3 Делегування повноважень і процедура комітету

РОЗДІЛ I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА 1

Сфера застосування митного законодавства, завдання митниці і терміни та означення

Стаття 1

Предмет і сфера застосування

1. Цей Регламент запроваджує Митний кодекс Союзу (Кодекс), що містить загальні положення та процедури, застосовні до товарів, переміщуваних на митну територію Союзу або за її межі.

Без обмеження міжнародного права та конвенцій і законодавства Союзу в інших галузях, Кодекс діє однаково на всій митній території Союзу.

2. Деякі положення митного законодавства можуть діяти за межами митної території Союзу в рамках законодавства, що регулює окремі галузі, або в рамках міжнародних конвенцій.

3. Дія деяких положень митного законодавства, в тому числі передбачених ним спрощень, поширюється на торгівлю товарами Союзу між частинами митної території Союзу, що до них застосовуються положення Директиви 2006/112/ЄС або Директиви 2008/118/ЄС, та частинами такої території, де такі положення не застосовуються, або на торгівлю між частинами такої території, де такі положення не застосовуються.

Стаття 2

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284 із зазначенням положень митного законодавства і передбачених ним спрощень щодо митної декларації, підтвердження митного статусу, використання процедури внутрішнього транзиту Союзу тією мірою, якою це не перешкоджає належному застосуванню відповідних податкових інструментів, що їх дія поширюється на торгівлю згаданими в статті 1(3) товарами Союзу. Такі акти можуть бути спрямовані на вирішення конкретних обставин щодо торгівлі товарами Союзу, що стосуються лише однієї держави-члена.

Стаття 3

Завдання митних органів

Митні органи передусім несуть відповідальність за нагляд за міжнародною торгівлею Союзу, таким чином сприяючи добросовісній і відкритій торгівлі, виконанню зовнішніх аспектів внутрішнього ринку, спільної торговельної політики та інших спільних політик Союзу, що мають вплив на торгівлю, а також загальній безпеці ланцюга постачання. Митні органи повинні вживати заходів, що спрямовані, зокрема, на таке:

- (a) захист фінансових інтересів Союзу та його держав-членів;
- (b) захист Союзу від недобросовісної та незаконної торгівлі і водночас підтримка законної комерційної діяльності;
- (c) забезпечення захисту та безпеки Союзу та його резидентів, а також охорона довкілля, якщо необхідно — у тісній співпраці з іншими органами; та
- (d) підтримання належного балансу між митним контролем і сприянням законній торгівлі.

Стаття 4

Митна територія

1. Митна територія Союзу складається з таких територій, у тому числі їхніх територіальних вод, внутрішніх вод і повітряного простору:

- територія Королівства Бельгія,
- територія Республіки Болгарія,
- територія Чеської Республіки,
- територія Королівства Данія, крім Фарерських островів і Гренландії,
- територія Федеральної Республіки Німеччина, крім острова Гельголанд і території Бюзінген (Договір між Федеральною Республікою Німеччина та Швейцарською Конфедерацією від 23 листопада 1964 року),
- територія Республіки Естонія,
- територія Ірландії,
- територія Грецької Республіки,
- територія Королівства Іспанія, крім Сеути та Мелільї,
- територія Французької Республіки, крім французьких заморських країн і територій, що на них поширюються положення частини четвертої Договору про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС),
- територія Республіки Хорватія,
- територія Італійської Республіки, крім муніципалітетів Лівіньо і Кампьюне-д'Італія та національних вод озера Лугано, що розташовані між берегом і політичним кордоном території між Понте-Треза та Порто-Черезіо,
- територія Республіки Кіпр, згідно з положеннями Акта про вступ 2003 року,
- територія Республіки Латвія,
- територія Республіки Литва,
- територія Великого Герцогства Люксембург,
- територія Угорщини,

- територія Мальти,
- територія Королівства Нідерландів у Європі,
- територія Республіки Австрія,
- територія Республіки Польща,
- територія Португальської Республіки,
- територія Румунії,
- територія Республіки Словенія,
- територія Словацької Республіки,
- територія Республіки Фінляндія,
- територія Королівства Швеція, та
- територія Сполученого Королівства Великої Британії та Північної Ірландії і Нормандських островів та острова Мен.

2. Вказані нижче території, розташовані за межами території держав-членів, у тому числі їхні територіальні води, внутрішні води та повітряний простір, повинні вважатися частиною митної території Союзу з урахуванням застосованих до них конвенцій і договорів:

(a) ФРАНЦІЯ

Територія Монако, що визначена у Митній конвенції, підписаній у Парижі 18 травня 1963 року (*Journal officiel de la République française* (Офіційний вісник Французької Республіки) від 27 вересня 1963 року, с. 8679);

(b) КІПР

Територія районів дислокації Збройних сил Сполученого Королівства в Акротірі та Декелії, що визначена в Договорі щодо заснування Республіки Кіпр, підписаному в Нікосії 16 серпня 1960 року (Збірник договорів Сполученого Королівства № 4 (1961), директивний документ 1252).

Стаття 5

Терміни та означення

Для цілей Кодексу застосовуються такі терміни та означення:

- (1) «митні органи» означає митні адміністрації держав-членів, відповідальні за застосування митного законодавства, та будь-які інші органи, уповноважені відповідно до національного законодавства застосовувати визначене митне законодавство;
- (2) «митне законодавство» означає масив законодавства, що складається з такого:
 - (a) Кодекс і положення законодавства, що його доповнюють або виконують, ухвалені на рівні Союзу або національному рівні;
 - (b) Єдиний митний тариф;
 - (c) законодавство, що запроваджує систему Союзу для звільнень від сплати мита;
 - (d) міжнародні угоди, що містять митні норми, — тією мірою, якою вони діють у Союзі;

- (3) «митний контроль» означає конкретні дії, які виконують митні органи для того, щоб забезпечити дотримання митного законодавства та іншого законодавства, що регулює прибуття, вибуття, транзит, переміщення, зберігання та кінцеве використання товарів, переміщуваних між митною територією Союзу та країнами або територіями, які не є частиною такої території, та перебування і переміщення на митній території Союзу товарів із третіх країн і товарів, поміщених під процедуру кінцевого використання;
- (4) «особа» означає фізичну особу, юридичну особу та будь-яке об'єднання осіб, що не є юридичною особою, але що його згідно із законодавством Союзу або національним законодавством визнано об'єднанням, що має здатність вчиняти юридичні дії;
- (5) «економічний оператор» означає особу, що в ході своєї комерційної діяльності провадить діяльність, регульовану митним законодавством;
- (6) «митний представник» означає будь-яку особу, яку призначила інша особа для виконання дій і формальностей, необхідних згідно з митним законодавством у її відносинах з митними органами;
- (7) «ризик» означає імовірність і наслідки настання події стосовно прибуття, вибуття, транзиту, переміщення або кінцевого використання товарів, переміщуваних між митною територією Союзу та країнами або територіями, які не є частиною такої території, а також стосовно перебування на митній території Союзу товарів із третіх країн, яка:
 - (a) перешкоджатиме правильному застосуванню інструментів Союзу або національних інструментів;
 - (b) ставитиме під загрозу фінансові інтереси Союзу та його держав-членів; або
 - (c) становитиме загрозу для безпеки Союзу та його резидентів, здоров'я людей, тварин або рослин, довкілля чи споживачів;
- (8) «митні формальності» означає всі операції, що їх повинні виконати особа та митні органи для дотримання митного законодавства;
- (9) «загальна декларація прибуття» означає акт, яким особа повідомляє митні органи у встановленій формі та спосіб і протягом визначеного строку про те, що товари буде переміщено на митну територію Союзу;
- (10) «загальна декларація вибуття» означає акт, яким особа повідомляє митні органи у встановленій формі та спосіб і протягом визначеного строку про те, що товари буде переміщено за межі митної території Союзу;
- (11) «декларація тимчасового зберігання» означає акт, яким особа повідомляє у встановленій формі та спосіб про те, що товари перебувають на тимчасовому зберіганні;
- (12) «митна декларація» означає акт, яким особа повідомляє у встановленій формі та спосіб про своє бажання помістити товари під певну митну процедуру і зазначає при цьому, якщо необхідно, про будь-які особливі умови, що їх потрібно застосувати;
- (13) «декларація зворотного вивозу» означає акт, яким особа повідомляє у встановленій формі та спосіб про своє бажання перемістити товари із третіх

країн, за винятком тих, що перебувають під процедурою вільної зони або на тимчасовому зберіганні, за межі митної території Союзу;

- (14) «повідомлення про зворотний вивіз» означає акт, яким особа повідомляє у встановленій формі та способом про своє бажання перемістити товари з третіх країн, що перебувають під процедурою вільної зони або на тимчасовому зберіганні, за межі митної території Союзу;
- (15) «декларант» означає особу, яка подає від свого імені митну декларацію, декларацію тимчасового зберігання, загальну декларацію прибуття, загальну декларацію вибуття, декларацію зворотного вивозу або повідомлення про зворотний вивіз, чи особу, від імені якої подається така декларація або повідомлення;
- (16) «митна процедура» означає будь-яку з таких процедур, під яку можна помістити товари згідно з Кодексом:
 - (a) випуск для вільного обігу;
 - (b) спеціальні процедури;
 - (c) вивіз;
- (17) «тимчасове зберігання» означає ситуацію, коли товари з третіх країн тимчасово зберігаються під митним наглядом у період між їх пред'явленням митниці та їх поміщенням під митну процедуру або їх зворотним вивозом;
- (18) «митний борг» означає зобов'язання особи сплатити суму ввізного або вивізного мита, що встановлене на визначені товари згідно з чинним митним законодавством;
- (19) «боржник» означає будь-яку особу, що несе відповідальність за сплату митного боргу;
- (20) «ввізне мито» означає мито, що підлягає сплаті за ввіз товарів;
- (21) «вивізне мито» означає мито, що підлягає сплаті за вивезення товарів;
- (22) «митний статус» означає статус товарів як товарів Союзу або товарів із третіх країн;
- (23) «товари Союзу» означає товари, що підпадають під будь-яку з таких категорій:
 - (a) товари, що повністю отримані на митній території Союзу та не включають товари, ввезені з країн або територій, які не є частиною митної території Союзу;
 - (b) товари, переміщені на митну територію Союзу з країн або територій, які не є частиною такої території, та випущені для вільного обігу;
 - (c) товари, отримані або вироблені на митній території Союзу виключно із зазначених у пункті (b) товарів або із зазначених у пунктах (a) та (b) товарів;
- (24) «товари з третіх країн» означає товари, що не є зазначеними в пункті 23 товарами, або товари, що втратили свій митний статус товарів Союзу;
- (25) «управління ризиками» означає систематичне виявлення ризиків, у тому числі шляхом вибіркового перевірок, та вжиття усіх заходів, необхідних для зменшення ймовірності настання ризику;
- (26) «випуск товарів» означає дію, якою митні органи надають товари для цілей, визначених для митної процедури, що під неї їх поміщено;

- (27) «митний нагляд» означає дію, яку загалом вчиняють митні органи, щоб забезпечити дотримання митного законодавства та, у відповідних випадках, інших правових норм, застосованих до товарів, що є об'єктом такої дії;
- (28) «повернення» означає відшкодування сплаченої суми ввізного або вивізного мита;
- (29) «звільнення від сплати» означає звільнення від зобов'язання сплатити суму ввізного або вивізного мита, яку не було сплачено;
- (30) «перероблені продукти» означає поміщені під процедуру перероблення товари, піддані переробним операціям;
- (31) «особа, що має осідок на митній території Союзу» означає:
- (a) стосовно фізичної особи, будь-яку особу, яка постійно проживає на митній території Союзу;
- (b) стосовно юридичної особи чи об'єднання осіб, будь-яку особу, що має місцезнаходження, головний офіс або постійне комерційне представництво на митній території Союзу;
- (32) «постійне комерційне представництво» означає постійне місце ведення комерційної діяльності, в якому постійно перебувають необхідні людські і технічні ресурси та через яке повністю або частково проводяться пов'язані з митною сферою операції особи;
- (33) «пред'явлення товарів митниці» означає повідомлення митних органів про надходження товарів на митницю чи в будь-яке інше місце, що його визначили або схвалили митні органи, та доступність таких товарів для митного контролю;
- (34) «володілець товарів» означає особу, що є власником товарів, або має подібне право розпорядження ними, або фактично володіє ними;
- (35) «суб'єкт процедури» означає:
- (a) особу, яка подає митну декларацію або від імені якої таку декларацію подано; або
- (b) особу, якій передано права та обов'язки стосовно митної процедури;
- (36) «заходи торговельної політики» означає нетарифні заходи, запроваджені в рамках спільної торговельної політики, у формі норм законодавства Союзу, що регулюють міжнародну торгівлю товарами;
- (37) «переробні операції» означає будь-що з такого:
- (a) оброблення товарів, у тому числі їх монтаж, або складання, або з'єднання з іншими товарами;
- (b) перероблення товарів;
- (c) знищення товарів;
- (d) ремонт товарів, у тому числі їх відновлення та налагодження;
- (e) використання товарів, що не повинні входити до складу перероблених продуктів, але що дозволяють або полегшують виробництво таких продуктів, навіть якщо вони повністю або частково витрачаються в процесі (допоміжні засоби виробництва);
- (38) «норма добутку» означає кількість чи відсоток перероблених продуктів, отриманих унаслідок перероблення певної кількості товарів, поміщених під

процедуру перероблення;

- (39) «рішення» означає будь-який акт митних органів стосовно митного законодавства, який містить рішення в конкретній справі та має юридичні наслідки для відповідної особи чи осіб;
- (40) «перевізник» означає:
- (a) у контексті прибуття товарів, особу, яка переміщує товари або несе відповідальність за переміщення товарів на митну територію Союзу. Проте:
- (i) у разі змішаного перевезення, «перевізник» означає особу, яка керує транспортним засобом, що, після його переміщення на митну територію Союзу, рухається самостійно як активний транспортний засіб;
- (ii) у разі морського чи повітряного перевезення згідно з договором про спільне використання або фрахтування судна, «перевізник» означає особу, яка укладає договір і видає коносамент або авіанакладну для фактичного переміщення товарів на митну територію Союзу;
- (b) у контексті вибуття товарів, особу, яка переміщує товари або несе відповідальність за переміщення товарів за межі митної території Союзу. Проте:
- (i) у разі змішаного перевезення, якщо активний транспортний засіб, що залишає митну територію Союзу, тільки перевозить інший транспортний засіб, що, після прибуття активного транспортного засобу в пункт призначення, рухатиметься самостійно як активний транспортний засіб, «перевізник» означає особу, яка керуватиме транспортним засобом, що рухатиметься самостійно після того, як транспортний засіб, що залишає митну територію Союзу, прибуде в пункт призначення;
- (ii) у разі морського чи повітряного перевезення згідно з договором про спільне використання або фрахтування судна, «перевізник» означає особу, яка укладає договір і видає коносамент або авіанакладну для фактичного переміщення товарів за межі митної території Союзу;
- (41) «комісійна винагорода за купівлю» означає винагороду, що її сплачує імпортер агенту за представництво його інтересів під час купівлі оцінюваних товарів.

ГЛАВА 2

Права та обов'язки осіб, установлені митним законодавством

Секція 1

Надання інформації

Стаття 6

Засоби для обміну інформацією та її зберігання і спільні вимоги до даних

1. Весь обмін інформацією, як-от декларації, заяви або рішення, між митними органами та між економічними операторами і митними органами, а також зберігання такої інформації, згідно з вимогами митного законодавства, повинні здійснюватися з використанням засобів електронного опрацювання даних.

2. Спільні вимоги до даних повинні бути розроблені для цілей обміну зазначеною в параграфі 1 інформацією та її зберігання.

3. Засоби для обміну інформацією та її зберігання, крім зазначених у параграфі 1 засобів електронного опрацювання даних, можна використовувати таким чином:

- (a) на постійній основі, якщо це обґрунтовано з огляду на тип перевезення або якщо використання засобів електронного опрацювання даних не є доцільним для відповідних митних формальностей;
- (b) на тимчасовій основі, у разі тимчасової несправності комп'ютеризованої системи митних органів або економічних операторів.

4. Як відступ від параграфу 1, Комісія може у виняткових випадках ухвалювати рішення, що дозволяють одній або декільком державам-членам використовувати засоби для обміну інформацією та її зберігання, крім засобів електронного опрацювання даних.

Таке рішення про відступ повинне обґрунтовуватись конкретною ситуацією держави-члена, що просить його ухвалити, а також відступ необхідно надавати на визначений строк. Відступ підлягає періодичному перегляду і може продовжуватись на додатковий строк за заявою держави-члена, якій його надано. Його повинно бути скасовано, якщо він більш не є обґрунтованим.

Відступ не повинен впливати на обмін інформацією між державою-членом, якій його надано, та іншими державами-членами або на обмін інформацією та її зберігання в інших державах-членах для цілей застосування митного законодавства.

Стаття 7

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати таке:

- (a) згадані в статті 6(2) спільні вимоги до даних, враховуючи необхідність виконання передбачених митним законодавством митних формальностей, а також характер і мету обміну зазначеною в статті 6(1) інформацією та її зберігання;
- (b) конкретні випадки, в яких засоби для обміну інформацією та її зберігання, крім засобів електронного опрацювання даних, можна використовувати згідно з пунктом (a) статті 6(3);
- (c) тип інформації та відомості, що повинні міститись у зазначеній у статтях 148(4) та 214(1) документації.

Стаття 8

Надання виконавчих повноважень

1. Шляхом імплементаційних актів Комісія визначає:

- (a) за необхідності, формат і код спільних вимог до даних, згаданих у статті 6(2);

- (b) процедурні норми щодо обміну інформацією та її зберігання, які можна виконати за допомогою засобів, відмінних від зазначених у статті 6(3) засобів електронного опрацювання даних.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

2. Комісія ухвалює згадані в статті 6(4) рішення про відступи шляхом імплементаційних актів.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(2) дорадчої процедури.

Стаття 9

Реєстрація

1. Економічні оператори, що мають осідок на митній території Союзу, підлягають реєстрації в митних органах за місцем їхнього осідку.
2. В окремих випадках економічні оператори, що не мають осідку на митній території Союзу, підлягають реєстрації в митних органах за місцем, де вони вперше подають декларацію або подають заяву з проханням ухвалити рішення.
3. Особи, відмінні від економічних операторів, не зобов'язані реєструватись у митних органах, якщо не передбачено інше.

Якщо зазначені в першому підпараграфі особи зобов'язані реєструватись, діє таке:

- (a) якщо вони мають осідок на митній території Союзу, вони підлягають реєстрації в митних органах за місцем їхнього осідку;
 - (b) якщо вони не мають осідку на митній території Союзу, вони підлягають реєстрації в митних органах за місцем, де вони вперше подають декларацію або подають заяву з проханням ухвалити рішення.
4. В окремих випадках митні органи визнають реєстрацію недійсною.

Стаття 10

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) зазначені в статті 9(2) випадки, коли економічні оператори, що не мають осідку на митній території Союзу, підлягають реєстрації в митних органах;
- (b) зазначені в першому підпараграфі статті 9(3) випадки, коли особи, крім економічних операторів, підлягають реєстрації в митних органах;
- (c) зазначені в статті 9(4) випадки, коли митні органи визнають реєстрацію недійсною.

Стаття 11

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів митний орган, відповідальний за реєстрацію згідно зі статтею 9.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 12

Передача інформації та охорона даних

1. На всю інформацію, що її отримують митні органи під час виконання своїх службових обов'язків, яка за своїм характером є конфіденційною або яка надається на умовах конфіденційності, поширюється зобов'язання збереження професійної таємниці. Крім передбачених у статті 47(2) випадків, компетентні органи не повинні розкривати таку інформацію без прямого дозволу особи чи органу, що її надали.

Однак таку інформацію може бути розкрито без дозволу, якщо митні органи зобов'язані або уповноважені це зробити відповідно до чинних положень, зокрема стосовно охорони даних, або у зв'язку із судовим провадженням.

2. Згадану у параграфі 1 конфіденційну інформацію може бути передано митним органам та іншим компетентним органам країн або територій, які не є частиною митної території Союзу, для мети митної співпраці з такими країнами або територіями в рамках міжнародної угоди чи законодавства Союзу в сфері спільної торговельної політики.

3. Будь-яке розкриття або передача інформації, що згадані в параграфах 1 і 2, повинні забезпечувати достатній рівень охорони даних повністю відповідно до чинних положень про охорону даних.

Стаття 13

Обмін додатковою інформацією між митними органами та економічними операторами

1. Митні органи та економічні оператори можуть обмінюватися будь-якою інформацією, що прямо не вимагається митним законодавством, зокрема для цілей взаємної співпраці у виявленні ризиків та протидії їм. Такий обмін може здійснюватися на підставі письмової угоди та може передбачати доступ митних органів до комп'ютерних систем економічних операторів.

2. Будь-яка інформація, що її надає одна сторона іншій у ході зазначеної в параграфі 1 співпраці, є конфіденційною, якщо тільки обидві сторони не домовляться про інше.

Стаття 14

Надання інформації митними органами

1. Будь-яка особа може запитувати в митних органів інформацію щодо застосування митного законодавства. Такий запит може бути відхилено, якщо він не стосується фактично передбаченої діяльності, пов'язаної з міжнародною торгівлею товарами.

2. Митні органи повинні підтримувати регулярний діалог з економічними операторами та іншими органами, що проводять діяльність у сфері міжнародної торгівлі товарами. Вони повинні сприяти прозорості шляхом забезпечення вільного та, якщо можливо, безкоштовного доступу через мережу інтернет до митного законодавства, загальних адміністративних правил і бланків заяв.

Стаття 15

Надання інформації митним органам

1. Будь-яка особа, що прямо чи опосередковано бере участь у виконанні митних формальностей або в здійсненні митного контролю, повинна на вимогу митних органів і протягом будь-якого встановленого строку надати таким органам усі необхідні документи та інформацію у відповідній формі, а також усю допомогу, необхідну для виконання таких формальностей або здійснення такого контролю.

2. Унаслідок подання особою до митних органів митної декларації, декларації тимчасового зберігання, загальної декларації прибуття, загальної декларації вибуття, декларації зворотного вивозу чи повідомлення про зворотний вивіз або подання заяви на видачу дозволу чи на ухвалення будь-якого іншого рішення ця особа несе відповідальність:

- (a) за правильність і повноту інформації, наданої в декларації, повідомленні чи заяві;
- (b) за справжність, достовірність і чинність будь-якого документа, що підтверджує декларацію, повідомлення чи заяву;
- (c) у відповідних випадках, за дотримання усіх зобов'язань стосовно поміщення відповідних товарів під відповідну митну процедуру або стосовно проведення операцій, на які отримано дозвіл.

Перший підпараграф також поширюється на надання будь-якої інформації в будь-якій іншій формі, що її вимагають митні органи або що надається їм.

Якщо митний представник відповідної особи згідно зі статтею 18 подає декларацію, повідомлення або заяву чи надає інформацію, такий митний представник також несе зобов'язання, викладені в першому підпараграфі цього параграфа.

Стаття 16

Електронні системи

1. Держави-члени повинні співпрацювати з Комісією для розроблення, підтримання в справності та використання електронних систем для обміну інформацією між митними органами та з Комісією, а також для зберігання такої інформації відповідно до Кодексу.

2. Держави-члени, яким надано відступ згідно зі статтею 6(4), не зобов'язані розробляти, підтримувати в справності та використовувати в рамках такого відступу електронні системи, зазначені в параграфі 1 цієї статті.

Стаття 17

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів технічні заходи для розроблення, підтримання в справності та використання електронних систем, зазначених у статті 16(1).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Митне представництво

Стаття 18

Митний представник

1. Будь-яка особа може призначити митного представника.

Таке представництво може бути або прямим, у разі чого митний представник діє від імені та в інтересах іншої особи, або непрямим, у разі чого митний представник діє від свого імені, але в інтересах іншої особи.

2. Митний представник повинен мати осідок на митній території Союзу.

Якщо не передбачено інше, така вимога не поширюється на випадки, коли митний представник діє в інтересах осіб, яким необов'язково мати осідок на митній території Союзу.

3. Держави-члени можуть відповідно до законодавства Союзу визначати умови, за яких митний представник може надавати послуги в державі-члені, в якій він має осідок. Проте, без обмеження можливості застосування відповідною державою-членом менш суворих критеріїв, митний представник, що дотримується критеріїв, установлених у пунктах з (а) по (d) статті 39, має право надавати такі послуги в державі-члені, в якій він не має осідку.

4. Держави-члени можуть застосовувати умови, визначені згідно з першим реченням параграфа 3, до митних представників, що не мають осідку на митній території Союзу.

Стаття 19

Уповноваження

1. Під час роботи з митними органами митний представник повинен заявити, що він діє в інтересах особи, яку він представляє, а також вказати, чи таке представництво є прямим або непрямим.

Особи, які не заявляють, що вони діють як митні представники, або які заявляють, що вони діють як митні представники, не маючи відповідних повноважень, повинні вважатись особами, які діють від свого імені та у своїх інтересах.

2. Митні органи можуть вимагати від осіб, які заявляють, що вони діють як митні представники, підтвердження того, що особа, яку вони представляють, уповноважила їх.

В окремих випадках митні органи не вимагають надання такого підтвердження.

3. Митні органи не повинні вимагати від особи, що діє як митний представник та регулярно вчиняє дії та виконує формальності, щоразу надавати підтвердження наявності в неї повноважень, якщо така особа здатна надати таке підтвердження на вимогу митних органів.

Стаття 20

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

(а) випадки незастосування вимоги згідно з другим підпараграфом статті 18(2);

- (b) випадки, в яких митні органи не вимагають надавати підтвердження повноважень згідно з першим підпараграфом статті 19(2).

Стаття 21

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо надання і підтвердження права, зазначеного в статті 18(3).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 3

Рішення щодо застосування митного законодавства

Стаття 22

Рішення, ухвалені за заявою

1. Якщо особа подає заяву на ухвалення рішення щодо застосування митного законодавства, така особа повинна надати всю інформацію, необхідну компетентним митним органам для того, щоб вони могли ухвалити таке рішення.

Також заяву на ухвалення рішення можуть подавати декілька осіб, і рішення може бути ухвалено щодо декількох осіб, відповідно до встановлених у митному законодавстві умов.

Якщо не передбачено інше, компетентним митним органом є орган за місцем, де зберігається або доступна основна звітність заявника для митних цілей і де вестиметься принаймні частина діяльності, що її стосуватиметься рішення.

2. Митні органи повинні невідкладно, і не пізніше 30 днів після отримання заяви на ухвалення рішення, перевірити, чи виконано умови для прийняття такої заяви.

Якщо митні органи встановлять, що заява містить усю інформацію, необхідну для ухвалення ними рішення, вони повинні повідомити заявника про її прийняття протягом вказаного в першому підпараграфі строку.

3. Якщо не передбачено інше, компетентний митний орган повинен ухвалити зазначене в параграфі 1 рішення та повідомити заявника невідкладно, і не пізніше 120 днів із дати прийняття заяви.

Якщо митні органи не можуть дотриматися строку для ухвалення рішення, вони повинні поінформувати заявника про це до закінчення такого строку, зазначивши причини і додатковий строк, що вони вважають необхідним для ухвалення рішення. Якщо не передбачено інше, такий додатковий строк не повинен перевищувати 30 днів.

Без обмеження змісту другого підпараграфу, митні органи можуть продовжувати строк для ухвалення рішення згідно з митним законодавством, якщо заявник просить про продовження для внесення коригувань для того, щоб забезпечити виконання умов та критеріїв. Митні органи, що ухвалюють рішення щодо продовження строку, повинно бути повідомлено про такі коригування і додатковий строк, необхідний для їх внесення.

4. Якщо інше не передбачено в рішенні або митному законодавстві, рішення набуває чинності з дати, в яку його отримав заявник або в яку вважається, що він його отримав. Крім передбачених у статті 45(2) випадків, ухвалені рішення підлягають примусовому виконанню митними органами з такої дати.

5. Якщо інше не передбачено митним законодавством, рішення діє безстроково.

6. До ухвалення рішення, що негативно вплине на заявника, митні органи повинні повідомити заявника про підстави, на яких вони мають намір ухвалити своє рішення, а заявник повинен мати можливість висловити свою точку зору протягом визначеного строку з дати, в яку він отримав таке повідомлення або в яку вважається, що він його отримав. Після закінчення цього строку заявника повинно бути повідомлено про рішення у відповідній формі.

Перший підпараграф не застосовується в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо йдеться про рішення, зазначене в статті 33(1);
- (b) у разі відмови від переваг тарифної квоти, якщо досягнуто визначеного обсягу тарифної квоти згідно з першим підпараграфом статті 56(4);
- (c) якщо того вимагає характер або рівень загрози безпеці Союзу та його резидентів, здоров'ю людей, тварин або рослин, довкіллю або споживачам;
- (d) якщо рішення спрямоване на забезпечення виконання іншого рішення, що до нього застосовано перший підпараграф, без обмеження законодавства відповідної держави-члена;
- (e) якщо це перешкоджатиме веденню розслідувань, що їх ініційовано для боротьби з шахрайством;
- (f) в інших визначених випадках.

7. У рішенні, що негативно впливає на заявника, повинні бути вказані підстави, на яких воно ґрунтується, та право на оскарження, передбачене в статті 44.

Стаття 23

Управління рішеннями, ухваленими за заявою

1. Утримувач рішення повинен дотримуватись зобов'язань, що виникають на підставі такого рішення.

2. Утримувач рішення повинен невідкладно поінформувати митні органи про будь-які обставини, що виникають після ухвалення рішення і можуть вплинути на збереження ним чинності або його зміст.

3. Без обмеження встановлених в інших сферах положень, що визначають випадки, в яких рішення є або стають недійсними, митні органи, що ухвалили рішення, можуть у будь-який час скасувати, змінити або відкликати його, якщо воно не відповідає митному законодавству.

4. В окремих випадках митні органи повинні здійснити таке:

- (a) повторно оцінити рішення;
- (b) призупинити дію рішення, яке не підлягає скасуванню, відкликанню або зміні.

5. Митні органи повинні контролювати умови і критерії, що їх повинен виконати утримувач рішення. Вони також контролюють дотримання зобов'язань, що виникають на

підставі такого рішення. Якщо утримувач рішення має осідок менше трьох років, митні органи повинні здійснювати ретельний нагляд за ним протягом першого року після ухвалення рішення.

Стаття 24

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) винятки з третього підпараграфу статті 22(1);
- (b) умови прийняття заяви, зазначеної в статті 22(2);
- (c) строк для ухвалення конкретного рішення, включаючи можливе продовження такого строку відповідно до статті 22(3);
- (d) зазначені в статті 22(4) випадки, якщо рішення набуває чинності не з дати, яка відрізняється від дати в яку заявник його отримав або в яку вважається, що він його отримав;
- (e) зазначені в статті 22(5) випадки, якщо рішення не діє безстроково;
- (f) тривалість строку, зазначеного в першому підпараграфі статті 22(6);
- (g) окремі випадки, зазначені в пункті (f) другого підпараграфу статті 22(6), якщо заявнику не надано можливості висловити свою точку зору;
- (h) випадки і правила повторного оцінювання та призупинення дії рішень відповідно до статті 23(4);

Стаття 25

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) подання та прийняття заяви на ухвалення рішення, зазначеного в статті 22(1) і (2);
- (b) ухвалення зазначеного в статті 22 рішення, включаючи за потреби консультації з відповідними державами-членами;
- (c) здійснення контролю щодо рішення відповідно до статті 23(5).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 26

Дія рішень в усьому Союзі

Якщо тільки дія рішення не обмежена однією або декількома державами-членами, рішення щодо застосування митного законодавства є чинними на всій митній території Союзу.

Стаття 27

Скасування сприятливих рішень

1. Митні органи повинні скасувати рішення, що є сприятливим для утримувача рішення, якщо виконано всі такі умови:

- (a) рішення ухвалено на основі неправильної або неповної інформації;
- (b) утримувач рішення знав або повинен був знати, що інформація була неправильною або неповною;
- (c) якби інформація була правильною та повною, рішення було б іншим.

2. Утримувач рішення повинен бути повідомлений про його скасування.

3. Скасування набуває чинності з дати, в яку набуло чинності первинне рішення, якщо інше не зазначено в рішенні відповідно до митного законодавства.

Стаття 28

Відкликання та внесення змін до сприятливих рішень

1. Сприятливе рішення підлягає відкликанню або зміні, якщо, крім зазначених у статті 27 випадків:

- (a) одна чи більше умов ухвалення такого рішення не виконані чи більше не виконуються; або
- (b) у разі подання відповідної заяви утримувачем рішення.

2. Якщо не передбачено інше, адресоване декільком особам сприятливе рішення може бути відкликано тільки відносно особи, яка не виконує покладеного згідно з таким рішенням зобов'язання.

3. Утримувач рішення повинен бути повідомлений про його відкликання або зміну.

4. Дія статті 22(4) поширюється на відкликання або зміну рішення.

Але у виняткових випадках, якщо цього вимагають законні інтереси утримувача рішення, митні органи можуть не більш ніж на один рік відкласти дату, в яку набуває чинності відкликання або зміна. Ця дата повинна бути вказана в рішенні про відкликання або внесення змін.

Стаття 29

Рішення, ухвалені не за попередньою заявою

Якщо тільки митний орган не діє як судовий орган, стаття 22(4), (5), (6) та (7), стаття 23(3) і статті 26, 27 та 28 також застосовуються до рішень, що їх ухвалюють митні органи не за попередньою заявою відповідної особи.

Стаття 30

Обмеження стосовно рішень щодо товарів, що поміщені під митну процедуру або перебувають на тимчасовому зберіганні

Якщо тільки цього не вимагає відповідна особа, відкликання, зміна сприятливого рішення або призупинення його дії не впливає на товари, що на момент набуття чинності відкликанням, зміною або призупиненням дії вже поміщені під митну процедуру або продовжують перебувати під нею чи на тимчасовому зберіганні на підставі рішення, яке відкликано, змінено або дію якого призупинено.

Стаття 31

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) передбачені в статті 28(2) випадки, в яких адресоване декільком особам сприятливе рішення може бути відкликано не тільки відносно особи, яка не виконує покладене згідно з таким рішенням зобов'язання, але і відносно інших осіб;
- (b) виняткові випадки, в яких митні органи можуть відкладати дату, в яку набуває чинності відкликання або зміна згідно з другим підпараграфом статті 28(4).

Стаття 32

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо скасування, відкликання сприятливих рішень або внесення змін до них.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 33

Рішення щодо зобов'язальної інформації

1. Митні органи за заявою ухвалюють рішення щодо зобов'язальної тарифної інформації (рішення щодо ЗТІ) або рішення щодо зобов'язальної інформації про походження (рішення щодо ЗІП).

Така заява не підлягає прийняттю в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо заява подається або вже подана до тієї самої або іншої митниці утримувачем рішення чи від його імені стосовно тих самих товарів і, в разі рішень щодо ЗІП, за тих самих обставин, що визначають походження товарів;
- (b) якщо заява не стосується будь-якого цільового призначення рішення щодо ЗТІ чи ЗІП або будь-якого цільового призначення митної процедури.

2. Рішення щодо ЗТІ чи ЗІП є зобов'язальними тільки в частині тарифної класифікації або визначення походження товарів:

- (a) для митних органів, відносно утримувача рішення, тільки стосовно товарів, щодо яких митні формальності виконуються після дати набуття чинності рішенням;
- (b) для утримувача рішення, відносно митних органів, тільки з дати, в яку він отримує повідомлення про рішення або в яку вважається, що він його отримав.

3. Рішення щодо ЗТІ чи ЗІП є чинними протягом трьох років із дати набуття чинності рішенням.

4. Для застосування рішення щодо ЗТІ чи ЗІП стосовно конкретної митної процедури утримувач рішення повинен бути здатним довести, що:

- (a) у разі рішення щодо ЗТІ, задекларовані товари в усіх відношеннях відповідають товарам, описаним у рішенні;
- (b) у разі рішення щодо ЗІП, товари, що їх стосується рішення, та обставини, що визначають походження товарів, в усіх відношеннях відповідають описаним у рішенні товарам та обставинам.

Управління рішеннями щодо зобов'язальної інформації

1. Рішення щодо ЗТІ втрачає чинність до кінця зазначеного в статті 33(3) строку, якщо воно більше не відповідає законодавству в результаті будь-чого з такого:

- (a) внесення змін до номенклатур, зазначених у пунктах (a) та (b) статті 56(2);
- (b) ухвалення інструментів, зазначених у статті 57(4);

починаючи з дати застосування таких змін або інструментів.

2. Рішення щодо ЗІП втрачає чинність до кінця зазначеного в статті 33(3) строку в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо Союз ухвалив регламент або уклав угоду, що набувають чинності в Союзі, та рішення щодо ЗІП більше не відповідає встановленим у них законодавчим нормам, — починаючи з дати застосування такого регламенту або угоди;
- (b) якщо воно більше не відповідає розробленій Світовою організацією торгівлі (СОТ) Угоді про правила визначення походження або пояснювальним запискам чи висновку про походження, ухваленим для тлумачення такої Угоди, — починаючи з дати їх опублікування в *Офіційному висновку Європейського Союзу*.

3. Втрата чинності рішеннями щодо ЗТІ чи ЗІП не має зворотної дії в часі.

4. Як відступ від статті 23(3) та статті 27, рішення щодо ЗТІ чи ЗІП підлягають скасуванню, якщо вони ґрунтуються на неправильній або неповній інформації від заявників.

5. Рішення щодо ЗТІ чи ЗІП повинні бути відкликані відповідно до статті 23(3) та статті 28. Проте відкликання таких рішень не здійснюється за заявою утримувача рішення.

6. Рішення щодо ЗТІ чи ЗІП не може бути змінено.

7. Митні органи відкликають рішення щодо ЗТІ:

- (a) якщо вони більше не відповідають тлумаченню будь-якої з номенклатур, зазначених у пунктах (a) та (b) статті 56(2), як наслідок будь-чого з такого:
 - (i) пояснювальних записок, зазначених у другому абзаці пункту (a) статті 9(1) Регламенту Ради (ЄЕС) № 2658/87 від 23 липня 1987 року про тарифну і статистичну номенклатуру та про Єдиний митний тариф (1), — починаючи з дати їх опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу*;
 - (ii) рішення Суду Європейського Союзу, — починаючи з дати опублікування резолютивної частини рішення в *Офіційному віснику Європейського Союзу*;
 - (iii) класифікаційних рішень, класифікаційних висновків або змін до пояснювальних записок до Номенклатури гармонізованої системи опису та кодування товарів, ухваленої Організацією, яку засновано згідно з підписаною в Брюсселі 15 грудня 1950 року Конвенцією про створення Ради митної співпраці, — починаючи з дати опублікування Повідомлення Комісії в *Офіційному віснику Європейського Союзу* серії «С»; або

(b) в інших визначених випадках.

8. Рішення щодо ЗІП повинні бути відкликані:

- (a) якщо вони більше не відповідають рішенню Суду Європейського Союзу, — починаючи з дати опублікування резолютивної частини рішення в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, або
- (b) в інших визначених випадках.

9. Якщо застосовується пункт (b) параграфу 1 або параграфи 2, 7 або 8, рішення щодо ЗТІ чи ЗІП може зберігати дію стосовно зобов'язальних контрактів, що ґрунтувалися на такому рішенні та були укладені до втрати ним чинності або до його відкликання. Таке збереження дії не відбувається, якщо рішення щодо ЗІП ухвалено стосовно призначених для вивозу товарів.

Строк зазначеного в першому підпараграфі збереження дії не повинен перевищувати шість місяців із дати, в яку рішення щодо ЗТІ чи ЗІП втрачає чинність або відкликано. Проте зазначений у статті 57(4) або статті 67 інструмент може виключати таке збереження дії або встановлювати коротший строк. У разі продуктів, щодо яких під час виконання митних формальностей подається ввізний або вивізний сертифікат, шестимісячний строк замінюється строком дії сертифіката.

Щоб скористатися можливістю збереження дії рішенням щодо ЗТІ чи ЗІП, утримувач такого рішення протягом 30 днів із дати втрати ним чинності або його відкликання подає заяву до митного органу, що ухвалив рішення, із зазначенням кількості товарів, стосовно якої подається заява про збереження дії, та держави-члена або держав-членів, у яких буде виконано митне оформлення товарів протягом строку збереження дії. Такий митний орган невідкладно, і не пізніше 30 днів із дати отримання ним усієї інформації, необхідної йому для ухвалення такого рішення, ухвалює рішення про збереження дії та повідомляє утримувача рішення.

10. Комісія повідомляє митні органи, якщо:

- (a) призупинено ухвалення рішень щодо ЗТІ чи ЗІП стосовно товарів, правильну та єдину тарифну класифікацію або визначення походження яких не забезпечено; або
- (b) зазначене в пункті (a) призупинення скасовано.

11. Комісія може ухвалювати рішення з вимогою до держав-членів відкликати рішення щодо ЗТІ чи ЗІП, щоб забезпечити правильну та єдину тарифну класифікацію або визначення походження товарів.

Стаття 35

Рішення щодо зобов'язальної інформації стосовно інших факторів

В окремих випадках митні органи ухвалюють за заявою рішення щодо зобов'язальної інформації стосовно інших зазначених у Розділі II факторів, на основі яких застосовуються ввізне або вивізні мито й інші інструменти щодо торгівлі товарами.

Стаття 36

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) зазначені в пункті (b) статті 34(7) та пункті (b) статті 34(8) окремі випадки, в яких рішення щодо ЗТІ чи ЗІП підлягають відкликанню;

- (b) зазначені в статті 35 випадки, в яких рішення щодо зобов'язальної інформації ухвалюються стосовно інших факторів, на основі яких застосовуються ввізне або вивізне мито й інші інструменти щодо торгівлі товарами.

Стаття 37

Надання виконавчих повноважень

1. Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) застосування рішення щодо ЗТІ чи ЗІП після втрати ним чинності або його відкликання відповідно до статті 34(9);
- (b) повідомлення Комісією митних органів відповідно до пунктів (a) та (b) статті 34(10);
- (c) застосування зазначених у статті 35 і визначених відповідно до пункту (b) статті 36 рішень після втрати ними чинності;
- (d) призупинення дії зазначених у статті 35 і визначених відповідно до пункту (b) статті 36 рішень та повідомлення митних органів про призупинення дії або скасування призупинення дії.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

2. Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює рішення з вимогою до держав-членів відкликати:

- (a) зазначені в статті 34(11) рішення;
- (b) зазначені в статті 35 і визначені відповідно до пункту (b) статті 36 рішення.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(2) дорадчої процедури.

Якщо висновок зазначеного в статті 285(1) комітету необхідно отримати шляхом письмової процедури, застосовується стаття 285(6).

Секція 4

Авторизований економічний оператор

Стаття 38

Подання заяви та присвоєння статусу

1. Економічний оператор, що має осідок на митній території Союзу та відповідає викладеним у статті 39 критеріям, може звернутись із заявою для отримання статусу авторизованого економічного оператора.

Митні органи, за потреби після консультації з іншими компетентними органами, надають такий статус, що підлягає моніторингу.

2. Статус авторизованого економічного оператора передбачає отримання таких видів дозволів:

- (a) дозвіл авторизованого економічного оператора щодо митних спрощень, який дає право його володільцю скористатися певними спрощеннями відповідно до митного законодавства; або
 - (b) дозвіл авторизованого економічного оператора щодо надійності та безпеки, який дає право його володільцю на спрощення стосовно надійності та безпеки.
3. Володіти обома видами зазначених у параграфі 2 дозволів можна одночасно.
4. З урахуванням статей 39, 40 та 41, митні органи в усіх державах-членах визнають статус авторизованого економічного оператора.
5. За умови визнання статусу авторизованого економічного оператора щодо митних спрощень та за умови виконання вимог стосовно конкретного виду спрощення, передбаченого митним законодавством, митні органи повинні дозволити оператору скористатися таким спрощенням. Митні органи не повинні повторно перевіряти критерії, що їх вже перевірено під час надання статусу авторизованого економічного оператора.
6. Зазначений у параграфі 2 авторизований економічний оператор користується більш сприятливим режимом проходження митного контролю порівняно з іншими економічними операторами залежно від виду наданого дозволу, в тому числі він підлягає меншому фізичному і документальному контролю.
7. Митні органи повинні надавати пільги, що впливають зі статусу авторизованого економічного оператора, особам, які мають осідок у країнах або на територіях, що не є частиною митної території Союзу, та дотримуються умов і зобов'язань, установлених відповідним законодавством таких країн або територій, якщо Союз визнає такі умови та зобов'язання еквівалентними умовам та зобов'язанням, що покладені на авторизованих економічних операторів, які мають осідок на митній території Союзу. Таке надання пільг повинне ґрунтуватись на принципі взаємності, якщо тільки Союз не вирішить інакше, і регулюватись міжнародною угодою або законодавством Союзу в сфері спільної торговельної політики.

Стаття 39

Надання статусу

Критерії надання статусу авторизованого економічного оператора є такими:

- (a) відсутність будь-якого серйозного порушення або неодноразових порушень митного та податкового законодавства, в тому числі відсутність судимостей за серйозні кримінальні злочини, що стосуються сфери господарської діяльності заявника;
- (b) демонстрація заявником високого рівня контролю своїх операцій і потоку товарів за допомогою системи управління комерційною та, у відповідних випадках, транспортною документацією, що дозволяє здійснення належного митного контролю;
- (c) платоспроможність, яка вважається підтвердженою, якщо заявник має гарний фінансовий стан, що дозволяє йому виконувати свої зобов'язання, з урахуванням особливостей виду відповідної комерційної діяльності;
- (d) стосовно зазначеного в пункті (a) статті 38(2) дозволу, практичні стандарти компетентності або професійна кваліфікація, що прямо пов'язані зі здійснюваною діяльністю; та

- (e) стосовно зазначеного в пункті (b) статті 38(2) дозволу, відповідні стандарти надійності та безпеки, які повинні вважатись виконаними, якщо заявник демонструє, що він вживає належних заходів для забезпечення надійності та безпеки міжнародного ланцюга постачання, у тому числі у сферах фізичної цілісності та контролю доступу, логістичних процесів і транспортного оброблення конкретних видів товарів, персоналу та ідентифікації своїх ділових партнерів.

Стаття 40

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати таке:

- (a) зазначені в пункті (a) статті 38(2) спрощення;
- (b) зазначені в пункті (b) статті 38(2) спрощення;
- (c) зазначений у статті 38(6) більш сприятливий режим.

Стаття 41

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів деталі застосування зазначених у статті 39 критеріїв.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 5

Санкції

Стаття 42

Застосування санкцій

1. Кожна держава-член повинна передбачити санкції за недотримання митного законодавства. Такі санкції повинні бути дієвими, пропорційними і стримувальними.
2. У разі застосування адміністративних санкцій вони можуть мати, між іншим, одну чи обидві такі форми:
 - (a) грошовий штраф, що його стягують митні органи, включаючи, у відповідних випадках, платіж, здійснюваний замість кримінального покарання;
 - (b) відкликання будь-якого дозволу, що ним володіє відповідна особа, призупинення його дії або внесення змін до нього.
3. Держави-члени повинні повідомити Комісію протягом 180 днів із дати застосування цієї статті, відповідно до статті 288(2), про передбачене в параграфі 1 цієї статті чинне національне законодавство та невідкладно повідомляти її про будь-які наступні зміни, що впливають на це законодавство.

Секція 6 Оскарження

Стаття 43

Рішення судового органу

Дія статей 44 та 45 не поширюється на скарги, що подаються для скасування, відкликання або зміни ухваленого судовим органом або митними органами, що діють як судові органи, рішення щодо застосування митного законодавства.

Стаття 44

Право на оскарження

1. Будь-яка особа має право оскаржити будь-яке рішення, що його ухвалили митні органи щодо застосування митного законодавства і що прямо та індивідуально її стосується.

Будь-яка особа, що звернулася до митних органів із заявою на ухвалення рішення та не отримала рішення за такою заявою протягом зазначених у статті 22(3) строків, також має право подати скаргу.

2. Здійснення права на оскарження можливе принаймні двома етапами:

- (a) на початковому етапі — у митних органах або судовому органі чи іншому органі, що його держави-члени визначили для цього;
- (b) на наступному етапі — у вищому незалежному органі, яким може бути судовий орган або еквівалентний спеціалізований орган відповідно до чинного законодавства держав-членів.

3. Скарга подається в державі-члені, де ухвалено рішення або подано заяву на його ухвалення.

4. Держави-члени повинні забезпечити, щоб процедура оскарження уможливлювала швидке підтвердження або зміну рішень, що їх ухвалили митні органи.

Стаття 45

Призупинення виконання

1. Подання скарги не призводить до призупинення виконання оскаржуваного рішення.

2. Проте митні органи повинні призупинити виконання такого рішення повністю або частково, якщо вони обґрунтовано вважають, що оскаржуване рішення не відповідає митному законодавству або що існує ризик завдання непоправної шкоди відповідній особі.

3. У зазначених у параграфі 2 випадках, якщо внаслідок оскаржуваного рішення виникає зобов'язання сплатити ввізне або вивізні мито, виконання такого рішення призупиняється за умови надання гарантії, якщо тільки на підставі документально оформленої оцінки не буде встановлено, що така гарантія ймовірно спричинить серйозні економічні або соціальні труднощі для боржника.

Секція 7 Контроль товарів

Стаття 46

Управління ризиками та митний контроль

1. Митні органи можуть здійснювати будь-який митний контроль, який вони вважають необхідним.

Митний контроль може включати, зокрема, огляд товарів, відбір зразків, перевіряння правильності і повноти наданої в декларації чи повідомленні інформації та існування, справжності, достовірності і дійсності документів, перевіряння записів в обліку економічних операторів та іншої документації, інспектування транспортних засобів, інспектування багажу й інших товарів, переміщуваних особами чи на особах, а також проведення офіційних розслідувань та інших подібних дій.

2. Митний контроль, окрім вибіркового перевірок, повинен ґрунтуватись передусім на аналізі ризиків з використанням засобів електронного опрацювання даних задля виявлення та оцінювання ризиків і розроблення необхідних заходів протидії на основі критеріїв, розроблених на національному рівні, на рівні Союзу та, у відповідних випадках, на міжнародному рівні.

3. Митний контроль повинен здійснюватися у межах спільної системи управління ризиками, що ґрунтується на обміні інформацією про ризики та результатах аналізу ризиків між митними управліннями і встановлює спільні критерії та стандарти ризиків, контрольні заходи і пріоритетні сфери контролю.

Здійснюваний на основі такої інформації та критеріїв контроль не обмежує інший контроль, що здійснюється згідно з параграфом 1 або іншими чинними положеннями законодавства.

4. Митні органи повинні здійснювати управління ризиками для того, щоб розмежувати рівні ризику, пов'язаного з товарами, що підлягають митному контролю або нагляду, та визначити, чи товари підлягатимуть особливому митному контролю і, якщо так, де.

Управління ризиками включає такі види діяльності, як збір даних та інформації, аналіз та оцінка ризиків, установлення приписів та вжиття заходів, а також регулярний контроль та перевірка цього процесу і його наслідків на основі міжнародних та національних джерел і стратегій, а також джерел і стратегій Союзу.

5. Митні органи повинні здійснювати обмін інформацією про ризики та результатами аналізу ризиків, якщо:

- (a) митний орган оцінює ризики як значні і такі, що потребують митного контролю, і результати контролю підтверджують, що відбулася подія, внаслідок якої виникають ризики; або
- (b) результати контролю не підтверджують, що відбулася подія, внаслідок якої виникають ризики, але відповідний митний орган вважає, що загроза становить високий ризик у будь-якому іншому місці Союзу.

6. Для встановлення спільних критеріїв і стандартів ризику, зазначених у параграфі 3 контрольних заходів і пріоритетних сфер контролю все нижчезазначене підлягає врахуванню:

- (a) відповідність до ризику;
- (b) невідкладність необхідного здійснення контролю;
- (c) можливий вплив на торговельний потік, на окремих держав-членів і на ресурси контролю.

7. Зазначені в параграфі 3 спільні критерії та стандарти ризику включають все нижчезазначене:

- (a) опис ризиків;
- (b) фактори або індикатори ризику, з урахуванням яких необхідно відбирати товари або економічних операторів для митного контролю;
- (c) характер митного контролю, що його повинні здійснювати митні органи;
- (d) тривалість здійснення зазначеного в пункті (c) митного контролю.

8. Без обмеження іншого контролю, що його звичайно здійснюють митні органи, до пріоритетних сфер контролю належать окремі митні процедури, види товарів, транспортні маршрути, види транспорту або економічні оператори, що протягом певного періоду більшою мірою підлягають аналізу ризиків і митному контролю.

Стаття 47

Співпраця між органами

1. Якщо, стосовно тих самих товарів, компетентні органи, що не є митними органами, повинні здійснити контроль, що не є митним контролем, митні органи повинні в тісній співпраці з такими органами, докладати зусиль для того, щоб такий контроль було здійснено, наскільки можливо, в той самий час і в тому самому місці, що і митний контроль (за принципом єдиного вікна), при цьому митні органи виконують координаційну роль.

2. У рамках здійснення зазначеного в цій секції контролю митні та інші компетентні органи можуть, якщо необхідно для цілей мінімізації ризиків і боротьби з шахрайством, обмінюватись один із одним та з Комісією даними, отриманими у зв'язку з прибуттям, вибуттям, транзитом, переміщенням, зберіганням та кінцевим використанням товарів, включаючи поштове перевезення, переміщуваних між митною територією Союзу та країнами або територіями, які не є частиною митної території Союзу, перебуванням та переміщенням на митній території Союзу товарів з третіх країн і товарів, поміщених під процедуру кінцевого використання, а також у зв'язку з результатами будь-якого контролю. Митні органи та Комісія можуть також обмінюватись такими даними один із одним для цілей забезпечення єдиного застосування митного законодавства.

Стаття 48

Контроль після випуску

Для цілей митного контролю митні органи можуть перевіряти правильність і повноту інформації, наданої в митній декларації, декларації тимчасового зберігання, загальній декларації прибуття, загальній декларації вибуття, декларації зворотного вивозу або повідомленні про зворотний вивіз, а також існування, справжність, правильність і

дійсність будь-якого підтвердного документа, і можуть перевіряти записи в обліку декларанта й іншу документацію щодо операцій стосовно відповідних товарів або щодо попередніх або наступних комерційних операцій з такими товарами після їх випуску. Ці органи також можуть перевіряти такі товари та/або відбирати зразки, якщо вони все ще мають таку можливість.

Такий контроль може здійснюватися у приміщеннях володільця товарів або представника володільця, будь-якої іншої особи, що прямо чи опосередковано бере участь у таких операціях у діловій якості, або будь-якої іншої особи, що володіє такими документами і даними для ділових цілей.

Стаття 49

Подорожі повітряним і морським транспортом у межах Союзу

1. Митний контроль або митні формальності виконуються щодо ручної поклажі та зареєстрованого багажу осіб, що подорожують повітряним або морським транспортом у межах Союзу, тільки якщо митне законодавство передбачає такий контроль або такі формальності.

2. Параграф 1 не обмежує будь-що з такого:

- (a) перевірки безпеки;
- (b) перевірки, пов'язані із заборонами чи обмеженнями.

Стаття 50

Надання виконавчих повноважень

1. Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює інструменти для забезпечення однакового застосування митного контролю, включаючи обмін інформацією про ризики та результатами аналізу ризиків, спільних критеріїв та стандартів ризику, зазначених у статті 46(3) контрольних заходів і пріоритетних сфер контролю.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

З причин невідкладної терміновості, що стосується таких інструментів і належним чином обґрунтована потребою швидко актуалізувати спільну систему управління ризиками та адаптувати обмін інформацією про ризики та результатами аналізу ризиків, спільні критерії та стандарти ризиків, контрольні заходи і пріоритетні сфери контролю до змін ризиків, Комісія повинна негайно ухвалити імплементаційні акти прямої дії відповідно до зазначеної в статті 285(5) процедури.

Якщо висновок зазначеного в статті 285(1) комітету необхідно отримати шляхом письмової процедури, застосовується стаття 285(6).

2. Комісія шляхом імплементаційних актів визначає порти або аеропорти, що в них відповідно до статті 49 митний контроль і митні формальності підлягають застосуванню до такого:

- (a) ручна поклажа і зареєстрований багаж осіб:
 - (i) які подорожують літаком, що вилітає з аеропорту поза межами ЄС і після транзитної зупинки в аеропорту в межах Союзу продовжує політ до іншого аеропорту в межах Союзу;

- (ii) які подорожують літаком, що здійснює транзитну зупинку в аеропорту в межах Союзу, після чого продовжує політ до аеропорту поза межами Союзу;
- (iii) які подорожують тим самим морським судном, і ця подорож складається з послідовних ділянок і починається в порту поза межами Союзу, включає проміжну зупинку в порту поза межами Союзу або завершується в порту поза межами Союзу;
- (iv) які перебувають на борту прогулянкового судна і туристичного або службового літака;
- (b) ручна поклажа і зареєстрований багаж:
 - (i) що прибули в аеропорт у межах Союзу на борту літака, що прилетів з аеропорту поза межами Союзу, і перевантажуються в цьому аеропорту в межах Союзу на інший літак, що здійснює рейс у межах Союзу;
 - (ii) що завантажені в аеропорту в межах Союзу на літак, що здійснює рейс у межах Союзу, для перевантаження в іншому аеропорту в межах Союзу на літак, що пунктом призначення його рейсу є аеропорт поза межами Союзу.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 8

Зберігання документів та іншої інформації, плата і витрати

Стаття 51

Зберігання документів та іншої інформації

1. Для цілей митного контролю відповідна особа повинна зберігати зазначені в статті 15(1) документи й інформацію протягом щонайменше трьох років за допомогою будь-яких засобів, доступних і прийнятних для митних органів.

Щодо товарів, випущених для вільного обігу не за обставин, зазначених у третьому підпараграфі, або задекларованих для вивозу товарів перебіг такого строку починається з кінця року, в якому прийнято митні декларації для випуску для вільного обігу або вивозу.

Щодо товарів, випущених для вільного обігу без стягнення мита або за зниженою ставкою ввізного мита на підставі їх кінцевого використання, перебіг такого строку починається з кінця року, в якому вони перестають підлягати митному нагляду.

Щодо товарів, поміщених під іншу митну процедуру, або товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, перебіг такого строку починається з кінця року, в якому виконано відповідну митну процедуру або закінчилось тимчасове зберігання.

2. Без обмеження статті 103(4), якщо за результатами митного контролю щодо митного боргу виявлено, що відповідний запис в обліку підлягає виправленню і відповідну особу повідомлено про це, документи й інформація повинні зберігатись на три роки довше за встановлений у параграфі 1 цієї статті строк.

Якщо подано скаргу або розпочато судовий процес, документи й інформація повинні зберігатись протягом зазначеного в параграфі 1 строку або до припинення процедури оскарження чи судового процесу — залежно від того, що відбудеться пізніше.

Стаття 52

Плата і витрати

1. Митні органи не повинні встановлювати плату за здійснення митного контролю або за будь-яке інше застосування митного законодавства протягом офіційного робочого часу їхніх компетентних митниць.
2. Митні органи можуть установлювати плату або вимагати відшкодування витрат у разі надання окремих послуг, зокрема таких:
 - (a) присутність працівників митного органу, на відповідну вимогу, не в офіційний робочий час або не в приміщеннях митного органу;
 - (b) аналітичні або експертні висновки щодо товарів і вартість поштових послуг у разі повернення товарів заявнику, зокрема стосовно ухвалених відповідно до статті 33 рішень або надання інформації відповідно до статті 14(1);
 - (c) огляд товарів, або відбір зразків товарів для цілей перевірки, або знищення товарів, якщо понесено витрати, крім витрат на використання працівників митного органу;
 - (d) виняткові заходи контролю, якщо вони необхідні з огляду на характер товарів або потенційний ризик.

ГЛАВА 3

Конвертація валюти і строки

Стаття 53

Конвертація валюти

1. Компетентні органи повинні публікувати та/або надавати в мережі інтернет інформацію про чинний валютний курс, якщо конвертація валюти є необхідною з однієї з таких причин:
 - (a) оскільки використовувані для визначення митної вартості товарів фактори виражені не у валюті держави-члена, в якій визначається митна вартість;
 - (b) оскільки вартість євро в національних валютах необхідна для визначення тарифної класифікації товарів і суми ввізного та вивізного мита, включаючи граничні значення вартості в Єдиному митному тарифі.
2. Якщо конвертація валюти необхідна не з причин, зазначених у параграфі 1, вартість євро в національних валютах для застосування в рамках митного законодавства повинна встановлюватись принаймні раз на рік.

Стаття 54

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів визначає правила конвертації валют для зазначених у статті 53(1) та (2) цілей.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 55

Строки, дати і терміни

1. Якщо не передбачено інше, коли строк, дату або термін встановлено в митному законодавстві, такий строк не повинен продовжуватись або скорочуватись, а такі дата або термін не повинні відкладатись або переноситись на раніший час.
2. Якщо інше не передбачено митним законодавством, діють застосовні до строків, дат і термінів правила, що викладені в Регламенті Ради (ЄЕС, Євратом) № 1182/71 від 3 червня 1971 року про застосовні до строків, дат і термінів правила (2).

РОЗДІЛ II

ФАКТОРИ, НА ОСНОВІ ЯКИХ ЗАСТОСОВУЮТЬСЯ ВВІЗНЕ АБО ВИВІЗНЕ МИТО І ВЖИВАЮТЬСЯ ІНШІ ЗАХОДИ ЩОДО ТОРГІВЛІ ТОВАРАМИ

ГЛАВА 1

Єдиний митний тариф і тарифна класифікація товарів

Стаття 56

Єдиний митний тариф і нагляд

1. Ввізне та вивізне мито, що підлягає сплаті, ґрунтується на Єдиному митному тарифі. Інші заходи, передбачені законодавством Союзу, що регулює окремі сфери, що стосуються торгівлі товарами, застосовуються, у відповідних випадках, згідно з тарифною класифікацією таких товарів.
2. Єдиний митний тариф включає всі такі елементи:
 - (a) Комбінована номенклатура товарів, що встановлена в Регламенті (ЄЕС) № 2658/87;
 - (b) будь-яка інша номенклатура, що повністю або частково ґрунтується на Комбінованій номенклатурі або передбачає її подальші підрозділи та що встановлена законодавством Союзу, яке регулює окремі сфери, для застосування тарифних заходів, що стосуються торгівлі товарами;
 - (c) договірне або автономне мито на товари, що входять до складу Комбінованої номенклатури;
 - (d) преференційні тарифні заходи, що містяться в угодах, що їх Союз уклав з деякими країнами або територіями, які не є частиною митної території Союзу, чи групами таких країн або територій;

- (e) преференційні тарифні заходи, що їх Союз установив в односторонньому порядку для деяких країн або територій, які не є частиною митної території Союзу, чи груп таких країн або територій;
- (f) автономні заходи, що передбачають зниження або звільнення від мита на деякі товари;
- (g) сприятливий тарифний режим, установлений для деяких товарів у зв'язку з їхнім характером або кінцевим використанням у рамках зазначених у пунктах (c)–(f) або (h) заходів;
- (h) інші тарифні заходи, передбачені сільськогосподарським, комерційним або іншим законодавством Союзу.

3. Якщо відповідні товари задовольняють передбачені викладеними в пунктах (d)–(g) параграфу 2 заходами умови, то зазначені в таких положеннях заходи застосовуються за заявою декларанта замість передбачених у пункті (c) вказаного параграфу заходів. Така заява може бути подана зі зворотною дією в часі за умови дотримання строків та умов, установлених у відповідному заході або в Кодексі.

4. Якщо застосування зазначених у пунктах (d)–(g) параграфу 2 заходів або звільнення від зазначених у пункті (h) вказаного параграфу заходів обмежене певним обсягом імпорту або експорту, таке застосування або звільнення, в разі тарифних квот, припиняється після досягнення визначеного обсягу імпорту або експорту.

У разі тарифних стель таке застосування припиняється на підставі нормативно-правового акта Союзу.

5. Випуск для вільного обігу або вивіз товарів, що на них поширюється дія зазначених у параграфах 1 та 2 заходів, може підлягати нагляду.

Стаття 57

Тарифна класифікація товарів

1. Для застосування Єдиного митного тарифу тарифна класифікація товарів повинна полягати у визначенні однієї з субпозицій або подальших підрозділів Комбінованої номенклатури, що до них такі товари повинні бути віднесені.
2. Для застосування нетарифних заходів тарифна класифікація товарів повинна полягати у визначенні однієї з субпозицій або подальших підрозділів Комбінованої номенклатури чи будь-якої іншої номенклатури, що встановлена законодавством Союзу і повністю або частково ґрунтується на Комбінованій номенклатурі або що передбачає її подальші підрозділи, що до них такі товари повинні бути віднесені.
3. Субпозиція або подальший підрозділ, визначені відповідно до параграфів 1 і 2, використовуються для застосування пов'язаних із такою субпозицією заходів.
4. Комісія може ухвалювати інструменти для визначення тарифної класифікації товарів згідно з параграфами 1 і 2.

Стаття 58

Надання виконавчих повноважень

1. Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює інструменти щодо єдиного управління зазначеними в статті 56(4) тарифними квотами і тарифними стелями і щодо

управління зазначеним у статті 56(5) наглядом за випуском товарів для вільного обігу або вивозу.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

2. Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює інструменти, зазначені в статті 57(4).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

З причин невідкладної терміновості, що стосується таких інструментів і належним чином обґрунтована потребою швидко забезпечити правильне та єдине застосування Комбінованої номенклатури, Комісія повинна негайно ухвалити імплементаційні акти прямої дії відповідно до зазначеної в статті 285(5) процедури.

Якщо висновок зазначеного в статті 285(1) комітету необхідно отримати шляхом письмової процедури, застосовується стаття 285(6).

ГЛАВА 2

Походження товарів

Секція 1

Непреференційне походження

Стаття 59

Сфера застосування

Статті 60 і 61 установлюють правила визначення непреференційного походження товарів для цілей застосування такого:

- (a) Єдиного митного тарифу, за винятком заходів, зазначених у пунктах (d) та (e) статті 56(2);
- (b) заходів, окрім тарифних заходів, передбачених законодавством Союзу, що регулює окремі сфери, що стосуються торгівлі товарами; та
- (c) інших заходів Союзу стосовно походження товарів.

Стаття 60

Визначення походження

- 1. Товари, що повністю отримані в одній країні або на одній території, повинні вважатись такими, що походять із цієї країни або території.
- 2. Товари, що їх вироблення відбувається більш ніж в одній країні чи більш ніж на одній території, повинні вважатись такими, що походять із тієї країни або території, де їх востаннє, істотно, економічно обґрунтовано оброблено чи перероблено на обладнаному

для таких цілей підприємстві, що призвело до виробництва нового продукту або становить важливий етап вироблення.

Стаття 61

Підтвердження походження

1. Якщо походження вказано в митній декларації згідно з митним законодавством, митні органи можуть вимагати від декларанта підтвердити походження товарів.
2. Якщо підтвердження походження товарів надається згідно з митним законодавством або іншим законодавством Союзу, що регулює окремі сфери, митні органи в разі обґрунтованих сумнівів можуть вимагати надання будь-яких додаткових підтверджень, необхідних для забезпечення того, щоб зазначення походження відповідало правилам, установленим відповідним законодавством Союзу.
3. Якщо це необхідно для цілей торгівлі, документ, що підтверджує походження, може бути виданий у Союзі згідно з чинними в країні призначення або на території призначення правилами походження чи будь-яким іншим методом визначення країни, де товари повністю отримано або востаннє істотно трансформовано.

Стаття 62

Делегування повноважень

Комісія має право ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, що визначають правила, згідно з якими товари, що визначення їх неприференційного походження вимагається для цілей застосування зазначених у статті 59 заходів Союзу, відповідно до статті 60 вважаються повністю отриманими в одній країні або на одній території або такими, що їх у країні або на території востаннє, істотно, економічно обґрунтовано оброблено чи перероблено на обладнаному для таких цілей підприємстві, що призвело до виробництва нового продукту або становить важливий етап вироблення.

Стаття 63

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо надання і перевіряння зазначеного в статті 61 підтвердження походження.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 2

Преференційне походження

Стаття 64

Преференційне походження товарів

1. Для застосування заходів, зазначених у пунктах (d) або (e) статті 56(2), або нетарифних преференційних заходів товари повинні відповідати правилам преференційного походження, зазначеним у параграфах 2–5 цієї статті.

2. Стосовно товарів, що підпадають під дію преференційних заходів, що передбачені в угодах, що їх Союз уклав із деякими країнами або територіями, які не є частиною митної території Союзу, або з групами таких країн або територій, правила преференційного походження визначаються в таких угодах.

3. Стосовно товарів, що підпадають під дію преференційних заходів, що їх Союз установив в односторонньому порядку для деяких країн або територій, які не є частиною митної території Союзу, чи груп таких країн або територій, окрім зазначених у параграфі 5, Комісія ухвалює інструменти, що встановлюють правила преференційного походження.

Такі правила повинні ґрунтуватися або на критерії повного отримання товарів, або на критерії достатньої оброблення чи перероблення товарів.

4. Стосовно товарів, що підпадають під дію преференційних заходів, застосовних у торгівлі між митною територією Союзу та Сеутою і Меліллою відповідно до Протоколу № 2 до Акта про приєднання 1985 року, правила преференційного походження встановлюються згідно зі статтею 9 вказаного Протоколу.

5. Стосовно товарів, що підпадають під дію преференційних заходів, що передбачені в преференційних угодах на користь асоційованих із Союзом заморських країн і територій, правила преференційного походження встановлюються згідно зі статтею 203 ДФЄС.

6. За власною ініціативою або на вимогу країни-бенефіціара або території-бенефіціара Комісія може щодо деяких товарів дозволяти такій країні або території тимчасовий відступ від зазначених у параграфі 3 правил преференційного походження.

Достатньою підставою для тимчасового відступу є одна з таких:

- (a) внутрішні або зовнішні фактори тимчасово позбавляють країну-бенефіціара або територію-бенефіціара можливості дотримуватись правил преференційного походження;
- (b) країні-бенефіціару або території-бенефіціару потрібен час, щоб підготуватися до дотримання таких правил.

Відповідна країна-бенефіціар або територія-бенефіціар подає Комісії письмову заявку на відступ. Заявка повинна містити зазначені в другому підпараграфі причини, з яких необхідний відступ, а також відповідні підтвердні документи.

Строк тимчасового відступу не повинен перевищувати час існування наслідків внутрішніх або зовнішніх факторів, що його зумовлюють, або час, необхідний країні-бенефіціару або території-бенефіціару, щоб почати дотримуватись правил.

Якщо відступ надано, відповідна країна-бенефіціар або територія-бенефіціар повинна виконувати будь-які встановлені вимоги щодо надання інформації Комісії стосовно використання відступу та управління товарними обсягами, щодо яких надано відступ.

Стаття 65

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, що встановлюють зазначені у статті 64(3) правила преференційного походження.

Стаття 66

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює:

- (a) зазначені в статті 64(1) процедурні норми для сприяння встановленню преференційного походження товарів у Союзі;
- (b) інструмент, що надає країні-бенефіціару або території-бенефіціару тимчасовий відступ, зазначений у статті 64(6).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 3

Визначення походження конкретних товарів

Стаття 67

Інструменти Комісії

Комісія може ухвалювати інструменти для визначення походження конкретних товарів відповідно до застосовних до таких товарів правил походження.

Стаття 68

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює інструменти, зазначені в статті 67. Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

З причин невідкладної терміновості, що стосується таких інструментів і належним чином обґрунтована потребою швидко забезпечити правильне та єдине застосування правил походження, Комісія повинна негайно ухвалити імплементаційні акти прямої дії відповідно до зазначеної в статті 285(5) процедури.

Якщо висновок зазначеного в статті 285(1) комітету необхідно отримати шляхом письмової процедури, застосовується стаття 285(6).

ГЛАВА 3

Вартість товарів для митних цілей

Стаття 69

Сфера застосування

Для цілей застосування Єдиного митного тарифу і нетарифних заходів, передбачених законодавством Союзу, що регулює окремі сфери, що стосуються торгівлі товарами, митна вартість товарів визначається відповідно до статей 70 та 74.

Стаття 70

Метод визначення митної вартості на основі вартості операції

1. Головною основою митної вартості товарів є вартість операції, тобто ціна, що фактично сплачена або підлягає сплаті за товари в разі продажу для вивозу на митну територію Союзу та за потреби скоригована.
2. Ціна, що фактично сплачена або підлягає сплаті, є сукупною сумою, що її сплатив або повинен сплатити покупець продавцю чи покупець третій особі на користь продавця за ввізні товари, та включає всі платежі, що здійснені або повинні бути здійснені як умова продажу ввізних товарів.
3. Вартість операції застосовується за умови виконання всіх таких умов:
 - (a) відсутні обмеження щодо розпорядження товарами або їх використання покупцем, окрім таких:
 - (i) обмеження, встановлені законом або публічними органами в Союзі;
 - (ii) обмеження географічного регіону, в якому можливий перепродаж товарів;
 - (iii) обмеження, що істотно не впливають на митну вартість товарів;
 - (b) продаж або ціна не залежать від виконання певної умови або певного зустрічного зобов'язання, вартість яких не може бути визначено відносно оцінюваних товарів;
 - (c) продавець прямо чи опосередковано не отримує будь-якої частини доходу від будь-якого наступного перепродажу товарів, розпорядження ними або їх використання покупцем, якщо тільки не можливо провести відповідне коригування;
 - (d) покупець і продавець не пов'язані один із одним, або зв'язок між ними не вплинув на ціну.

Стаття 71

Елементи вартості операції

1. У ході визначення митної вартості згідно зі статтею 70, до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті за ввізні товари, необхідно додати:
 - (a) такі витрати, якщо їх поніс покупець, але вони не включені до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті за товари:
 - (i) суми комісійної та брокерської винагороди, крім комісійної винагороди за купівлю;
 - (ii) вартість тари, що для митних цілей вважається одним цілим із відповідними товарами; та
 - (iii) вартість пакування, що включає витрати на оплату праці і вартість матеріалів;
 - (b) відповідно розподілену вартість зазначених нижче товарів і послуг, якщо покупець прямо чи опосередковано постачає їх безоплатно або за зниженою ціною для використання у зв'язку з виробництвом і продажем ввізних товарів для вивозу, якщо таку вартість не включено до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті:
 - (i) матеріали, комплектуючі, запасні частини і подібне, що входять до складу ввізних товарів;
 - (ii) інструменти, штампи, шаблони і подібне, що використовуються під час вироблення ввізних товарів;
 - (iii) матеріали, що споживаються під час вироблення ввізних товарів; та

- (iv) інженерні роботи, розробки, художні роботи, проектні роботи, плани і креслення, виконані не в Союзі та необхідні для вироблення ввізних товарів;
 - (c) пов'язані з оцінюваними товарами роялті та ліцензійні платежі, що їх покупець повинен сплатити прямо чи опосередковано як умова продажу оцінюваних товарів, якщо такі роялті та платежі не включено до ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті;
 - (d) вартість будь-якої частини доходу від будь-якого наступного перепродажу ввізних товарів, розпорядження ними або їх використання, що її прямо чи опосередковано отримує продавець; та
 - (e) зазначені нижче витрати до пункту переміщення товарів на митну територію Союзу:
 - (i) вартість перевезення і страхування ввізних товарів; та
 - (ii) пов'язані з перевезенням ввізних товарів витрати на навантажування й оброблення вантажу.
2. Збільшення ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті, відповідно до параграфу 1 здійснюється тільки на підставі об'єктивних і кількісно обчислюваних даних.
3. Під час визначення митної вартості ціну, що фактично сплачена або підлягає сплаті, може бути збільшено виключно згідно з цією статтею.

Стаття 72

Елементи, що не підлягають включенню до митної вартості

Під час визначення митної вартості за статтею 70 ніщо з такого не підлягає включенню до неї:

- (a) вартість перевезення ввізних товарів після їх прибуття на митну територію Союзу;
- (b) витрати на будівництво, зведення, монтаж, обслуговування або технічну допомогу, здійснені після прибуття на митну територію Союзу ввізних товарів, таких як промислові установки, машини чи обладнання;
- (c) нараховані відсотки за договором про фінансування, що його уклав покупець і що стосується купівлі ввізних товарів, незалежно від того, чи фінансування надав продавець або інша особа, за умови що договір про фінансування укладено письмово та, якщо необхідно, покупець може довести, що виконано такі умови:
 - (i) такі товари фактично продано за ціною, що її заявлено як ціну, що фактично сплачена або підлягає сплаті;
 - (ii) заявлена відсоткова ставка не перевищує рівня, що існує для таких транзакцій на момент надання фінансування в країні, де його надано;
- (d) плата за право відтворювати ввізні товари в Союзі;
- (e) комісійні винагороди за купівлю;
- (f) ввізні мита або інші збори, що підлягають сплаті в Союзі на підставі ввозу або продажу товарів;
- (g) незважаючи на пункт (c) статті 71(1), платежі, що їх здійснив покупець за право продажу або перепродажу ввізних товарів, якщо такі платежі не є умовою продажу товарів для вивозу до Союзу.

Стаття 73

Спрощення

Митні органи можуть за заявою дозволяти, щоб вказані нижче суми визначалися на основі особливих критеріїв, якщо вони не є кількісно обчислюваними на дату прийняття митної декларації:

- (a) суми, що підлягають включенню до митної вартості відповідно до статті 70(2); та
- (b) суми, зазначені в статтях 71 та 72.

Стаття 74

Допоміжні методи визначення митної вартості

1. Якщо митну вартість товарів неможливо визначити згідно зі статтею 70, вона повинна визначатись шляхом послідовного застосування пунктів (a)–(d) параграфу 2, починаючи з пункту (a) та завершуючи тим пунктом, що дозволяє визначити митну вартість товарів.

Черговість застосування пунктів (c) і (d) параграфу 2 повинна бути змінена на вимогу декларанта.

2. З урахуванням параграфу 1 митною вартістю є:

- (a) вартість операції ідентичних товарів, проданих для вивозу на митну територію Союзу та вивезених одночасно або майже одночасно з оцінюваними товарами;
- (b) вартість операції подібних товарів, проданих для вивозу на митну територію Союзу та вивезених одночасно або майже одночасно з оцінюваними товарами;
- (c) вартість, що ґрунтується на ціні за одиницю, за якою ввізні товари, або ідентичні чи подібні ввізні товари, продаються на митній території Союзу в найбільшій сукупній кількості особам, не пов'язаним із продавцями; або
- (d) розрахована вартість, що становить суму:
 - (i) вартості матеріалів і виготовлення або іншого перероблення, що застосовується у виробництві ввізних товарів;
 - (ii) суми прибутку та загальних витрат, що дорівнює сумі, звичайно відображуваній у договорах купівлі-продажу товарів того самого класу або виду, що й оцінювані товари, що їх виготовляють виробники в країні вивозу для вивозу до Союзу;
 - (iii) вартості елементів, зазначених у пункті (e) статті 71(1).

3. Якщо митну вартість не можна визначити згідно з параграфом 1, її необхідно визначати на основі наявних на митній території Союзу даних за допомогою розумних засобів, що відповідають принципам і загальним положенням усього зазначеного нижче:

- (a) угоди про виконання статті VII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі;
- (b) статті VII Генеральної угоди з тарифів і торгівлі;
- (c) цієї Глави.

Стаття 75

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати умови видачі зазначеного в статті 73 дозволу.

Стаття 76

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) визначення митної вартості відповідно до статей 70(1) та (2) і статей 71 та 72, у тому числі норми про коригування ціни, що фактично сплачена або підлягає сплаті;
- (b) застосування зазначених у статті 70(3) умов;
- (c) визначення митної вартості, зазначеної в статті 74.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

РОЗДІЛ III

МИТНИЙ БОРГ І ГАРАНТІЇ

ГЛАВА 1

Виникнення митного боргу

Секція 1

Митний борг при ввозі

Стаття 77

Випуск для вільного обігу і тимчасовий ввіз

1. Митний борг при ввозі виникає внаслідок поміщення товарів з третіх країн, що з них справляється ввізне мито, під будь-яку з таких митних процедур:

- (a) випуск для вільного обігу, в тому числі відповідно до положень про кінцеве використання;
- (b) тимчасовий ввіз із частковим звільненням від сплати ввізного мита.

2. Митний борг виникає в момент прийняття митної декларації.

3. Декларант є боржником. У разі непрямого представництва особа, від імені якої подано митну декларацію, також є боржником.

Якщо митну декларацію стосовно однієї із зазначених у параграфі 1 процедур складено на основі інформації, внаслідок якої ввізне мито повністю або частково не стягнуто, то особа, яка надала необхідну для складення декларації інформацію та знала чи повинна була знати, що така інформація була неправильною, також є боржником.

Стаття 78

Особливі положення щодо товарів непідтвердженого походження

1. Якщо заборона повернення ввізного мита або звільнення від його сплати діє щодо товарів непідтвердженого походження, що використовуються у виробництві продуктів, стосовно яких видано або оформлено підтвердження походження в рамках преференційної угоди між Союзом і певними країнами або територіями, які не є частиною митної території Союзу, чи групами таких країн або територій, митний борг при ввозі виникає щодо таких товарів непідтвердженого походження внаслідок прийняття декларації зворотного вивозу на відповідні продукти.
2. Якщо митний борг виникає згідно з параграфом 1, сума ввізного мита, що відповідає такому боргу, визначається згідно з тими самими умовами, що і в разі митного боргу, що виникає внаслідок прийняття, в той самий день, митної декларації для випуску для вільного обігу товарів непідтвердженого походження, що використовуються у виробництві відповідних продуктів, для завершення процедури перероблення на митній території.
3. Застосовується стаття 77(2) та (3). Однак стосовно зазначених у статті 270 товарів з третіх країн особа, що подає декларацію зворотного вивозу, є боржником. У разі непрямого представництва особою, від імені якої подається декларація, також повинен бути боржник.

Стаття 79

Митний борг, що виникає внаслідок недотримання вимог

1. Стосовно товарів, що з них справляється ввізне мито, митний борг при ввозі виникає внаслідок недотримання будь-чого з такого:
 - (a) одного із зобов'язань, установлених у митному законодавстві стосовно переміщення товарів з третіх країн на митну територію Союзу, припинення митного нагляду за ними або переміщення, перероблення, зберігання, тимчасового зберігання, тимчасового ввозу таких товарів чи розпорядження ними на цій території;
 - (b) одного із зобов'язань, установлених у митному законодавстві стосовно кінцевого використання товарів на митній території Союзу;
 - (c) умови, що регулює поміщення товарів з третіх країн під митну процедуру або, в силу кінцевого використання товарів, звільнення від сплати мита чи зниження ставки ввізного мита.
2. Моментом виникнення митного боргу є один із таких:
 - (a) момент недотримання або припинення дотримання зобов'язання, що його невиконання призводить до виникнення митного боргу;
 - (b) момент прийняття митної декларації для поміщення товарів під митну процедуру, якщо пізніше встановлено, що умову, що регулює поміщення товарів під цю процедуру або звільнення від сплати мита чи зниження ставки ввізного мита в силу кінцевого використання товарів, фактично не виконано.
3. У зазначених у пунктах (a) та (b) параграфу 1 випадках боржником є:
 - (a) будь-яка особа, що повинна була виконати відповідні зобов'язання;
 - (b) будь-яка особа, що знала чи повинна була знати, що передбачене митним законодавством зобов'язання не було виконано, та що діяла в інтересах особи, яка

повинна була виконати це зобов'язання, або що брала участь у дії, що спричинила невиконання цього зобов'язання;

- (с) будь-яка особа, що придбала або отримала у володіння відповідні товари та знала чи повинна була знати на момент придбання або отримання товарів, що передбачене митним законодавством зобов'язання не було виконано.

4. У зазначених у пункті (с) параграфу 1 випадках боржником є особа, що зобов'язана дотримуватись умов, що регулюють поміщення товарів під митну процедуру, або митну декларацію на поміщені під цю митну процедуру товари, або звільнення від сплати мита чи зниження ставки ввізного мита в силу кінцевого використання товарів.

Якщо стосовно однієї із зазначених у пункті (с) параграфу 1 митних процедур складено митну декларацію та митним органам згідно з митним законодавством, що стосується умов, що регулюють поміщення товарів під цю митну процедуру, надано будь-яку необхідну інформацію, внаслідок якої ввізне мито повністю або частково не стягнуто, то особа, яка надала необхідну для складення митної декларації інформацію та знала чи повинна була знати, що така інформація була неправильною, також є боржником.

Стаття 80

Вирахування суми вже сплаченого ввізного мита

1. Якщо митний борг виникає відповідно до статті 79(1) щодо товарів, випущених для вільного обігу за зниженою ставкою ввізного мита на підставі їх кінцевого використання, сума ввізного мита, сплаченого, коли товари було випущено для вільного обігу, підлягає вирахуванню із суми ввізного мита, що відповідає митному боргу.

Перший підпараграф застосовується, якщо митний борг виникає щодо брухту і відходів, що утворюються внаслідок знищення таких товарів.

2. Якщо митний борг виникає відповідно до статті 79(1) щодо товарів, поміщених під процедуру тимчасового ввозу із частковим звільненням від сплати ввізного мита, то сплачена в рамках часткового звільнення сума ввізного мита підлягає вирахуванню із суми ввізного мита, що відповідає митному боргу.

Секція 2

Митний борг при вивозі

Стаття 81

Вивіз і перероблення за межами митної території

1. Митний борг при вивозі виникає внаслідок поміщення товарів, з яких справляється вивізне мито, під процедуру вивозу або процедуру перероблення за межами митної території.

2. Митний борг виникає в момент прийняття митної декларації.

3. Декларант є боржником. У разі непрямого представництва особа, від імені якої подано митну декларацію, також є боржником.

Якщо митну декларацію складено на основі інформації, внаслідок якої вивізне мито повністю або частково не стягнуто, то особа, яка надала необхідну для декларації

інформацію та знала чи повинна була знати, що така інформація була неправильною, також є боржником.

Стаття 82

Митний борг, що виникає внаслідок недотримання вимог

1. Стосовно товарів, що з них справляється вивізне мито, митний борг при вивозі виникає внаслідок недотримання будь-чого з такого:
 - (a) одного із зобов'язань, установлених у митному законодавстві стосовно вибуття товарів;
 - (b) умов дозволу на переміщення товарів за межі митної території Союзу з повним або частковим звільненням від сплати вивізного мита.
2. Моментом виникнення митного боргу є один із таких:
 - (a) момент фактичного переміщення товарів за межі митної території Союзу без митної декларації;
 - (b) момент прибуття товарів у пункт призначення, відмінний від пункту призначення, що в нього їх було дозволено перемістити за межі митної території Союзу з повним або частковим звільненням від сплати вивізного мита;
 - (c) якщо митні органи не можуть визначити вказаний у пункті (b) момент, закінчення строку для надання доказів виконання умов такого звільнення.
3. У зазначених у пункті (a) параграфу 1 випадках боржником є:
 - (a) будь-яка особа, що повинна була виконати відповідне зобов'язання;
 - (b) будь-яка особа, що знала чи повинна була знати, що відповідне зобов'язання не було виконано, та що діяла в інтересах особи, яка повинна була виконати це зобов'язання;
 - (c) будь-яка особа, що брала участь у дії, що спричинила невиконання зобов'язання, та знала чи повинна була знати, що митну декларацію не було подано, хоча її потрібно було подати.
4. У зазначених у пункті (b) параграфу 1 випадках боржником є будь-яка особа, що зобов'язана дотримуватись умов дозволу на переміщення товарів за межі митної території Союзу з повним або частковим звільненням від сплати вивізного мита.

Секція 3

Положення, спільні для митних боргів, що виникають при ввозі та вивозі

Стаття 83

Заборони та обмеження

1. Митний борг при ввозі або вивозі виникає, навіть якщо він стосується товарів, щодо ввозу або вивозу яких установлені будь-які заборони чи обмеження.
2. Проте митний борг не виникає внаслідок будь-чого з такого:

- (a) незаконне переміщення на митну територію Союзу фальшивої валюти;
 - (b) переміщення на митну територію Союзу наркотичних засобів і психотропних речовин, окрім їх переміщення під суворим наглядом компетентних органів для використання в медичних і наукових цілях.
3. Для цілей санкцій за митні правопорушення вважається, що митний борг все одно виникає, якщо відповідно до законодавства держави-члена ввізне або вивізне мито чи наявність митного боргу становлять підставу для визначення санкцій.

Стаття 84

Декілька боржників

Якщо декілька осіб зобов'язані сплатити суму ввізного або вивізного мита, що відповідає одному митному боргу, вони несуть солідарну відповідальність за сплату такої суми.

Стаття 85

Загальні положення про розрахунок суми ввізного або вивізного мита

1. Сума ввізного або вивізного мита визначається згідно з положеннями про розрахунок мита, застосовними до відповідних товарів на момент виникнення щодо них митного боргу.
2. Якщо неможливо точно визначити момент виникнення митного боргу, таким моментом вважається момент, коли митні органи доходять висновку, що товари перебувають у ситуації, в якій виник митний борг.

Однак якщо доступна митним органам інформація дозволяє їм установити, що митний борг виник до моменту, коли вони дійшли такого висновку, то вважається, що митний борг виник у якомога раніший момент часу, щодо якого можна встановити таку ситуацію.

Стаття 86

Особливі положення про розрахунок суми ввізного мита

1. Якщо витрати на зберігання або звичайні форми транспортної оброблення понесені на митній території Союзу щодо товарів, що поміщені під митну процедуру або перебувають на тимчасовому зберіганні, такі витрати або збільшення вартості не беруться до уваги для розрахунку суми ввізного мита, якщо декларант надав задовільне підтвердження таких витрат.

Однак митну вартість, кількість, характер і походження товарів з третіх країн, що використовуються в операціях, потрібно брати до уваги для розрахунку суми ввізного мита.

2. Якщо тарифна класифікація поміщених під митну процедуру товарів змінюється внаслідок звичайних форм транспортної оброблення на митній території Союзу, то на вимогу декларанта до поміщених під цю процедуру товарів застосовується початкова тарифна класифікація.

3. Якщо митний борг виникає щодо перероблених продуктів унаслідок процедури перероблення на митній території, то відповідна такому боргу сума ввізного мита на вимогу декларанта визначається на основі тарифної класифікації, митної вартості, кількості, характеру і походження товарів, поміщених під процедуру перероблення на митній території, на момент прийняття митної декларації на ці товари.

4. В окремих випадках сума ввізного мита визначається згідно з параграфами 2 та 3 цієї статті без вимоги декларанта, щоб не допустити ухилення від зазначених у пункті (h) статті 56(2) тарифних заходів.
5. Якщо митний борг виникає щодо перероблених продуктів, отриманих у результаті процедури перероблення за межами митної території, або щодо замінних продуктів відповідно до статті 261(1), сума ввізного мита розраховується на основі вартості переробної операції, здійснюваної за межами митної території Союзу.
6. Якщо митне законодавство передбачає сприятливий тарифний режим товарів або повне чи часткове звільнення від сплати ввізного чи вивізного мита відповідно до пунктів (d)–(g) статті 56(2), статей 203, 204, 205 і 208 або статей 259–262 цього Регламенту або відповідно до Регламенту Ради (ЄС) № 1186/2009 від 16 листопада 2009 року стосовно системи Співтовариства щодо пільг зі сплати мита (3), такий сприятливий тарифний режим або звільнення від сплати також діють у випадках, якщо митний борг виникає відповідно до статей 79 або 82 цього Регламенту, за умови що порушення, яке призвело до виникнення митного боргу, не становило спроби ввести в обіг.

Стаття 87

Місце виникнення митного боргу

1. Митний борг виникає в місці подання митної декларації або декларації зворотного вивозу, зазначеної в статтях 77, 78 і 81.

В усіх інших випадках місцем виникнення митного боргу є місце, де відбулись події, внаслідок яких він виникає.

Якщо неможливо визначити таке місце, митний борг виникає в місці, що в ньому, згідно з висновком митних органів, товари перебувають у ситуації, в якій виник митний борг.

2. Якщо товари поміщено під митну процедуру, що її не виконано, чи якщо тимчасове зберігання не завершилось належним чином, і місце виникнення митного боргу неможливо визначити відповідно до другого або третього підпараграфів параграфа 1 протягом встановленого строку, митний борг виникає в місці, де товари або поміщено під відповідну процедуру, або переміщено на митну територію Союзу згідно з такою процедурою, або де вони перебували на тимчасовому зберіганні.

3. Якщо наявна у митних органів інформація дає їм можливість встановити, що митний борг міг виникнути в декількох місцях, митний борг вважається таким, що виник у місці, де він виник уперше.

4. Якщо митний орган встановить, що митний борг виник відповідно до статті 79 або статті 82 в іншій державі-члені та сума ввізного чи вивізного мита, що відповідає такому боргу, є меншою за 10 000 євро, митний борг вважається таким, що виник у державі-члені, де встановлено факт виникнення митного боргу.

Стаття 88

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначити:

- (a) правила розрахунку суми ввізного чи вивізного мита на товари, щодо яких митний борг виник у рамках спеціальної процедури, що доповнюють встановлені в статтях 85 і 86 правила;
- (b) зазначені у статті 86(4) випадки;
- (c) зазначений у статті 87(2) строк.

ГЛАВА 2

Гарантія погашення можливого або наявного митного боргу

Стаття 89

Загальні положення

1. Дія цієї глави поширюється на гарантії погашення як митних боргів, що виникли, так і митних боргів, що можуть виникнути, якщо не зазначено інше.

2. Якщо митні органи вимагають надання гарантії погашення можливого або наявного митного боргу, така гарантія повинна покривати суму ввізного чи вивізного мита й інші збори, що підлягають сплаті у зв'язку з увозом або вивозом товарів, якщо:

- (a) гарантія використовується для поміщення товарів під процедуру транзиту Союзу; або
- (b) гарантія може використовуватись у більш ніж одній державі-члені.

Гарантія, що не може використовуватись за межами держави-члена, де вона вимагається, діє виключно в такій державі-члені та повинна покривати щонайменше суму ввізного чи вивізного мита.

3. Якщо митні органи вимагають надання гарантії, вона повинна вимагатись від боржника чи особи, що може стати боржником. Вони можуть також дозволяти надання гарантії особою, відмінною від особи, що від неї вимагається гарантія.

4. Без обмеження статті 97, митні органи повинні вимагати надання тільки однієї гарантії щодо окремих товарів або окремої декларації.

Надана щодо окремої декларації гарантія поширюється на відповідну митному боргу суму ввізного чи вивізного мита та інші збори, що ними обкладаються всі товари, які вказані у такій декларації або випущені на підставі такої декларації, незалежно від правильності такої декларації.

Якщо гарантію не вивільнено, вона може також використовуватись, у межах забезпеченої суми, для стягнення сум ввізного чи вивізного мита та інших зборів, що підлягають сплаті внаслідок проведення поствивпускового контролю таких товарів.

5. За заявою особи, зазначеної в параграфі 3 цієї статті, митні органи можуть відповідно до статті 95(1), (2) і (3) дозволити надання комплексної гарантії для покриття відповідної митному боргу суми ввізного чи вивізного мита стосовно двох або більше операцій, декларацій або митних процедур.

6. Митні органи здійснюють моніторинг гарантії.

7. Гарантія не вимагається від держав, регіональних і місцевих органів влади чи інших органів, що їхня діяльність регулюється нормами публічного права, якщо вони діють як

публічні органи.

8. Гарантія не вимагається у будь-якому з таких випадків:

- (a) у разі товарів, що їх перевозять Рейном, водними шляхами Рейну, Дунаєм або водними шляхами Дунаю;
- (b) у разі товарів, що їх перевозять стаціонарною транспортною установкою;
- (c) в окремих випадках, якщо товари поміщено під процедуру тимчасового ввозу;
- (d) у разі товарів, що їх поміщено під процедуру транзиту Союзу з використанням зазначеного в пункті (e) статті 233(4) спрощення та що їх перевозять морським або повітряним транспортом між портами Союзу або аеропортами Союзу.

9. Митні органи можуть відмовитись від вимоги про надання гарантії, якщо сума ввізного чи вивізного мита, що підлягає забезпеченню, не перевищує статистичного граничного значення для декларацій, встановленого у статті 3(4) Регламенту Європейського Парламенту і Ради (ЄС) № 471/2009 від 6 травня 2009 року про статистику Співтовариства щодо зовнішньої торгівлі з країнами, що не є членами (4).

Стаття 90

Обов'язкова гарантія

1. Якщо надання гарантії є обов'язковим, митні органи встановлюють суму такої гарантії у розмірі точної суми ввізного чи вивізного мита, відповідної митному боргу, та інших зборів, якщо таку суму можна безсумнівно встановити на момент, коли вимагається гарантія.

Якщо неможливо встановити точну суму, гарантія встановлюється в розмірі оцінюваної митними органами максимальної суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, та інших зборів, які виникли або можуть виникнути.

2. Без обмеження статті 95, якщо комплексна гарантія надається на суму ввізного чи вивізного мита, що відповідає митним боргам, та інших зборів, сума яких змінюється з часом, то сума такої гарантії встановлюється в розмірі, що дозволяє в будь-який час покрити суму ввізного чи вивізного мита, що відповідає митним боргам, та інших зборів.

Стаття 91

Необов'язкова гарантія

Якщо надання гарантії є необов'язковим, митні органи вимагають таку гарантію в будь-якому випадку, коли вони вважають, що своєчасна сплата суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, та інших зборів, не гарантована. Такі органи встановлюють її суму в розмірі, що не перевищує зазначеного в статті 90 рівня.

Стаття 92

Надання гарантії

1. Гарантію може бути надано в одній із таких форм:

- (a) у формі грошового внеску чи будь-якого іншого платіжного засобу, що його митні органи визнають еквівалентним грошовому внеску, в євро або у валюті держави-члена, в якій вимагається гарантія;
- (b) у формі наданого гарантом зобов'язання;

(с) в іншій формі гарантії, що надає еквівалентне забезпечення сплати суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, та інших зборів.

2. Гарантія у формі грошового внеску або будь-якого іншого еквівалентного платіжного засобу надається відповідно до чинного законодавства держави-члена, де вимагається гарантія.

Якщо гарантія надається у формі грошового внеску або будь-якого іншого еквівалентного платіжного засобу, митні органи не сплачують відсотки на суму гарантії.

Стаття 93

Вибір гарантії

Особа, що зобов'язана надати гарантію, може обрати одну з передбачених у статті 92(1) форм гарантії.

Втім, митні органи можуть не прийняти гарантію в обраній формі, якщо вона несумісна з належним функціонуванням відповідної митної процедури.

Митні органи можуть вимагати збереження в силі форми обраної гарантії протягом певного строку.

Стаття 94

Гарант

1. Зазначеним у пункті (b) статті 92(1) гарантом повинна бути третя особа, що має осідок на митній території Союзу. Гарант підлягає затвердженню митними органами, що вимагають гарантію, якщо тільки гарантом не є кредитна установа, фінансова установа або страхова компанія, акредитована в Союзі згідно з чинним законодавством Союзу.

2. Гарант повинен у письмовій формі взяти на себе зобов'язання сплатити забезпечену суму ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, та інших зборів.

3. Митні органи можуть відмовити в затвердженні гаранта або виду запропонованої гарантії, якщо, на їхню думку, такий гарант або гарантія не можуть забезпечити своєчасну сплату суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, та інших зборів.

Стаття 95

Комплексна гарантія

1. Зазначений у статті 89(5) дозвіл надається виключно особам, що задовольняють усі такі умови:

- (a) вони мають осідок на митній території Союзу;
- (b) вони відповідають викладеним у пункті (a) статті 39 критеріям;
- (c) вони регулярно використовують відповідні митні процедури чи склади тимчасового зберігання, або вони відповідають викладеним у пункті (d) статті 39 критеріям.

2. Якщо комплексну гарантію необхідно надати щодо митних боргів та інших зборів, що можуть виникнути, економічному оператору може бути дозволено використовувати комплексну гарантію зі зменшеною сумою, або його може бути звільнено від

зобов'язання надати гарантію, за умови що він відповідає викладеним у пунктах (b) і (c) статті 39 критеріям.

3. Якщо комплексну гарантію необхідно надати щодо митних боргів та інших зборів, що виникли, авторизованому економічному оператору для митного спрощення за заявою надається дозвіл на використання комплексної гарантії зі зменшеною сумою.

4. Зазначена в параграфі 3 комплексна гарантія зі зменшеною сумою рівнозначна наданню гарантії.

Стаття 96

Тимчасові заборони щодо використання комплексних гарантій

1. У контексті спеціальних процедур або тимчасового зберігання Комісія може вирішити тимчасово заборонити будь-що з такого:

(a) комплексну гарантію на зменшену суму або звільнення від зобов'язання надати гарантію, що зазначені в статті 95(2);

(b) зазначену в статті 95 комплексну гарантію щодо товарів, що їх визначено як товари, що є предметом шахрайства в особливо великих розмірах.

2. У разі застосування пункту (a) або пункту (b) параграфу 1 цієї статті зазначені в статті 95 комплексна гарантія на зменшену суму, звільнення від зобов'язання надати гарантію або комплексна гарантія можуть бути дозволені, якщо відповідна особа виконає одну з таких умов:

(a) така особа може довести, що митний борг не виникав щодо відповідних товарів у ході діяльності, що її така особа виконувала протягом двох років до ухвалення зазначеного в параграфі 1 рішення;

(b) якщо митні борги виникали протягом двох років до ухвалення зазначеного в параграфі 1 рішення, відповідна особа може довести, що боржник, або боржники, або гарант повністю оплатили такі борги протягом встановленого строку.

Щоб отримати дозвіл на використання тимчасово забороненої комплексної гарантії, відповідна особа повинна також виконати критерії, встановлені у пунктах (b) та (c) статті 39.

Стаття 97

Додаткова гарантія або гарантія, що замінює первинну гарантію

Якщо митні органи виявлять, що надана гарантія не забезпечує чи більш не може забезпечувати або достатньою мірою забезпечувати сплату протягом встановленого строку суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, та інших зборів, вони повинні зажадати від будь-якої з осіб, зазначених у статті 89(3), за її вибором, надати додаткову гарантію або замінити первинну гарантію новою гарантією.

Стаття 98

Вивільнення гарантії

1. Митні органи повинні негайно вивільнити гарантію, коли митний борг або зобов'язання сплатити інші збори погашено або вони більше не можуть виникнути.

2. Якщо митний борг або зобов'язання сплатити інші збори погашено частково чи вони можуть виникнути тільки в розмірі частини забезпеченої суми, то відповідну частину гарантії необхідно вивільнити на вимогу відповідної особи, крім випадків коли відповідна сума не виправдовує цього.

Стаття 99

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) зазначені в пункті (c) статті 89(8) випадки, що в них гарантія не вимагається для товарів, поміщених під процедуру тимчасового ввозу;
- (b) зазначену в пункті (c) статті 92(1) форму гарантії та наведені в статті 94 норми стосовно гаранта;
- (c) умови надання дозволу на використання комплексної гарантії зі зменшеною сумою або на зазначене в статті 95(2) звільнення від зобов'язання надати гарантію;
- (d) строки вивільнення гарантії.

Стаття 100

Надання виконавчих повноважень

1. Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми:

- (a) стосовно визначення суми гарантії, в тому числі зменшеної суми відповідно до статті 95(2) та (3);
- (b) стосовно надання та моніторингу гарантії відповідно до статті 89, відкликання та скасування зобов'язання, взятого на себе гарантом відповідно до статті 94, та вивільнення гарантії відповідно до статті 98;
- (c) стосовно зазначених у статті 96 тимчасових заборон.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

2. Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює інструменти, зазначені в статті 96.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

З причин невідкладної терміновості, що стосується таких інструментів і належним чином обґрунтована потребою швидко забезпечити захист фінансових інтересів Союзу та його держав-членів, Комісія повинна негайно ухвалити імплементаційні акти прямої дії відповідно до зазначеної в статті 285(5) процедури.

Якщо висновок зазначеного в статті 285(1) комітету необхідно отримати шляхом письмової процедури, застосовується стаття 285(6).

Стягнення, сплата, повернення та звільнення від сплати суми ввізного або вивізного мита

Секція 1

Визначення суми ввізного або вивізного мита, повідомлення про митний борг і здійснення запису в обліку

Стаття 101

Визначення суми ввізного або вивізного мита

1. Суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, визначають митні органи за місцем виникнення або гаданого виникнення митного боргу відповідно до статті 87, як тільки вони отримують необхідну інформацію.
2. Без обмеження статті 48, митні органи можуть прийняти визначену декларантом суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті.
3. Якщо сума ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, не є цілим числом, таку суму може бути округлено.

Якщо зазначена в першому підпараграфі сума виражена в євро, її може бути округлено в бік збільшення чи зменшення до найближчого цілого числа.

Держава-член, валютою якої не є євро, може або застосувати *mutatis mutandis* положення другого підпараграфу, або відступити від такого підпараграфу, за умови що правила округлення не матимуть більшого фінансового впливу, ніж викладене в другому підпараграфі правило.

Стаття 102

Повідомлення про митний борг

1. Боржник повинен бути повідомлений про митний борг у формі, встановленій у місці виникнення або гаданого виникнення митного боргу, яке визначається відповідно до статті 87.

Зазначене в першому підпараграфі повідомлення не надається в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо перед остаточним визначенням суми ввізного чи вивізного мита вжито попереднього заходу торговельної політики у формі мита;
- (b) якщо сума ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, перевищує суму, визначену на основі ухваленого відповідно до статті 33 рішення;
- (c) якщо початкове рішення не повідомляти про митний борг або повідомляти про нього з сумою ввізного чи вивізного мита, меншою за суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, ухвалено на підставі загальних положень, що їх пізніше визнано недійсними за рішенням суду;
- (d) якщо митні органи звільнені згідно з митним законодавством від обов'язку повідомляти про митний борг.

2. Якщо сума ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, дорівнює зазначеній у митній декларації сумі, випуск товарів митними органами є рівнозначним повідомленню боржника про митний борг.

3. Якщо параграф 2 не застосовується, митні органи повідомляють боржника про митний борг, якщо вони мають можливість визначити суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, та ухвалити відповідне рішення.

Проте якщо повідомлення про митний борг зашкодило б кримінальному розслідуванню, митні органи можуть відкласти повідомлення до того часу, коли воно не завдаватиме шкоди кримінальному розслідуванню.

4. За умови що платіж було гарантовано, про митний борг, що відповідає загальній сумі ввізного чи вивізного мита на всі товари, випущені тій самій особі протягом встановленого митними органами періоду, може бути повідомлено наприкінці такого періоду. Встановлюваний митними органами період не повинен перевищувати 31 день.

Стаття 103

Строк давності митного боргу

1. Боржник не повідомляється про митний борг по закінченні трьох років із дати виникнення митного боргу.

2. Якщо митний борг виникає внаслідок діяння, що на момент його вчинення становило підстави для порушення кримінального провадження, зазначений у параграфі 1 трирічний строк продовжується не менш ніж на п'ять років і не більш ніж на десять років згідно з національним законодавством.

3. Перебіг вказаних у параграфах 1 і 2 строків зупиняється, якщо:

- (a) відповідно до статті 44 подано скаргу; таке призупинення починається з дати подання скарги і продовжується, поки триває розгляд скарги; або
- (b) митні органи повідомляють боржнику, відповідно до статті 22(6), підстави, на яких вони мають намір повідомити про митний борг; таке зупинення починається з дати такого повідомлення і продовжується до закінчення строку, протягом якого боржнику надано можливість висловити свою точку зору.

4. Якщо митний борг відновлено відповідно до статті 116(7), вказані в параграфах 1 і 2 строки вважаються зупиненими з дати, коли подано заяву на повернення чи на звільнення від сплати згідно зі статтею 121, і до дати, коли ухвалено рішення про повернення чи звільнення від сплати.

Стаття 104

Запис в обліку

1. Зазначені в статті 101 митні органи повинні згідно з національним законодавством здійснювати запис в обліку на визначену відповідно до вказаної статті суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті.

Перший підпараграф не діє у випадках, зазначених у другому підпараграфі статті 102(1).

2. Митні органи не зобов'язані здійснювати запис в обліку на суми ввізного чи вивізного мита, що відповідають митному боргу, про який боржник відповідно до статті 103 вже не міг бути повідомлений.

3. Держави-члени визначають порядок практичного здійснення запису в обліку на суми ввізного чи вивізного мита. Такий порядок може відрізнятись, враховуючи обставини виникнення митного боргу, залежно від впевненості митних органів у сплаті таких сум.

Стаття 105

Час здійснення запису в обліку

1. Якщо митний борг виникає в результаті прийняття митної декларації товарів для митної процедури, крім тимчасового ввозу з частковим звільненням від сплати ввізного мита, або в результаті будь-якої іншої дії, що має ті самі юридичні наслідки, що і таке прийняття, митні органи повинні здійснити запис в обліку на суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, протягом 14 днів після випуску товарів.

Однак за умови що платіж було гарантовано, на загальну суму ввізного чи вивізного мита на всі товари, випущені тій самій особі протягом встановленого митними органами періоду, який не може перевищувати 31 день, може бути здійснено єдиний запис в обліку наприкінці такого періоду. Такий запис в обліку проводиться протягом 14 днів після закінчення відповідного періоду.

2. Якщо товари може бути випущено в разі виконання певних умов, що регулюють визначення суми ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, чи її стягнення, запис в обліку здійснюється протягом 14 днів із дня визначення суми ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, або встановлення зобов'язання сплатити таке мито.

Однак якщо митний борг стосується попереднього заходу торговельної політики у формі мита, запис в обліку на суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, здійснюється протягом двох місяців із дати опублікування в *Офіційному віснику Європейського Союзу* Регламенту про запровадження остаточного заходу торговельної політики.

3. Якщо митний борг виникає за обставин, не передбачених параграфом 1, запис в обліку на суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, здійснюється протягом 14 днів із дати, коли митні органи мають можливість визначити відповідну суму ввізного чи вивізного мита й ухвалити рішення.

4. Параграф 3 застосовується щодо суми ввізного чи вивізного мита, що підлягає стягненню або що її залишається стягнути, якщо запис в обліку на суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, не здійснено згідно з параграфами 1, 2 та 3, або якщо таку суму визначено в розмірі, меншому за суму, що підлягає сплаті, та бухгалтерський запис здійснено на суму в такому меншому розмірі.

5. Встановлені в параграфах 1, 2 та 3 строки здійснення запису в обліку не діють за непередбачуваних обставин або у випадках форс-мажору.

6. Здійснення запису в обліку може бути відкладено у зазначеному в другому підпараграфі статті 102(3) випадку до того часу, коли повідомлення про митний борг більше не шкодитиме кримінальному розслідуванню.

Стаття 106

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, [►C2](#) щоб визначати зазначені в пункті (d) другого підпараграфу статті 102(1) випадки, ◀ в яких митні органи звільнені від обов'язку повідомляти про митний борг.

Стаття 107

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює інструменти, щоб забезпечити надання митними органами взаємної допомоги один одному в разі виникнення митного боргу.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 2

Сплата суми ввізного або вивізного мита

Стаття 108

Загальні строки платежу та зупинення перебігу строку платежу

1. Боржник повинен сплачувати суми ввізного чи вивізного мита, що відповідають митному боргу, про який повідомлено згідно зі статтею 102, протягом встановленого митними органами строку.

Без обмеження статті 45(2), такий строк не повинен перевищувати 10 днів після повідомлення боржника про митний борг. У разі об'єднання записів в обліку згідно з умовами другого підпараграфа статті 105(1) він встановлюється таким чином, щоб наданий боржнику строк платежу не був довшим за строк, що він мав би внаслідок відстрочки сплати платежу відповідно до статті 110.

Митні органи можуть продовжити такий строк за заявою боржника, якщо суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, визначено під час поствивпускового контролю відповідно до статті 48. Без обмеження статті 112(1), такий продовжений строк не повинен перевищувати час, необхідний боржнику для того, щоб вжити необхідних заходів для виконання свого зобов'язання.

2. Якщо боржник отримує право на будь-яку з передбачених статтями 110–112 пільг зі сплати, платіж здійснюється протягом строку або строків, що встановлені у рамках таких пільг.

3. Строк сплати суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, зупиняється в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо відповідно до статті 121 подано заяву на звільнення від сплати мита;
- (b) якщо товари підлягають конфіскації, знищенню або відмові на користь держави;
- (c) якщо митний борг виник відповідно до статті 79 та є понад один боржник.

Стаття 109

Сплата платежів

1. Сплата платежів здійснюється у грошовій формі чи в будь-який інший спосіб, що призводить до погашення зобов'язання, в тому числі шляхом зарахування зустрічних вимог відповідно до національного законодавства.

2. Сплату платежів може здійснювати третя особа замість боржника.

3. Боржник може в будь-якому разі сплатити суму ввізного чи вивізного мита повністю або частково, не чекаючи закінчення наданого йому строку сплати платежу.

Стаття 110

Відстрочка сплати платежу

Митні органи, за заявою відповідної особи та після надання гарантії, дозволяють відстрочити сплату мита, що підлягає сплаті, в будь-який із таких способів:

- (a) окремо щодо кожної суми ввізного чи вивізного мита, на яку здійснено запис в обліку згідно з першим підпараграфом статті 105(1) або статтею 105(4);
- (b) загалом щодо всіх сум ввізного чи вивізного мита, на які здійснено запис в обліку згідно з першим підпараграфом статті 105(1) протягом встановленого митними органами строку, що не перевищує 31 день;
- (c) загалом щодо всіх сум ввізного чи вивізного мита, на які здійснено єдиний запис в обліку згідно з другим підпараграфом статті 105(1).

Стаття 111

Строки відстрочки сплати платежу

- 1. Строк відстрочки сплати платежу відповідно до статті 110 становить 30 днів.
 - 2. Якщо сплату платежу відстрочено згідно з пунктом (a) статті 110, перебіг строку відстрочки починається в день, що настає після дня, в який боржника повідомлено про митний борг.
 - 3. Якщо сплату платежу відстрочено згідно з пунктом (b) статті 110, перебіг строку відстрочки починається в день, що настає після дня, в який закінчується період об'єднання. Строк відстрочки зменшується на таку кількість днів, що відповідає половині кількості днів періоду об'єднання.
 - 4. Якщо сплату платежу відстрочено згідно з пунктом (c) статті 110, перебіг строку відстрочки починається в день, що настає після закінчення періоду, встановленого для випуску відповідних товарів. Строк відстрочки зменшується на таку кількість днів, що відповідає половині кількості днів відповідного періоду.
 - 5. Якщо кількість днів у зазначених у параграфах 3 і 4 періодах є непарним числом, то кількість днів, на яку зменшується 30-денний строк згідно зі вказаними параграфами, дорівнює половині наступного найменшого парного числа.
 - 6. Якщо зазначеними в параграфах 3 і 4 періодами є тижні, держави-члени можуть передбачити, що сума ввізного чи вивізного мита, сплату якої відстрочено, підлягає сплаті щонайпізніше в п'ятницю четвертого тижня, наступного після відповідного тижня.
- Якщо такими періодами є місяці, держави-члени можуть передбачити, що сума ввізного чи вивізного мита, сплату якої відстрочено, підлягає сплаті до 16-го дня місяця, наступного після відповідного місяця.

Стаття 112

Інші пільги зі сплати платежів

- 1. Митні органи можуть надавати боржнику інші пільги зі сплати платежів, відмінні від відстрочки сплати платежу, за умови надання гарантії.

2. У разі надання пільг згідно з параграфом 1 на суму ввізного чи вивізного мита нараховуються кредитні відсотки.

Для держави-члена, що її валютою є євро, кредитна відсоткова ставка дорівнює збільшеній на один процентний пункт відсотковій ставці, опублікованій в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, серія С, яку Європейський Центральний Банк застосовував до своїх основних операцій рефінансування в перший день місяця, на який припав строк сплати платежу.

Для держави-члена, що її валютою не є євро, кредитна відсоткова ставка дорівнює збільшеній на один процентний пункт ставці, яку застосовував у перший день відповідного місяця Національний центральний банк до своїх основних операцій рефінансування, або, стосовно держави-члена, що в ній відсутня ставка Національного центрального банку, найбільш рівнозначна збільшена на один процентний пункт ставка, застосована в перший день відповідного місяця на грошовому ринку цієї держави-члена.

3. Митні органи можуть не вимагати надання гарантії або не нараховувати кредитні відсотки, якщо на основі документально підтвердженої оцінки ситуації боржника встановлено, що це призведе до серйозних економічних або соціальних труднощів.

4. Митні органи повинні не нараховувати кредитні відсотки, якщо сума окремого стягнення становить менше 10 євро.

Стаття 113

Стягнення платежу

Якщо суму ввізного чи вивізного мита, що підлягає сплаті, не сплачено протягом встановленого строку, митні органи забезпечують сплату такої суми всіма доступними їм засобами відповідно до законодавства відповідної держави-члена.

Стаття 114

Пеня

1. На суму ввізного чи вивізного мита нараховується пеня з дати закінчення встановленого строку до дати платежу.

Для держави-члена, що її валютою є євро, ставка пені дорівнює збільшеній на два процентних пункти відсотковій ставці, опублікованій в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, серія С, яку Європейський Центральний Банк застосовував до своїх основних операцій рефінансування в перший день місяця, на який припав строк платежу.

Для держави-члена, що її валютою не є євро, ставка пені дорівнює збільшеній на два процентних пункти ставці, яку застосовував у перший день відповідного місяця Національний центральний банк до своїх основних операцій рефінансування, або, стосовно держави-члена, що в ній відсутня ставка Національного центрального банку, найбільш рівнозначна збільшена на два процентних пункти ставка, застосована в перший день відповідного місяця на грошовому ринку цієї держави-члена.

2. Якщо митний борг виник на основі статті 79 або 82 чи якщо повідомлення про митний борг зумовлене поствипускним контролем, на суму ввізного чи вивізного мита нараховується пеня з дати виникнення митного боргу до дати повідомлення про нього.

Ставка пені визначається згідно з параграфом 1.

3. Митні органи можуть не нараховувати пеню, якщо на основі документально підтвердженої оцінки ситуації боржника встановлено, що її нарахування призведе до серйозних економічних або соціальних труднощів.

4. Митні органи повинні не нараховувати пеню, якщо сума окремого стягнення становить менше 10 євро.

Стаття 115

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати порядок зупинення строку сплати суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, згідно зі статтею 108(3) та період зупинення.

Секція 3

Повернення та звільнення від сплати

Стаття 116

Загальні положення

1. З урахуванням викладених у цій секції умов суми ввізного чи вивізного мита підлягають поверненню або надається звільнення від їх сплати на будь-якій із таких підстав:

- (a) надмірно нараховані суми ввізного чи вивізного мита;
- (b) дефектні товари або товари, що не відповідають умовам договору;
- (c) помилка компетентних органів;
- (d) справедливість.

Якщо суму ввізного чи вивізного мита сплачено та відповідну митну декларацію визнано недійсною відповідно до статті 174, така сума підлягає поверненню.

2. Митні органи повинні повернути зазначену в параграфі 1 суму ввізного чи вивізного мита або звільнити від її сплати, якщо вона становить 10 євро чи більше, крім випадків, коли відповідна особа вимагає повернення меншої суми або звільнення від її сплати.

3. Якщо митні органи вважають, що рішення про повернення або звільнення від сплати необхідно ухвалити на підставі статті 119 чи 120, відповідна держава-член повинна передати Комісії матеріали для ухвалення рішення в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо митні органи вважають, що особливі обставини є результатом невиконання Комісією своїх зобов'язань;
- (b) якщо митні органи вважають, що Комісія зробила помилку у розумінні статті 119;
- (c) якщо обставини справи стосуються результатів розслідування Союзу, проведеного відповідно до Регламенту Ради (ЄС) № 515/97 від 13 березня 1997 року про взаємну допомогу між адміністративними органами держав-членів і співпрацю між останніми та Комісією для забезпечення правильного застосування законодавства з митних питань і питань сільського господарства (5) або

відповідно до будь-якого іншого законодавства Союзу чи будь-якої угоди між Союзом та країнами або групами країн, що передбачає проведення таких розслідувань Союзу;

- (d) якщо сума, за яку відповідна особа може понести відповідальність за однією чи більше ввізних або вивізних операцій, дорівнює чи перевищує 500 000 євро в результаті помилки або особливих обставин.

Незважаючи на перший підпараграф, матеріали не передаються в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо Комісія вже ухвалила рішення у справі, що стосувалася подібних питань фактичного і правового характеру;
- (b) якщо Комісія вже розглядає справу, що стосується подібних питань фактичного і правового характеру.

4. Якщо самі митні органи протягом зазначених у статті 121(1) строків виявлять, що суму ввізного чи вивізного мита може бути повернено або від її сплати може бути звільнено відповідно до статей 117, 119 або 120, вони повинні повернути таку суму або звільнити від її сплати за власною ініціативою з урахуванням компетенції з ухвалення рішення.

5. Рішення про повернення або звільнення від сплати не ухвалюється, якщо ситуація, що призвела до повідомлення про митний борг, є результатом введення в оману з боку боржника.

6. Повернення не є підставою для сплати відсотків відповідними митними органами.

Втім, відсотки підлягають сплаті, якщо рішення про повернення не виконано протягом трьох місяців із дати ухвалення такого рішення, якщо тільки недотримання цього строку не спричинено обставинами, що не залежали від волі митних органів.

У таких випадках відсотки підлягають сплаті з дати закінчення тримісячного строку до дати повернення. Відсоткова ставка визначається відповідно до статті 112.

7. Якщо митні органи помилково ухвалили рішення про повернення або звільнення від сплати, початковий митний борг підлягає відновленню, якщо тільки строк його давності не завершився відповідно до статті 103.

У таких випадках [►C2](#) будь-які сплачені згідно з другим підпараграфом параграфа 6 відсотки підлягають відшкодуванню. ◀

Стаття 117

Надмірно нараховані суми ввізного чи вивізного мита

1. Сума ввізного чи вивізного мита підлягає поверненню або від її сплати повинно бути звільнено, якщо сума, що відповідає первинно повідомленому митному боргу, перевищує суму, що підлягає сплаті, або боржника повідомлено про митний борг [►C2](#) всупереч пункту (c) або (d) другого підпараграфа статті 102(1). ◀

2. Якщо заява про повернення чи про звільнення від сплати ґрунтується на існуванні, на момент прийняття декларації для випуску для вільного обігу, зниженої або нульової ставки ввізного мита на товари за тарифною квотою, то рішення про застосування тарифної стелі або інших сприятливих тарифних заходів, повернення або звільнення від сплати ухвалюється за умови виконання на момент подання заяви разом із необхідними документами будь-якої з таких умов:

- (a) у разі тарифної квоти: її обсяг не вичерпано;
- (b) в інших випадках: звичайну ставку мита не запроваджено знову.

Стаття 118

Дефектні товари або товари, що не відповідають умовам договору

1. Сума ввізного мита підлягає поверненню або від її сплати повинно бути звільнено, якщо повідомлення про митний борг стосується товарів, що їх не прийняв імпортер через те, що на момент випуску вони були дефектними або не відповідали умовам договору, згідно з яким їх ввезено.

Вважається, що дефектні товари включають товари, пошкоджені до їх випуску.

2. Незважаючи на параграф 3, рішення про повернення або про звільнення від сплати підлягає ухваленню за умови, що товари не були у використанні, крім такого початкового використання, що могло бути необхідним для того, щоб виявити, що вони були дефектними або не відповідали умовам договору, а також за умови, що їх переміщено за межі митної території Союзу.

3. Рішення про повернення або звільнення від сплати не ухвалюється, якщо:

- (a) перед випуском для вільного обігу товари поміщено під спеціальну процедуру для випробування, якщо тільки не встановлено, що дефектність або невідповідність товарів умовам договору не можна було звичайним способом виявити у ході таких випробувань;
- (b) дефектність товарів враховано при визначенні умов договору, зокрема ціни, до поміщення товарів під митну процедуру, внаслідок якої виник митний борг; або
- (c) декларант продав товари після виявлення їх дефектності або невідповідності умовам договору.

4. Замість переміщення за межі митної території Союзу та за заявою відповідної особи митні органи дозволяють поміщення товарів під процедуру перероблення на митній території, в тому числі для знищення, або під процедуру зовнішнього транзиту, митного складу чи вільної зони.

Стаття 119

Помилка компетентних органів

1. У випадках, не зазначених у другому підпараграфі статті 116(1) та в статтях 117, 118 і 120, сума ввізного чи вивізного мита підлягає поверненню або від її сплати повинно бути звільнено, якщо внаслідок помилки компетентних органів сума, що відповідає первинно повідомленому митному боргу, була нижчою за суму, що підлягає сплаті, за умови виконання таких умов:

- (a) боржник з об'єктивних причин не міг виявити таку помилку; та
- (b) боржник діяв добросовісно.

2. Якщо встановлені в статті 117(2) умови не виконано, рішення про повернення або звільнення від сплати підлягає ухваленню, якщо незастосування зниженої чи нульової ставки мита було результатом помилки митних органів та митна декларація для випуску для вільного обігу містила всі відомості і була подана разом із усіма документами, необхідними для застосування зниженої чи нульової ставки.

3. Якщо ухвалено рішення про застосування преференційного режиму товарів у рамках системи адміністративної співпраці з органами країни або території, що не є частиною митної території Союзу, видача сертифіката такими органами, якщо він виявляється неправильним, становить помилку, яку з об'єктивних причин не можна було виявити у розумінні пункту (а) параграфа 1.

Проте видача неправильного сертифіката не становить помилки, якщо сертифікат ґрунтується на неправильних відомостях, що їх надав експортер, окрім випадків, коли очевидно, що органи, що видали сертифікат, знали чи повинні були знати про те, що товари не відповідали встановленим умовам застосування преференційного режиму.

Боржник вважається таким, що діяв добросовісно, якщо він може продемонструвати, що протягом періоду відповідних торговельних операцій він доклав належних зусиль, щоб забезпечити виконання всіх умов застосування преференційного режиму.

Боржник не може покладатись на доказ добросовісності, якщо Комісія опублікувала повідомлення в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, де зазначено про наявність підстав для сумнівів у належному застосуванні преференційних домовленостей країною-бенефіціаром або територією-бенефіціаром.

Стаття 120

Справедливість

1. У випадках, не зазначених у другому підпараграфі статті 116(1) та в статтях 117, 118 і 119, сума ввізного чи вивізного мита підлягає поверненню або від її сплати повинно бути звільнено з підстав справедливості, якщо митний борг виник за особливих обставин, за яких боржник не може вважатись відповідальним за введення в оману або очевидну недбалість.

2. Вважається, що зазначені в параграфі 1 особливі обставини існують, якщо з обставин справи зрозуміло, що боржник перебуває у винятковій ситуації порівняно з іншими операторами, які ведуть ту саму комерційну діяльність, та що за відсутності таких обставин він не зазнав би шкоди внаслідок стягнення суми ввізного чи вивізного мита.

Стаття 121

Процедура повернення та звільнення від сплати

1. Заяви про повернення або про звільнення від сплати відповідно до статті 116 подаються до митних органів протягом таких строків:

- (а) щодо надмірно нарахованих сум ввізного чи вивізного мита, помилки компетентних органів і справедливості — протягом трьох років із дати повідомлення про митний борг;
- (б) щодо дефектних товарів або товарів, що не відповідають умовам договору, — протягом одного року з дати повідомлення про митний борг;
- (с) щодо визнання митної декларації недійсною — протягом строку, вказаного в правилах, що регулюють визнання її недійсною.

Строк, вказаний у пунктах (а) та (б) першого підпараграфа, продовжується, якщо заявник надасть докази того, що він не міг подати заяву протягом встановленого строку внаслідок дії непередбачуваних обставин або форс-мажору.

2. Якщо з огляду на наведені підстави митні органи не можуть ухвалити рішення про повернення чи звільнення від сплати суми ввізного чи вивізного мита, потрібно розглянути суть заяви про повернення або про звільнення від сплати з урахуванням інших підстав для повернення чи звільнення від сплати, зазначених у статті 116.

3. Якщо повідомлення про митний борг оскаржено згідно зі статтею 44, відповідний вказаний у першому підпараграфі параграфа 1 строк підлягає зупиненню з дати подання скарги на весь період розгляду скарги.

4. Якщо митний орган ухвалює рішення про повернення або звільнення від сплати згідно зі статтями 119 і 120, відповідна держава-член повинна повідомити про це Комісію.

Стаття 122

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, що встановлюють правила, яких вона повинна дотримуватись при ухваленні рішення згідно зі статтею 116(3), а саме щодо такого:

- (a) умов прийняття матеріалів;
- (b) строку ухвалення рішення і зупинення такого строку;
- (c) повідомлення підстав, на яких Комісія має намір ухвалити своє рішення, до ухвалення рішення, що матиме негативний вплив на відповідну особу;
- (d) повідомлення про рішення;
- (e) наслідків неухвалення рішення або неповідомлення про таке рішення.

Стаття 123

Надання виконавчих повноважень

1. Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) повернення і звільнення від сплати за статтею 116;
- (b) інформування Комісії відповідно до статті 121(4) та щодо інформації, що її потрібно надати.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

2. Комісія ухвалює згадане в статті 116(3) рішення шляхом імплементаційних актів.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(2) дорадчої процедури.

Якщо висновок зазначеного в статті 285(1) комітету необхідно отримати шляхом письмової процедури, застосовується стаття 285(6).

ГЛАВА 4

Погашення митного боргу

Погашення

1. Без обмеження чинних положень щодо нестягнення суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, в разі встановленої в судовому порядку неплатоспроможності боржника, митний борг при ввозі або вивозі погашається будь-яким із таких способів:

- (a) якщо боржник більше не може бути повідомлений про митний борг відповідно до статті 103;
- (b) шляхом сплати суми ввізного чи вивізного мита;
- (c) з урахуванням параграфа 5, шляхом звільнення від сплати суми ввізного чи вивізного мита;
- (d) якщо, стосовно товарів, задекларованих для митної процедури, що передбачає зобов'язання сплатити ввізне чи вивізне мито, митну декларацію визнано недійсною;
- (e) якщо товари, що з них справляється ввізне чи вивізне мито, конфісковано або арештовано та одночасно з цим чи після цього конфісковано;
- (f) якщо товари, що з них справляється ввізне чи вивізне мито, знищено під митним наглядом або здійснено відмову від них на користь держави;
- (g) якщо зникнення товарів або невиконання зобов'язань, що виникають на підставі митного законодавства, спричинене повним знищенням або безповоротною втратою таких товарів унаслідок самої природи товарів або непередбачуваних обставин чи форс-мажору або внаслідок розпорядження митних органів; для цілей цього пункту товари вважаються безповоротно втраченими, якщо будь-яка особа зробила їх непридатними до використання;
- (h) якщо митний борг виник відповідно до статті 79 або 82 та якщо виконано такі умови:
 - (i) невиконання зобов'язань, що призвело до виникнення митного боргу, не мало істотного впливу на належне здійснення відповідної митної процедури і не становило спроби введення в оману;
 - (ii) всі необхідні для врегулювання ситуації з товарами формальності згодом виконано;
- (i) якщо товари, випущені для вільного обігу без стягнення мита чи за зниженою ставкою ввізного мита в силу їх кінцевого використання, вивезено з дозволу митних органів;
- (j) якщо він виник відповідно до статті 78 та якщо скасовано формальності, виконані для забезпечення можливості застосування преференційного тарифного режиму відповідно до вказаної статті;
- (k) якщо, з урахуванням параграфа 6, митний борг виник відповідно до статті 79 і митним органам надано підтвердження того, що товари не використовувались або не споживались і що їх переміщено за межі митної території Союзу.

2. Втім, у передбачених пунктом (e) параграфа 1 випадках для цілей санкцій за митні правопорушення вважається, що митний борг не погашено, якщо відповідно до

законодавства держави-члена ввізне чи вивізне мито або існування митного боргу становлять підставу для визначення санкцій.

3. Якщо відповідно до пункту (g) параграфу 1 митний борг погашено щодо товарів, випущених для вільного обігу без стягнення мита чи за зниженою ставкою ввізного мита у зв'язку з їх кінцевим використанням, будь-який брухт або відходи, що є результатом їх знищення, вважаються товарами з третіх країн.

4. Чинні положення щодо стандартних ставок за безповоротну втрату, зумовлену природою товарів, підлягають застосуванню, якщо відповідна особа не може довести, що фактичні збитки перевищують збитки, розраховані шляхом застосування передбаченої для відповідних товарів стандартної ставки.

5. Якщо декілька осіб несуть відповідальність за сплату суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає митному боргу, та якщо ухвалено рішення про звільнення від сплати, митний борг погашається тільки щодо особи чи осіб, що їх звільнено від сплати.

6. У зазначеному в пункті (k) параграфу 1 випадку митний борг не погашається щодо будь-якої особи чи осіб, які здійснили спробу введення в оману.

7. Якщо митний борг виник відповідно до статті 79, він погашається щодо особи, в поведінці якої не було жодної спроби введення в оману та яка сприяла боротьбі проти шахрайства.

Стаття 125

Застосування санкцій

Погашення митного боргу згідно з пунктом (h) статті 124(1) не перешкоджає державам-членам застосовувати санкції за недотримання митного законодавства.

Стаття 126

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати список порушень, що не мають істотного впливу на належне здійснення відповідної митної процедури, і доповнювати підпункт (i) пункту (h) статті 124(1).

РОЗДІЛ IV

ТОВАРИ, ПЕРЕМІЩУВАНІ НА МИТНУ ТЕРИТОРІЮ СОЮЗУ

ГЛАВА 1

Загальна декларація прибуття

Стаття 127

Подання загальної декларації прибуття

1. На товари, переміщені на митну територію Союзу, подається загальна декларація прибуття.

2. Передбачене в параграфі 1 зобов'язання не діє:

- (а) щодо транспортних засобів і товарів, що ними перевозяться, якщо вони лише перетинають територіальні води чи повітряний простір митної території Союзу без зупинки на цій території; та
- (б) в інших випадках за наявності достатніх підстав, пов'язаних із видом товарів або транспорту, або згідно з вимогами міжнародних угод.

3. Загальна декларація прибуття подається до митниці першого прибуття протягом встановленого строку до переміщення товарів на митну територію Союзу.

Митні органи можуть дозволити подання загальної декларації прибуття до іншої митниці, за умови що остання негайно повідомить чи надасть в електронній формі необхідну інформацію митниці першого прибуття.

4. Загальну декларацію прибуття подає перевізник.

Незважаючи на зобов'язання перевізника, загальну декларацію прибуття замість нього може подати одна з таких осіб:

- (а) імпортер або вантажоодержувач чи інша особа, від імені або в інтересах якої діє перевізник;
- (б) будь-яка особа, що може пред'явити відповідні товари в митниці прибуття або забезпечити їх пред'явлення в митниці прибуття.

5. Загальна декларація прибуття повинна містити відомості, необхідні для аналізу ризиків для цілей безпеки.

6. В окремих випадках, якщо всі зазначені в параграфі 5 відомості не можна отримати від зазначених у параграфі 4 осіб, інші особи, що володіють такими відомостями і відповідними правами на їх надання, можуть бути зобов'язані надати такі відомості.

7. Митні органи можуть дозволити подання загальної декларації прибуття за допомогою комерційних, портових або транспортних інформаційних систем, за умови що такі системи міститимуть необхідні дані для такої декларації і такі дані будуть доступними протягом встановленого строку до переміщення товарів на митну територію Союзу.

8. Митні органи можуть дозволити, щоб замість подання загальної декларації прибуття було подано повідомлення і наданий доступ до даних загальної декларації прибуття в комп'ютерній системі економічного оператора.

Стаття 128

Аналіз ризиків

Зазначена в статті 127(3) митниця протягом певного строку забезпечує проведення аналізу ризиків, передусім для цілей безпеки, на основі зазначеної в статті 127(1) загальної декларації прибуття або зазначених у статті 127(8) даних і вживає необхідних заходів за результатами такого аналізу ризиків.

Стаття 129

Внесення змін до загальної декларації прибуття і визнання її недійсною

1. Декларант може за заявою отримати дозвіл на внесення однієї або більше змін до даних загальної декларації прибуття після її подання.

Внесення змін неможливе після будь-чого з такого:

- (a) митні органи повідомили особу, що подала загальну декларацію прибуття, про свій намір оглянути товари;
- (b) митні органи встановили, що дані загальної декларації прибуття є неправильними;
- (c) товари вже пред'явлено митниці.

2. Якщо товари, стосовно яких подано загальну декларацію прибуття, не переміщено на митну територію Союзу, митні органи визнають недійсною таку декларацію в будь-якому з таких випадків:

- (a) за заявою декларанта;
- (b) протягом 200 днів після подання декларації.

Стаття 130

Декларації, що подаються замість загальної декларації прибуття

1. Зазначена в статті 127(3) митниця може не вимагати подання загальної декларації прибуття стосовно товарів, на які до закінчення строку подання такої декларації подано митну декларацію. У такому разі митна декларація повинна містити принаймні дані, необхідні для загальної декларації прибуття. До моменту прийняття митної декларації відповідно до статті 172 вона має статус загальної декларації прибуття.

2. Зазначена в статті 127(3) митниця може не вимагати подання загальної декларації прибуття стосовно товарів, на які до закінчення строку подання такої декларації подано декларацію тимчасового зберігання. Така декларація повинна містити принаймні дані, необхідні для загальної декларації прибуття. До моменту пред'явлення задекларованих товарів митниці відповідно до статті 139 декларація тимчасового зберігання має статус загальної декларації прибуття.

Стаття 131

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

►C2

- (a) випадки, в яких зобов'язання подавати загальну декларацію прибуття не діє відповідно до пункту (b) статті 127(2);

▼B

- (b) зазначений у статті 127(3) та (7) встановлений строк, протягом якого необхідно подати загальну декларацію прибуття до переміщення товарів на митну територію Союзу, враховуючи вид товарів або транспорту;
- (c) зазначені в статті 127(6) випадки та інших осіб, що можуть бути зобов'язані надати дані загальної декларації прибуття в таких випадках.

Стаття 132

Надання виконавчих повноважень

Шляхом імплементаційних актів Комісія визначає:

- (a) процедурні норми щодо подання загальної декларації прибуття згідно зі статтею 127;
- (b) процедурні норми і надання даних загальної декларації прибуття іншими особами, зазначеними в статті 127(6);
- (c) строк, протягом якого потрібно провести аналіз ризиків і вжити необхідних заходів згідно зі статтею 128;
- (d) процедурні норми щодо внесення змін до загальної декларації прибуття згідно зі статтею 129(1);
- (e) процедурні норми щодо визнання недійсною загальної декларації прибуття відповідно до статті 129(2), враховуючи належне управління прибуттям товарів.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 2

Надходження товарів

Секція 1

Прибуття товарів на митну територію Союзу

Стаття 133

Повідомлення про прибуття морського чи повітряного судна

1. Оператор морського чи повітряного судна, що прибуває на митну територію Союзу, повинен повідомити про його прибуття митницю першого прибуття після прибуття транспортного засобу.

Якщо інформація про прибуття морського чи повітряного судна відома митним органам, вони можуть не вимагати надання повідомлення, зазначеного в першому підпараграфі.

2. Митні органи можуть дозволити використання портових чи аеропортових систем або інших доступних способів передачі інформації для повідомлення про прибуття транспортного засобу.

Стаття 134

Митний нагляд

1. Товари, переміщувані на митну територію Союзу, з моменту їх прибуття підлягають митному нагляду і можуть підлягати митному контролю. Якщо необхідно, вони підлягають таким заборонам та обмеженням, що виправдані, між іншим, потребами підтримання суспільної моралі, публічного порядку або громадської безпеки, захисту

здоров'я та життя людей, тварин і рослин, охорони довкілля, захисту національних надбань, що мають художню, історичну або археологічну цінність, та захисту промислової або комерційної власності, — включаючи контроль прекурсорів наркотичних засобів, товарів, що порушують деякі права інтелектуальної власності, та грошових коштів, — а також щодо них вживаються заходи зі збереження та управління рибними ресурсами та заходи торговельної політики.

Вони продовжують перебувати під таким наглядом так довго, як це необхідно для визначення їхнього митного статусу, та не звільняються від нього без дозволу митних органів.

Без обмеження статті 254, товари Союзу не підлягають митному нагляду після визначення їхнього митного статусу.

Товари з третіх країн продовжують перебувати під митним наглядом до зміни їхнього митного статусу або до їх переміщення за межі митної території Союзу чи знищення.

2. Володілець товарів, що перебувають під митним наглядом, може з дозволу митних органів у будь-який час оглядати товари чи відбирати зразки, зокрема для визначення їх тарифної класифікації, митної вартості або митного статусу.

Стаття 135

Перевезення в належне місце

1. Особа, що переміщує товари на митну територію Союзу, повинна негайно перевезти їх за вказаним митними органами маршрутом і відповідно до їхніх розпоряджень, якщо такі є, до визначеної митними органами митниці, або до будь-якого іншого визначеного або затвердженого такими органами місця, або у вільну зону.

2. Товари, переміщені у вільну зону, повинні бути переміщені в таку вільну зону безпосередньо, а саме морським чи повітряним шляхом або, у разі сухопутного перевезення, без перетину іншої частини митної території Союзу, якщо вільна зона прилягає до сухопутного кордону між державою-членом і третьою країною.

3. Будь-яка особа, що бере на себе відповідальність за перевезення товарів після їх переміщення на митну територію Союзу, стає відповідальною за дотримання зобов'язань, встановлених у параграфах 1 і 2.

4. На товари, що все ще перебувають за межами митної території Союзу, але можуть підлягати митному контролю з боку митного органу держави-члена на підставі угоди, укладеної з відповідною країною або територією, що не є частиною митної території Союзу, поширюється той самий режим, що передбачений для товарів, переміщуваних на митну територію Союзу.

5. Параграфи 1 і 2 не виключають застосування спеціальних правил щодо товарів, що транспортуються в межах прикордонних зон чи трубопроводами і проводами/дротами, а також щодо передачі інформації незначної економічної важливості, наприклад листів, листівок і друкованих матеріалів та їхніх електронних еквівалентів, що зберігаються на інших носіях, або щодо товарів, що їх перевозять подорожні, за умови що це не ставить під загрозу можливість здійснення митного нагляду і митного контролю.

6. Параграф 1 не застосовується до транспортних засобів і товарів, що ними перевозяться, які лише перетинають територіальні води чи повітряний простір митної території Союзу без зупинки на цій території.

Стаття 136

Товари, що тимчасово залишили митну територію Союзу морським або повітряним транспортом

1. Статті 127–130 і стаття 133 не діють у випадках, коли товари з третіх країн переміщено на митну територію Союзу після того, як вони тимчасово залишили таку територію морським або повітряним транспортом і їх було перевезено прямим маршрутом без зупинки за межами митної території Союзу.
2. Статті 127–130 і стаття 133 не діють у випадках, коли товари Союзу, що їхній митний статус товарів Союзу підлягає підтвердженню відповідно до статті 153(2), переміщено на митну територію Союзу після того, як вони тимчасово залишили таку територію морським або повітряним транспортом і їх було перевезено прямим маршрутом без зупинки за межами митної території Союзу.
3. Статті 127–130 і статті 133, 139 та 140 не діють у випадках, коли товари Союзу, що переміщуються без зміни їхнього митного статусу відповідно до статті 155(2), переміщено на митну територію Союзу після того, як вони тимчасово залишили таку територію морським або повітряним транспортом і їх було перевезено прямим маршрутом без зупинки за межами митної території Союзу.

[▼В](#)

Стаття 137

Перевезення за особливих обставин

1. Якщо з причини непередбачуваних обставин або форс-мажору встановлене в статті 135(1) зобов'язання неможливо виконати, особа, на яку покладено таке зобов'язання, чи будь-яка інша особа, що діє в інтересах такої особи, повинна негайно повідомити митні органи про цю ситуацію. Якщо непередбачувані обставини або форс-мажор не спричиняють повну втрату товарів, потрібно також повідомити митні органи про їх точне місцезнаходження.
2. Якщо внаслідок непередбачуваних обставин або форс-мажору морське чи повітряне судно у розумінні статті 135(6) змушене тимчасово зайти в порт або приземлитися на митній території Союзу та встановлене в статті 135(1) зобов'язання неможливо виконати, особа, яка перемістила це морське чи повітряне судно на митну територію Союзу, чи будь-яка інша особа, що діє в інтересах такої особи, повинна негайно повідомити митні органи про цю ситуацію.
3. Митні органи визначають заходи, що їх необхідно вжити для того, щоб дозволити митний нагляд за зазначеними в параграфі 1 товарами або — за вказаних у параграфі 2 обставин — морським або повітряним судном і будь-якими товарами, що на ньому перебувають, а також щоб забезпечити за потреби їх подальше перевезення до митниці або іншого місця, визначеного або затвердженого органами.

Стаття 138

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) повідомлення про прибуття згідно зі статтею 133;
- (b) перевезення товарів згідно зі статтею 135(5).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 2

Пред'явлення, розвантаження та огляд товарів

Стаття 139

Пред'явлення товарів митниці

1. Товари, переміщувані на митну територію Союзу, негайно після їх надходження до визначеної митниці чи будь-якого іншого визначеного або затвердженого митними органами місця або у вільну зону, пред'являє митниці одна з таких осіб:

- (a) особа, що перемістила товари на митну територію Союзу;
- (b) особа, від імені або в інтересах якої діє особа, що перемістила товари на таку територію;
- (c) особа, що взяла на себе відповідальність за перевезення товарів після їх переміщення на митну територію Союзу.

2. Товари, переміщувані на митну територію Союзу морським або повітряним транспортом, що залишаються на борту тих самих транспортних засобів для перевезення, пред'являються митниці тільки в порту чи аеропорту, де їх розвантажують або перевантажують. Проте переміщувані на митну територію Союзу товари, що їх розвантажують або перевантажують на ті самі транспортні засоби під час їх перевезення, щоб уможливити розвантаження чи завантаження інших товарів, не пред'являються митниці в такому порту чи аеропорту.

3. Незважаючи на зобов'язання вказаної в параграфі 1 особи, пред'являти товари замість неї може одна з таких осіб:

- (a) будь-яка особа, що невідкладно поміщає товари під митну процедуру;
- (b) володілець дозволу на експлуатацію складів зберігання чи будь-яка особа, що здійснює діяльність у вільній зоні.

4. Особа, що пред'являє товари, повинна робити покликання на загальну декларацію прибуття або, у зазначених у статті 130 випадках, на митну декларацію чи декларацію тимчасового зберігання, подану на товари, крім випадків, коли зобов'язання подавати загальну декларацію прибуття не діє.

5. У разі пред'явлення митниці товарів з третіх країн, на які загальну декларацію прибуття не подано, і крім випадків, коли зобов'язання подавати таку декларацію не діє, одна із зазначених у статті 127(4) осіб повинна, без обмеження статті 127(6), негайно подати таку декларацію або замість неї подати митну декларацію чи декларацію тимчасового зберігання.

6. Параграф 1 не виключає застосування спеціальних правил щодо товарів, що транспортуються в межах прикордонних зон чи трубопроводами і проводами/дротами, а також щодо передачі інформації незначної економічної важливості, наприклад листів, листівок і друкованих матеріалів та їхніх електронних еквівалентів, що зберігаються на

інших носіях, або щодо товарів, що їх перевозять подорожні, за умови що це не ставить під загрозу можливість здійснення митного нагляду і митного контролю.

7. Пред'явлені митниці товари не можна без дозволу митних органів переміщувати з місця, де їх було пред'явлено.

Стаття 140

Розвантаження та огляд товарів

1. Розвантаження або перевантаження товарів з транспортного засобу, що їх перевозить, здійснюється виключно з дозволу митних органів у місцях, що такі органи визначають або затверджують.

Однак такий дозвіл не вимагається у разі неминучої загрози, що робить необхідним негайне розвантаження всіх або частини товарів. У такому разі митні органи повинні бути негайно поінформовані про це.

2. Митні органи можуть у будь-який час вимагати розвантаження та розпакування товарів для цілей їх огляду, відбору зразків або огляду транспортних засобів, що їх перевозять.

Стаття 141

Товари, переміщувані у рамках процедури транзиту

1. Стаття 135(2)–(6) і статті 139, 140 та 144–149 не застосовуються, якщо товари, що вже перебувають під процедурою транзиту, переміщуються на митну територію Союзу.

2. Статті 140 та 144–149 застосовуються до товарів з третіх країн, переміщуваних у рамках процедури транзиту, після пред'явлення таких товарів митниці призначення на митній території Союзу згідно з правилами, що регулюють процедуру транзиту.

Стаття 142

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати умови затвердження місць за статтею 139(1).

Стаття 143

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо пред'явлення товарів митниці за статтею 139.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 3

Тимчасове зберігання товарів

Стаття 144

Товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні

Товари з третіх країн перебувають на тимчасовому зберіганні з моменту їх пред'явлення митниці.

Стаття 145

Декларація тимчасового зберігання

1. На пред'явленні митниці товари з третіх країн подається декларація тимчасового зберігання, що містить усі дані, необхідні для застосування положень, що регулюють тимчасове зберігання.
2. Документи стосовно товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, надаються митним органам, якщо цього вимагає законодавство Союзу або якщо це необхідно для митного контролю.
3. [►С2](#) Декларацію тимчасового зберігання подає одна з осіб, зазначених у статті 139(1) або (3) ◀ щонайпізніше під час пред'явлення товарів митниці.
4. Крім випадків, коли зобов'язання подавати загальну декларацію прибуття не діє, декларація тимчасового зберігання повинна містити покликання на будь-яку загальну декларацію прибуття, подану на пред'явленні митниці товари, але це не стосується товарів, що вже перебували на тимчасовому зберіганні або поміщені під митну процедуру і не залишили митну територію Союзу.
5. Митні органи можуть дозволити подання декларації тимчасового зберігання також в одній із таких форм:
 - (a) покликання на будь-яку загальну декларацію прибуття, подану на відповідні товари, з наданням додатково до неї даних декларації тимчасового зберігання;
 - (b) маніфест або інший транспортний документ, за умови що він містить дані декларації тимчасового зберігання, в тому числі покликання на будь-яку загальну декларацію прибуття на відповідні товари.
6. Митні органи можуть дозволити подання декларації тимчасового зберігання за допомогою комерційних, портових або транспортних інформаційних систем, за умови що вони міститимуть необхідні дані для такої декларації і такі дані будуть доступними згідно з параграфом 3.
7. Статті 188–193 застосовуються до декларації тимчасового зберігання.
8. Декларація тимчасового зберігання може також використовуватись для:
 - (a) повідомлення про прибуття відповідно до статті 133; або
 - (b) пред'явлення товарів митниці відповідно до статті 139, якщо вона задовольняє викладені у зазначених положеннях умови.
9. Декларація тимчасового зберігання не вимагається, якщо щонайпізніше під час пред'явлення товарів митниці їхній митний статус товарів Союзу буде визначено відповідно до статей 153–156.
10. Митні органи повинні зберігати декларацію тимчасового зберігання або мати доступ до неї для цілей перевірки того, що товари, яких вона стосується, було згодом поміщено під митну процедуру або зворотно вивезено відповідно до статті 149.
11. Для цілей параграфів 1–10, якщо товари з третіх країн, переміщені в рамках процедури транзиту, пред'явлено митниці призначення на митній території Союзу, дані

для відповідної транзитної операції вважаються декларацією тимчасового зберігання, за умови що вони відповідають вимогам для таких цілей. Проте володілець товарів може подати декларацію тимчасового зберігання після закінчення процедури транзиту.

Стаття 146

Внесення змін до декларації тимчасового зберігання і визнання її недійсною

1. Декларанту за заявою дозволяється вносити зміни до даних декларації тимчасового зберігання після її подання. Унаслідок внесення змін сфера дії декларації не може поширюватись на товари, на які вона не поширювалась на момент її подання.

Внесення змін неможливе після будь-чого з такого:

- (a) митні органи повідомили особу, що подала декларацію, про свій намір оглянути товари;
 - (b) митні органи встановили, що дані декларації є неправильними.
2. Якщо товари, на які подано декларацію тимчасового зберігання, не пред'явлено митниці, митні органи визнають таку декларацію недійсною в будь-якому з таких випадків:
- (a) за заявою декларанта;
 - (b) протягом 30 днів після подання декларації.

Стаття 147

Умови тимчасового зберігання товарів і відповідальність за тимчасове зберігання товарів

1. Товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, підлягають зберіганню тільки на складах тимчасового зберігання відповідно до статті 148 або, коли це обґрунтовано, в інших місцях, що їх визначили або затвердили митні органи.

2. Без обмеження статті 134(2), товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні підлягають лише таким формам транспортної оброблення, що призначені для забезпечення їх збереження в незміненому стані без модифікації їхнього зовнішнього вигляду чи технічних характеристик.

3. Володілець зазначеного в статті 148 дозволу або особа, що зберігає товари у випадках, коли товари зберігаються в інших місцях, що їх визначили або затвердили митні органи, несе відповідальність за все зазначене нижче:

- (a) забезпечення того, щоб товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, залишались під митним наглядом;
- (b) виконання зобов'язань, що виникають внаслідок зберігання товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні.

4. Якщо з будь-якої причини товари більше не можуть перебувати на тимчасовому зберіганні, митні органи повинні невідкладно вжити всіх необхідних для врегулювання ситуації з товарами заходів відповідно до статей 197, 198 і 199.

Стаття 148

Дозвіл на експлуатацію складів тимчасового зберігання

1. Дозвіл митних органів є необхідним для експлуатації складів тимчасового зберігання. Такий дозвіл не вимагається, якщо оператором складу тимчасового зберігання є сам митний орган.

Умови, за яких дозволяється експлуатація складів тимчасового зберігання, повинні бути викладені в дозволі.

2. Зазначений у параграфі 1 дозвіл надається тільки особам, що відповідають всім таким умовам:

- (a) вони мають осідок на митній території Союзу;
- (b) вони надають необхідну гарантію належного ведення діяльності; авторизований економічний оператор щодо митних спрощень вважається таким, що виконав цю умову, якщо експлуатацію складів тимчасового зберігання враховано у дозволі, зазначеному в пункті (a) статті 38(2);
- (c) вони надають гарантію відповідно до статті 89.

Якщо надано комплексну гарантію, дотримання пов'язаних із цією гарантією зобов'язань контролюється відповідним аудитом.

3. Зазначений у параграфі 1 дозвіл надається, тільки якщо митні органи здатні здійснювати митний нагляд без запровадження адміністративних заходів, що є непропорційними відповідним економічним потребам.

4. Володілець дозволу повинен вести відповідний облік у формі, що її затвердили митні органи.

Облік повинен містити інформацію і дані, що дозволяють митним органам здійснювати нагляд за експлуатацією складів тимчасового зберігання, зокрема щодо ідентифікації товарів, що зберігаються, їхнього митного статусу та їх переміщення.

Авторизований економічний оператор щодо митних спрощень вважається таким, що виконав зобов'язання, зазначене в першому та другому підпараграфі, якщо його облік відповідає цілям діяльності з тимчасового зберігання.

5. Митні органи можуть дозволити володільцю дозволу переміщувати товари, що перебувають на тимчасовому зберіганні, між різними складами тимчасового зберігання, за умови що таке переміщення не призведе до збільшення ризику шахрайства, зокрема:

- (a) таке переміщення відбувається під відповідальністю одного митного органу;
- (b) таке переміщення є предметом тільки одного дозволу, виданого авторизованому економічному оператору щодо митних спрощень; або
- (c) в інших випадках переміщення.

6. Якщо існує економічна потреба і митний нагляд не зазнаватиме негативного впливу, митні органи можуть дозволити зберігання товарів Союзу на складі тимчасового зберігання. Такі товари не вважаються товарами, що перебувають на тимчасовому зберіганні.

Стаття 149

Завершення тимчасового зберігання

Товари з третіх країн, що перебувають на тимчасовому зберіганні, повинні бути поміщені під митну процедуру або зворотно вивезені протягом 90 днів.

Стаття 150

Вибір митної процедури

Якщо не передбачено інше, декларант може вільно обирати, під яку митну процедуру поміщати товари, згідно з умовами такої процедури, незалежно від їхнього характеру чи кількості або від їхньої країни походження, відправлення чи призначення.

Стаття 151

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) умови затвердження місць відповідно до статті 147(1);
- (b) умови надання дозволу на експлуатацію складів тимчасового зберігання відповідно до статті 148;
- (c) випадки переміщення згідно з пунктом (c) статті 148(5).

Стаття 152

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) подання декларації тимчасового зберігання відповідно до статті 145;
- (b) внесення змін до декларації тимчасового зберігання відповідно до статті 146(1);
- (c) визнання декларації тимчасового зберігання недійсною відповідно до статті 146(2);
- (d) переміщення товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, відповідно до статті 148(5).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

РОЗДІЛ V

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО МИТНИЙ СТАТУС, ПОМІЩЕННЯ ТОВАРІВ ПІД МИТНУ ПРОЦЕДУРУ, ПЕРЕВІРЯННЯ, ВИПУСК ТОВАРІВ І РОЗПОРЯДЖЕННЯ ТОВАРАМИ

ГЛАВА 1

Митний статус товарів

Стаття 153

Презумпція митного статусу товарів Союзу

1. Всі товари на митній території Союзу вважаються такими, що мають митний статус товарів Союзу, якщо тільки не буде встановлено, що вони не є товарами Союзу.
2. В окремих випадках, якщо передбачена параграфом 1 презумпція не застосовується, митний статус товарів Союзу повинно бути підтверджено.
3. В окремих випадках товари, повністю отримані на митній території Союзу, не мають митного статусу товарів Союзу, якщо їх отримано з товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, або поміщено під процедуру зовнішнього транзиту, процедуру зберігання, процедуру тимчасового ввозу або процедуру перероблення на митній території.

Стаття 154

Втрата митного статусу товарів Союзу

Товари Союзу стають товарами з третіх країн в таких випадках:

- (a) у разі їх переміщення за межі митної території Союзу, якщо норми про внутрішній транзит не застосовуються;
- (b) у разі їх поміщення під процедуру зовнішнього транзиту, процедуру зберігання або процедуру перероблення на митній території, якщо це дозволяє митне законодавство;
- (c) у разі їх поміщення під процедуру кінцевого використання та в подальшому здійснено відмову від них на користь держави або їх знищено, і після такого знищення залишаються відходи;
- (d) у разі визнання недійсною декларації для випуску для вільного обігу після випуску товарів.

Стаття 155

Товари Союзу, що тимчасово залишають митну територію Союзу

1. У зазначених у пунктах (b)–(f) статті 227(2) випадках товари зберігають свій митний статус товарів Союзу, тільки якщо цей статус встановлено за певних умов і передбаченими митним законодавством засобами.
2. В окремих випадках переміщення товарів Союзу без їх поміщення під митну процедуру з одного пункту в інший у межах митної території Союзу й тимчасово за межі такої території можливе без зміни їхнього митного статусу.

Стаття 156

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) випадки, в яких передбачена в статті 153(1) презумпція не застосовується;
- (b) умови спрощення порядку підтвердження митного статусу товарів Союзу;
- (c) випадки, в яких зазначені в статті 153(3) товари не мають митного статусу товарів Союзу;
- (d) випадки, в яких митний статус зазначених у статті 155(2) товарів не змінюється.

Стаття 157

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо надання і перевіряння підтвердження митного статусу товарів Союзу.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 2

Поміщення товарів під митну процедуру

Секція 1

Загальні положення

Стаття 158

Митна декларація товарів і митний нагляд за товарами Союзу

1. На всі товари, що їх буде поміщено під митну процедуру, за винятком процедури вільної зони, повинно бути подано митну декларацію, відповідну конкретній процедурі.
2. [►C2](#) В окремих випадках, крім зазначених у статті 6(3), митну декларацію може бути подано ◀ з використанням засобів, відмінних від засобів електронного опрацювання даних.
3. Товари Союзу, задекларовані для вивозу, внутрішнього транзиту Союзу або перероблення за межами митної території, підлягають митному нагляду з моменту прийняття зазначеної в параграфі 1 декларації до моменту їх переміщення за межі митної території Союзу, або відмови від них на користь держави, або їх знищення, або визнання недійсною митної декларації.

Стаття 159

Компетентні митниці

1. Якщо в законодавстві Союзу не передбачено інше, держави-члени визначають місцезнаходження та компетенцію різних митниць, розташованих на їхній території.
2. Держави-члени забезпечують встановлення для таких митниць розумного і доцільного офіційного робочого часу з урахуванням як характеру руху товарів і самих товарів, так і митних процедур, під які їх буде поміщено, щоб не перешкоджати міжнародному руху товарів і не спотворювати його.
3. Якщо не передбачено інше, компетентною митницею для поміщення товарів під митну процедуру є митниця за місцем пред'явлення товарів митниці.

Стаття 160

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати випадки, в яких митну декларацію може бути подано з використанням засобів, відмінних від засобів електронного опрацювання даних, відповідно до статті 158(2).

Стаття 161

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) визначення компетентних митниць, окрім зазначеної в статті 159(3) митниці, в тому числі визначення митниць прибуття і митниць вибуття;
- (b) подання митної декларації у випадках, зазначених у статті 158(2).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 2

Стандартні митні декларації

Стаття 162

Зміст стандартної митної декларації

Стандартні митні декларації повинні містити всі дані, необхідні для застосування положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари.

Стаття 163

Підтвердні документи

1. Підтвердні документи, необхідні для застосування положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари, повинні бути у володінні декларанта і в розпорядженні митних органів на момент подання митної декларації.
2. Підтвердні документи надаються митним органам, якщо це вимагається законодавством Союзу або необхідно для митного контролю.
3. В окремих випадках економічні оператори можуть складати підтвердні документи, за умови що вони мають на це дозвіл митних органів.

Стаття 164

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, що встановлюють правила видачі дозволу, зазначеного в статті 163(3).

Стаття 165

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) подання стандартної митної декларації відповідно до статті 162;
- (b) надання підтвердних документів відповідно до статті 163(1).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 3

Спрощені митні декларації

Стаття 166

Спрощена декларація

1. Митні органи можуть дозволити поміщення особою товарів під митну процедуру на підставі спрощеної декларації, в якій можуть бути відсутні деякі із зазначених у статті 162 даних чи зазначених у статті 163 підтвердних документів.
2. Для регулярного використання спрощеної декларації згідно з параграфом 1 необхідний дозвіл митних органів.

Стаття 167

Додаткова декларація

1. У разі спрощеної декларації відповідно до статті 166 або запису в обліку декларанта відповідно до статті 182 декларант повинен протягом встановленого строку подати до компетентної митниці додаткову декларацію, що містить необхідні для відповідної митної процедури дані.

У разі спрощеної декларації відповідно до статті 166 необхідні підтвердні документи повинні бути у володінні декларанта і в розпорядженні митних органів протягом встановленого строку.

Додаткова декларація може мати загальний, періодичний або підсумковий характер.

2. Зобов'язання подавати додаткову декларацію не діє у таких випадках:

- (a) якщо товари поміщено під процедуру митного складу;
- (b) в інших визначених випадках.

3. Митні органи можуть не вимагати подання додаткової декларації за таких умов:

- (a) спрощена декларація стосується товарів, вартість і кількість яких є нижчою за статистичне граничне значення;
- (b) спрощена декларація вже містить усю інформацію, необхідну для відповідної митної процедури; та
- (c) спрощена декларація не має форми запису в обліку декларанта.

4. Спрощена декларація відповідно до статті 166 або запис в обліку декларанта відповідно до статті 182 і додаткова декларація вважаються такими, що складають

єдиний, неподільний інструмент, що відповідно набуває чинності на дату прийняття спрощеної декларації згідно зі статтею 172 і на дату запису товарів в обліку декларанта.

5. Місцем, де потрібно подати додаткову декларацію, для цілей статті 87 вважається місце, де подано митну декларацію.

Стаття 168

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) умови видачі дозволу, зазначеного в статті 166(2);
- (b) зазначений у першому підпараграфі статті 167(1) встановлений строк подання додаткової декларації;
- (c) зазначений у другому підпараграфі статті 167(1) встановлений строк, протягом якого підтвердні документи повинні бути у володінні декларанта;
- (d) визначені випадки, в яких зобов'язання подавати додаткову декларацію не діє згідно з пунктом (b) статті 167(2).

Стаття 169

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо подання:

- (a) спрощеної декларації відповідно до статті 166;
- (b) додаткової декларації відповідно до статті 167.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 4

Положення, застосовні до всіх митних декларацій

Стаття 170

Подання митної декларації

1. Без обмеження статті 167(1), митну декларацію може подавати будь-яка особа, здатна надати всю інформацію, необхідну для застосування положень, що регулюють митну процедуру, щодо якої декларуються товари. Така особа також повинна бути здатна пред'явити відповідні товари митниці або забезпечити їх пред'явлення митниці.

Однак якщо прийняття митної декларації призводить до виникнення особливих зобов'язань у певної особи, таку декларацію повинна подавати така особа чи її представник.

2. Декларант повинен мати осідок на митній території Союзу.

3. Як відступ від параграфу 2, вказані нижче декларанти не зобов'язані мати осідок на митній території Союзу:

- (a) особи, що подають митну декларацію для транзиту чи тимчасового ввозу;
 - (b) особи, що час від часу подають митну декларацію, в тому числі для кінцевого використання чи перероблення на митній території, за умови що митні органи вважають це обґрунтованим;
 - (c) особи, що мають осідок у країні, територія якої прилягає до митної території Союзу, та що пред'являють товари, яких стосується митна декларація, прикордонній митниці Союзу, що прилягає до такої країни, за умови що країна, в якій такі особи мають осідок, надає взаємні пільги особам, що мають осідок на митній території Союзу.
4. Митні декларації повинні бути засвідченими.

Стаття 171

Подання митної декларації перед пред'явленням товарів

Митну декларацію може бути подано перед очікуваним пред'явленням товарів митниці. Якщо товари не пред'явлено протягом 30 днів після подання митної декларації, то вважається, що митну декларацію не подано.

Стаття 172

Прийняття митної декларації

1. Митні органи повинні негайно приймати митні декларації, що відповідають викладеним у цій главі умовам, за умови що товари, яких вони стосуються, пред'явлено митниці.
2. Якщо не передбачено інше, дата прийняття митної декларації митними органами є датою, що їй необхідно використовувати для застосування положень, що регулюють митну процедуру, для якої декларуються товари, і для всіх інших ввізних або вивізних формальностей.

Стаття 173

Внесення змін до митної декларації

1. Декларанту за заявою дозволяється вносити зміни до даних митної декларації після прийняття митницею такої декларації. Унаслідок внесення змін сфера дії митної декларації не може поширюватись на товари, на які вона не поширювалась на момент її подання.
2. Внесення таких змін не дозволяється, якщо заяву на їх внесення подано після настання будь-якої з таких подій:
 - (a) митні органи повідомили декларанта про те, що вони мають намір оглянути товари;
 - (b) митні органи встановили, що дані митної декларації є неправильними;
 - (c) митні органи випустили товари.
3. Протягом трьох років із дати прийняття митної декларації декларанту за його заявою може бути дозволено внести зміни до митної декларації після випуску товарів для того, щоб такий декларант міг дотриматись своїх зобов'язань щодо поміщення товарів під відповідну митну процедуру.

Стаття 174

Визнання митної декларації недійсною

1. Митні органи за заявою декларанта визнають недійсною вже прийняту митну декларацію в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо вони переконалися, що товари потрібно негайно помістити під іншу митну процедуру;
- (b) якщо вони переконалися, що внаслідок особливих обставин поміщення товарів під митну процедуру, щодо якої їх задекларовано, більше не є обґрунтованим.

Проте якщо митні органи повідомили декларанта про свій намір оглянути товари, заява на визнання митної декларації недійсною не приймається до проведення огляду.

2. Митна декларація не визнається недійсною після випуску товарів, якщо не передбачено інше.

Стаття 175

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати випадки, в яких митна декларація визнається недійсною після випуску товарів згідно зі статтею 174(2).

Стаття 176

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) подання митної декларації відповідно до статті 171;
- (b) прийняття митної декларації відповідно до статті 172, в тому числі застосування таких норм у випадках, зазначених у статті 179;
- (c) внесення змін до митної декларації після випуску товарів відповідно до статті 173(3).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 5

Інші спрощення

Стаття 177

Спрощення складання митних декларацій на товари, що підпадають під різні тарифні субпозиції

1. Якщо вантаж складають товари, що підпадають під різні тарифні субпозиції, та поводження з кожним із цих товарів згідно з його тарифною субпозицією для цілей складання митної декларації призвело б до ускладнень у роботі та витрат, непропорційних ввізному чи вивізному миту, що підлягає стягненню, митні органи

можуть за заявою декларанта надати згоду на стягнення ввізного чи вивізного мита з усього вантажу на основі тарифної субпозиції товарів, що обкладаються ввізним чи вивізним митом за найвищою ставкою.

2. Митні органи відмовляють у використанні зазначеного в параграфі 1 спрощення щодо товарів, що є предметом заборон або обмежень чи що обкладаються акцизним збором, якщо правильна класифікація є необхідною для застосування заходу.

Стаття 178

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює інструменти для визначення тарифної субпозиції для застосування статті 177(1).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 179

Централізоване митне очищення

1. За заявою митні органи можуть дозволяти особі подавати до митниці за місцем, де така особа має осідок, митну декларацію на товари, що їх пред'явлено в іншій митниці.

Отримання зазначеного в першому підпараграфі дозволу може не вимагатись, якщо подання митної декларації та пред'явлення товарів митниці здійснюється під відповідальністю одного митного органу.

2. Особою, що подає заяву на отримання зазначеного в параграфі 1 дозволу, повинен бути авторизований економічний оператор щодо митних спрощень.

3. Митниця, до якої подається митна декларація:

- (a) здійснює нагляд за поміщенням товарів під відповідний митний режим;
- (b) здійснює митний контроль для перевірки митної декларації згідно з пунктами (a) та (b) статті 188;
- (c) якщо доцільно, вимагає, щоб митниця, якій пред'явлено товари, здійснювала митний контроль для перевірки митної декларації згідно з пунктами (c) та (d) статті 188; та
- (d) виконує митні формальності для стягнення суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає будь-якому митному боргу.

4. Митниця, до якої подано митну декларацію, та митниця, якій пред'явлено товари, повинні обмінюватись інформацією, необхідною для перевірки митної декларації та для випуску товарів.

5. Митниця, якій пред'явлено товари, повинна, без обмеження її власного контролю стосовно товарів, переміщуваних на митну територію Союзу або за межі митної території Союзу, здійснювати митний контроль згідно з пунктом (c) параграфу 3 і надавати митниці, до якої подано митну декларацію, результати такого контролю.

6. Митниця, до якої подано митну декларацію, повинна здійснювати випуск товарів відповідно до статей 194 та 195, беручи до уваги:

- (a) результати здійснення нею власного контролю для перевірки митної декларації;

- (b) результати контролю, що його здійснює митниця, якій пред'явлено товари, для перевірки митної декларації, та контролю, що стосується товарів, переміщуваних на митну територію Союзу або за межі митної території Союзу.

Стаття 180

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати умови видачі дозволу, зазначеного в першому підпараграфі статті 179(1).

Стаття 181

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) централізованого митного очищення, в тому числі відповідних митних формальностей і контролю, зазначених у статті 179;
- (b) звільнення від зобов'язання пред'явлення товарів згідно зі статтею 182(3) в контексті централізованого митного очищення.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 182

Запис в обліку декларанта

1. За заявою митні органи можуть дозволити особі подати митну декларацію, в тому числі спрощену декларацію, у формі запису в обліку декларанта, за умови що дані такої декларації перебувають у розпорядженні митних органів в електронній системі декларанта на час подання митної декларації у формі запису в обліку декларанта.
2. Митна декларація вважається прийнятою на момент запису товарів в обліку.
3. За заявою митні органи можуть звільнити від зобов'язання пред'явити товари. У такому разі товари вважаються випущеними на момент запису в обліку декларанта.

Таке звільнення може бути надано, якщо виконано всі такі умови:

- (a) декларант є авторизованим економічним оператором щодо митних спрощень;
- (b) характер і потік відповідних товарів виправдовують це та відомі митному органу;
- (c) наглядова митниця має доступ до всієї інформації, яку вона вважає необхідною для здійснення нею за потреби свого права на огляд товарів;
- (d) на момент запису в обліку товари більше не є предметом заборон або обмежень, якщо інше не передбачено в дозволі.

Однак наглядова митниця може в окремих випадках вимагати пред'явлення товарів.

4. Умови, за яких дозволяється випуск товарів, повинні бути викладені в дозволі.

Стаття 183

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати умови видачі зазначеного в статті 182(1) дозволу.

Стаття 184

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів визначає процедурні норми щодо запису в обліку декларанта згідно зі статтею 182, включаючи відповідні митні формальності і контроль.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 185

Самоконтроль

1. За заявою митні органи можуть дозволити економічному оператору виконати певні митні формальності, що їх повинні виконувати митні органи, для визначення суми ввізного та вивізного мита, що підлягає сплаті, та здійснити певний контроль під митним наглядом.

2. Особою, що подає заяву на отримання зазначеного в параграфі 1 дозволу, повинен бути авторизований економічний оператор щодо митних спрощень.

Стаття 186

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) умови видачі дозволу, зазначеного в статті 185(1);
- (b) митні формальності і контроль, які здійснює володілець дозволу згідно зі статтею 185(1).

Стаття 187

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів визначає процедурні норми щодо митних формальностей і контролю, які здійснює володілець дозволу відповідно до статті 185(1).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 3

Перевіряння та випуск товарів

Секція 1
Перевіряння

Стаття 188

Перевіряння митної декларації

Митні органи можуть для цілей перевірки правильності даних прийнятої митної декларації:

- (a) перевіряти декларацію та підтвердні документи;
- (b) вимагати від декларанта надання інших документів;
- (c) оглядати товари;
- (d) відбирати зразки для аналізу або детального огляду товарів.

Стаття 189

Огляд товарів і відбір зразків

1. Транспортування товарів до місць їх огляду і відбору зразків, а також будь-яку транспортну оброблення, що пов'язана з таким оглядом або відбором зразків, здійснює декларант, або вони здійснюються під його відповідальністю. Витрати, що виникають, несе декларант.

2. Декларант має право бути присутнім особисто або через свого представника під час огляду товарів і відбору зразків. Якщо митні органи мають обґрунтовані підстави для цього, вони можуть вимагати від декларанта бути присутнім особисто або через свого представника під час огляду товарів або відбору зразків або надати їм допомогу, необхідну для полегшення такого огляду чи відбору зразків.

3. За умови що зразки відібрано згідно з чинним законодавством, митні органи не зобов'язані сплачувати будь-яке відшкодування у зв'язку з таким відбором, але несуть витрати, що виникають унаслідок проведення ними аналізу чи огляду.

Стаття 190

Частковий огляд товарів і відбір зразків

1. У разі проведення огляду лише частини товарів, на які подано митну декларацію, або відбору зразків результати часткового огляду чи результати аналізу або огляду зразків застосовуються до всіх товарів, на які подано цю декларацію.

Проте декларант може вимагати додаткового огляду чи відбору зразків, якщо він вважає, що результати часткового огляду чи результати аналізу або огляду відібраних зразків не є дійсними щодо решти задекларованих товарів. Така вимога підлягає задоволенню, за умови що товари не випущено або, якщо їх випущено, що декларант доведе, що їх жодним чином не змінено.

2. Для цілей параграфу 1, якщо митна декларація включає товари, що підпадають під дві чи більше товарних позицій, то вважається, що дані щодо товарів, що підпадають під кожен товарну позицію, становлять окрему декларацію.

Стаття 191

Результати перевіряння

1. Результати перевіряння митної декларації використовуються для застосування положень, що регулюють митну процедуру, під яку поміщено товари.
2. Якщо митна декларація не перевіряється, параграф 1 застосовується на основі даних, які містить така декларація.
3. Результати проведеного митними органами перевіряння мають однакову доказову силу на всій митній території Союзу.

Стаття 192

Заходи з ідентифікації

1. Митні органи або, у відповідних випадках, економічні оператори, що отримали на це дозвіл митних органів, вживають заходів, необхідних для ідентифікації товарів, якщо ідентифікація вимагається для забезпечення дотримання положень, що регулюють митну процедуру, щодо якої такі товари задекларовано.

Такі заходи з ідентифікації мають однакову юридичну силу на всій митній території Союзу.

2. Засоби ідентифікації, нанесені на товари, пакування чи транспортні засоби, видаляють або знищують тільки митні органи чи економічні оператори, якщо останні отримали на це дозвіл митних органів, якщо тільки внаслідок непередбачуваних обставин або форс-мажору їх видалення чи знищення не є суттєвим для забезпечення захисту цих товарів або транспортних засобів.

Стаття 193

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів визначає інструменти щодо перевіряння митної декларації, огляду товарів і відбору зразків, а також результатів перевіряння.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 2

Випуск

Стаття 194

Випуск товарів

1. Якщо умови поміщення товарів під відповідну процедуру виконано та якщо застосовано будь-яке обмеження і товари не є предметом будь-якої заборони, митні органи здійснюють випуск товарів, як тільки дані митної декларації перевірено або прийнято без перевіряння.

Перший підпараграф також діє, якщо передбачене статтею 188 перевіряння неможливо здійснити протягом розумного строку і товари більше не потрібні для цілей перевіряння.

2. Випуск всіх товарів, які є предметом однієї декларації, здійснюється одночасно.

Для цілей першого підпараграфу, якщо митна декларація включає товари, що підпадають під дві чи більше товарних позицій, то вважається, що дані щодо товарів, що підпадають під кожен товарну позицію, становлять окрему митну декларацію.

Стаття 195

Випуск за умови сплати відповідної митному боргу суми ввізного чи вивізного мита або надання гарантії

1. Якщо внаслідок поміщення товарів під митну процедуру виникає митний борг, випуск товарів здійснюється за умови сплати відповідної митному боргу суми ввізного чи вивізного мита або надання гарантії на суму такого боргу.

Однак, без обмеження третього підпараграфу, перший підпараграф не застосовується до тимчасового ввозу з частковим звільненням від сплати ввізного мита.

Якщо відповідно до положень, що регулюють митну процедуру щодо якої декларуються товари, митні органи вимагають надання гарантії, випуск таких товарів для відповідної митної процедури не здійснюється до надання такої гарантії.

2. В окремих випадках випуск товарів не залежить від надання гарантії щодо товарів, які є предметом заявки на використання тарифної квоти.

3. У разі застосування спрощення згідно зі статтями 166, 182 і 185 та надання комплексної гарантії випуск товарів не залежить від моніторингу гарантії митними органами.

Стаття 196

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати зазначені в статті 195(2) випадки.

ГЛАВА 4

Розпорядження товарами

Стаття 197

Знищення товарів

Якщо митні органи мають обґрунтовані підстави для цього, вони можуть вимагати знищення пред'явлених митниці товарів і повинні повідомити про це володільця товарів. Витрати на знищення несе володільця товарів.

Стаття 198

Заходи, що їх повинні вживати митні органи

1. Митні органи вживають будь-яких необхідних заходів, у тому числі конфіскацію та продаж або знищення, для розпорядження товарами в таких випадках:

(а) якщо одне з передбачених у митному законодавстві зобов'язань стосовно переміщення товарів з третіх країн на митну територію Союзу не виконано або

товари приховано від митного нагляду;

- (b) якщо випуск товарів неможливий із будь-якої з таких причин:
 - (i) провести або продовжити огляд товарів протягом встановленого митними органами строку було неможливо з причин, відповідальність за які несе декларант;
 - (ii) не надано документів, що підлягають наданню до поміщення товарів під відповідну митну процедуру або до їх випуску для відповідної митної процедури;
 - (iii) платежі або гарантію, що їх повинно бути здійснено або надано стосовно ввізного чи вивізного мита, у відповідних випадках, не здійснено або не надано протягом встановленого строку;
 - (iv) товари підпадають під дію заборон або обмежень;
- (c) якщо товари не забрано протягом розумного строку після їх випуску;
- (d) якщо після випуску товарів встановлено, що вони не відповідають умовам для такого випуску; або
- (e) якщо здійснено відмову від товарів на користь держави відповідно до статті 199.

2. Товари з третіх країн, від яких здійснено відмову на користь держави або які арештовано чи конфісковано, вважаються поміщеними під процедуру митного складу. Їх повинно бути внесено до обліку оператора митного складу або, якщо вони перебувають у володінні митних органів, останніми.

Якщо товари, що підлягають знищенню, відмові на користь держави, арешту або конфіскації, вже є предметом митної декларації, то в обліку вказується така митна декларація. Митні органи визнають таку митну декларацію недійсною.

3. Витрати на вжиття зазначених у параграфі 1 заходів несе:

- (a) у зазначеному в пункті (a) параграфа 1 випадку, будь-яка особа, що повинна була виконати відповідні зобов'язання або приховала товари від митного нагляду;
- (b) у зазначених у пунктах (b) і (c) параграфа 1 випадках, декларант;
- (c) у зазначеному в пункті (d) параграфа 1 випадку, особа, що повинна виконувати умови, що регулюють випуск товарів;
- (d) у зазначеному в пункті (e) параграфа 1 випадку, особа, що відмовляється від товарів на користь держави.

Стаття 199

Відмова

Суб'єкт митної процедури або, у відповідних випадках, володілець товарів може з попереднього дозволу митних органів відмовитись на користь держави від товарів з третіх країн і товарів, поміщених під процедуру кінцевого використання.

Стаття 200

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) знищення товарів відповідно до статті 197;
- (b) продажу товарів відповідно до статті 198(1);

(с) відмови від товарів на користь держави відповідно до статті 199.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

РОЗДІЛ VI

ВИПУСК ДЛЯ ВІЛЬНОГО ОБІГУ ТА ЗВІЛЬНЕННЯ ВІД СПЛАТИ ВВІЗНОГО МИТА

ГЛАВА 1

Випуск для вільного обігу

Стаття 201

Сфера застосування та дія

1. Товари з третіх країн, призначені для введення в обіг у Союзі або для особистого використання або споживання на митній території Союзу, поміщаються під процедуру випуску для вільного обігу.
2. Випуск для вільного обігу передбачає таке:
 - (а) стягнення будь-якого належного до сплати ввізного мита;
 - (б) стягнення, у відповідних випадках, інших зборів згідно з відповідним чинним законодавством стосовно стягнення таких зборів;
 - (с) застосування заходів торговельної політики та заборон і обмежень, якщо тільки їх не потрібно застосовувати на ранішому етапі; та
 - (d) виконання інших формальностей, встановлених щодо ввозу товарів.
3. Унаслідок випуску для вільного обігу товари з третіх країн набувають митного статусу товарів Союзу.

Стаття 202

Заходи торговельної політики

1. Якщо перероблені продукти, отримані внаслідок перероблення на митній території, випущено для вільного обігу та суму ввізного мита розраховано відповідно до статті 86(3), то необхідно вживати таких самих заходів торговельної політики, як і в разі випуску для вільного обігу товарів, поміщених під процедуру перероблення на митній території.
2. Дія параграфу 1 не поширюється на відходи і брухт.
3. Якщо перероблені продукти, отримані внаслідок перероблення на митній території, випущено для вільного обігу та суму ввізного мита розраховано відповідно до статті 85(1), то застосовних до таких товарів заходів торговельної політики необхідно вживати лише в тому разі, якщо товари, поміщені під процедуру перероблення на митній території, підпадають під дію таких заходів.

4. Якщо законодавство Союзу встановлює заходи торговельної політики щодо випуску для вільного обігу, такі заходи не поширюються на перероблені продукти, випущені для вільного обігу після перероблення за межами митної території, якщо:

- (a) перероблені продукти зберігають своє походження із Союзу у розумінні статті 60;
- (b) перероблення за межами митної території включає ремонт, у тому числі стандартну систему обміну, зазначену в статті 261; або
- (c) перероблення за межами митної території здійснюється після подальших переробних операцій відповідно до статті 258.

ГЛАВА 2

Звільнення від сплати ввізного мита

Секція 1

Повернені товари

Стаття 203

Сфера застосування та дія

1. Товари з третіх країн, які спочатку вивезено як товари Союзу з митної території Союзу, а потім повернено на таку територію протягом трьох років і задекларовано для випуску для вільного обігу, за заявою відповідної особи звільняються від сплати ввізного мита.

Перший підпараграф застосовується, навіть якщо повернені товари становлять лише частину товарів, попередньо вивезених з митної території Союзу.

2. Зазначений у параграфі 1 трирічний строк може бути перевищено з огляду на особливі обставини.

3. Якщо перед вивозом повернених товарів з митної території Союзу їх було випущено для вільного обігу без стягнення мита чи за зниженою ставкою ввізного мита внаслідок їх особливого кінцевого використання, звільнення від мита згідно з параграфом 1 надається, тільки якщо їх буде випущено для вільного обігу для такого самого кінцевого використання.

Якщо відповідні товари повинні бути випущені для вільного обігу не для такого самого кінцевого використання, суму ввізного мита повинно бути зменшено на будь-яку суму, стягнену з товарів, коли їх вперше було випущено для вільного обігу. Якщо остання сума перевищує суму, стягнену під час випуску для вільного обігу повернених товарів, відшкодування не надається.

4. Якщо товари Союзу втратили свій митний статус товарів Союзу відповідно до статті 154 та їх згодом випущено для вільного обігу, застосовуються параграфи 1, 2 та 3.

5. Звільнення від сплати ввізного мита надається, тільки якщо товари повернено у стані, в якому їх було вивезено.

6. Звільнення від сплати ввізного мита повинне ґрунтуватись на інформації, що свідчить про виконання умов такого звільнення.

Стаття 204

Товари, що отримали переваги внаслідок заходів, передбачених спільною сільськогосподарською політикою

Товари, що отримали переваги внаслідок передбачених спільною сільськогосподарською політикою заходів, що пов'язані з їх вивозом із митної території Союзу, не звільняються відповідно до статті 203 від сплати ввізного мита, якщо в окремих випадках не передбачено інше.

Стаття 205

Товари, попередньо поміщені під процедуру перероблення на митній території

1. Стаття 203 застосовується до перероблених продуктів, які по закінченню процедури перероблення на митній території було спочатку зворотно вивезено з митної території Союзу.
2. За заявою декларанта, і за умови що декларант подає необхідну інформацію, сума ввізного мита на товари, на які поширюється параграф 1, визначається відповідно до статті 86(3). Дата прийняття декларації зворотного вивозу вважається датою випуску для вільного обігу.
3. Передбачене в статті 203 звільнення від сплати ввізного мита не надається щодо перероблених продуктів, які вивезено згідно з пунктом (с) статті 223(2), якщо тільки не забезпечено, щоб товари не поміщались під процедуру перероблення на митній території.

Стаття 206

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) випадки, в яких товари вважаються поверненими в стані, в якому їх було вивезено;
- (b) окремі випадки, зазначені в статті 204.

Стаття 207

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо надання інформації, зазначеної в статті 203(6).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Морський рибний промисел і продукти, отримані з моря

Стаття 208

Продукти морського рибного промислу та інші продукти, отримані з моря

1. Без обмеження статті 60(1), при випуску для вільного обігу від сплати ввізного мита звільняються:
 - (a) продукти морського рибного промислу та інші продукти, отримані з територіального моря країни або території, які не є частиною митної території Союзу, суднами, що зареєстровані тільки в державі-члені та ходять під прапором такої держави;
 - (b) продукти, отримані із зазначених у пункті (a) продуктів на борту промислових суден, що відповідають викладеним у такому пункті умовам.
2. Звільнення від сплати ввізного мита згідно з параграфом 1 повинне ґрунтуватись на доказах виконання викладених у такому параграфі умов.

Стаття 209

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо надання доказів, зазначених у статті 208(2).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

РОЗДІЛ VII

СПЕЦІАЛЬНІ ПРОЦЕДУРИ

ГЛАВА 1

Загальні положення

Стаття 210

Сфера застосування

Товари може бути поміщено під будь-яку з таких категорій спеціальних процедур:

- (a) транзит, що включає зовнішній та внутрішній транзит;
- (b) зберігання, що включає митний склад та вільні зони;
- (c) спеціальне використання, що включає тимчасовий ввіз і кінцеве використання;
- (d) перероблення, що включає перероблення на митній території та перероблення за межами митної території.

Стаття 211

Дозвіл

1. Дозвіл митних органів вимагається для такого:

- (a) використання процедури перероблення на митній території або процедури перероблення за межами митної території, процедури тимчасового ввозу чи процедури кінцевого використання;
- (b) експлуатація складів для митного зберігання товарів, якщо тільки оператором складу не є сам митний орган.

Умови, за яких дозволяється використання однієї чи більше зазначених у першому підпараграфі процедур або експлуатація складів, повинні бути викладені у дозволі.

2. Митні органи надають дозвіл, що має зворотну дію в часі, якщо виконано всі з таких умов:

- (a) існує доведена економічна потреба;
- (b) заява не пов'язана зі спробою ввести в обіг;
- (c) заявник довів на основі бухгалтерської звітності чи обліку, що:
 - (i) всі вимоги процедури виконано;
 - (ii) у відповідних випадках, товари можна ідентифікувати за відповідний період;
 - (iii) така бухгалтерська звітність або облік дозволяють контролювати процедуру;
- (d) всі формальності, необхідні для врегулювання ситуації з товарами, може бути виконано, в тому числі, за необхідності, визнання відповідних митних декларацій недійсними;
- (e) протягом трьох років із дати прийняття заяви заявник не отримував дозволу, що має зворотну дію в часі;
- (f) перевірка економічних умов не вимагається, якщо тільки заява не стосується поновлення дозволу для тієї самої операції і тих самих товарів;
- (g) заява не стосується експлуатації складів для митного зберігання товарів;
- (h) якщо заява стосується поновлення дозволу для тієї самої операції і тих самих товарів, заява подається протягом трьох років із дати закінчення строку дії первісного дозволу.

Митні органи можуть надавати дозвіл, що має зворотну дію в часі, також якщо товари, які поміщено під митну процедуру, більше не є доступними на час прийняття заяви на такий дозвіл.

3. Якщо не передбачено інше, зазначений у параграфі 1 дозвіл надається тільки особам, що відповідають всім таким умовам:

- (a) вони мають осідок на митній території Союзу;
- (b) вони надають необхідну гарантію належного ведення діяльності; авторизований економічний оператор щодо митних спрощень вважається таким, що виконав цю умову, якщо діяльність, що стосується відповідної спеціальної процедури, враховано у дозволі, зазначеному в пункті (a) статті 38(2);
- (c) якщо може виникнути митний борг або інші збори щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру, вони надають гарантію відповідно до статті 89;

- (d) у разі тимчасового ввозу або процедури перероблення на митній території вони відповідно використовують товари чи організують їх використання або вони здійснюють операції з перероблення товарів чи організують їх здійснення.
4. Якщо не передбачено інше, і на додаток до параграфу 3, зазначений у параграфі 1 дозвіл надається тільки у разі виконання всіх таких умов:
- (a) митні органи здатні здійснювати митний нагляд без запровадження адміністративних заходів, що є непропорційними відповідним економічним потребам;
- (b) дозвіл на процедуру перероблення не матиме негативного впливу на суттєві інтереси виробників Союзу (економічні умови).
5. Вважається, що суттєві інтереси виробників Союзу не зазнають негативного впливу згідно з пунктом (b) параграфу 4, крім випадків, коли існують докази протилежного або коли економічні умови вважаються виконаними.
6. Якщо існують докази того, що суттєві інтереси виробників Союзу можуть зазнати негативного впливу, на рівні Союзу проводиться перевірка економічних умов.

Стаття 212

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) умови надання дозволу на процедури відповідно до статті 211(1);
- (b) винятки з умов, зазначених у статті 211(3) та (4);
- (c) випадки, що в них економічні умови вважаються виконаними, відповідно до статті 211(5).

Стаття 213

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо перевірки економічних умов відповідно до статті 211(6).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 214

Облік

1. Окрім як у разі процедури транзиту, або якщо не передбачено інше, володілець дозволу, суб'єкт процедури та всі особи, що ведуть діяльність, що включає зберігання чи перероблення товарів або продаж чи купівлю товарів у вільних зонах, повинні вести відповідний облік у формі, затвердженій митними органами.

Облік повинен містити інформацію та відомості, що дозволяють митним органам здійснювати нагляд за відповідною процедурою, зокрема щодо ідентифікації товарів, поміщених під таку процедуру, їхнього митного статусу та їх переміщень.

2. Авторизований економічний оператор щодо митних спрощень вважається таким, що виконав зобов'язання, зазначене в параграфі 1, якщо його облік відповідає цілям відповідної спеціальної процедури.

Стаття 215

Виконання спеціальної процедури

1. Окрім як у випадках процедури транзиту, і без обмеження статті 254, спеціальна процедура виконується, коли поміщені під таку процедуру товари або перероблені продукти поміщено під наступну митну процедуру, вивезено за межі митної території Союзу, знищено, і після такого знищення не залишилось відходів, або від них здійснено відмову на користь держави відповідно до статті 199.
2. Митні органи виконують процедуру транзиту, якщо вони мають можливість встановити на основі порівняння даних, наявних у митниці відправлення, та даних, наявних у митниці призначення, що процедура завершилась правильно.
3. Митні органи вживають усіх заходів, необхідних для врегулювання ситуації з товарами, щодо яких процедуру не виконано відповідно до передбачених умов.
4. Процедуру повинно бути виконано протягом певного строку, якщо не передбачено інше.

Стаття 216

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати строк, зазначений у статті 215(4).

Стаття 217

Надання виконавчих повноважень

▼C2

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо виконання спеціальної процедури відповідно до статті 215.

▼B

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 218

Передача прав та обов'язків

Права та обов'язки суб'єкта процедури щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру, крім транзиту, може бути повністю або частково передано іншій особі, що виконує встановлені для відповідної процедури умови.

Стаття 219

Переміщення товарів

В окремих випадках товари, які поміщено під спеціальну процедуру, крім транзиту, чи у вільну зону, може бути переміщено з одного місця в інше на митній території Союзу.

Стаття 220

Звичайні форми транспортної оброблення

Товари, поміщені під процедуру митного складу або процедуру перероблення чи у вільну зону, можуть піддаватись звичайним формам транспортного оброблення, що мають на меті їх збереження, покращення їх зовнішнього вигляду чи комерційної якості або їх підготовку до розповсюдження чи перепродажу.

Стаття 221

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284:

- (a) що визначають випадки та умови переміщення товарів, поміщених під спеціальну процедуру, крім транзиту, чи у вільну зону, відповідно до статті 219;
- (b) що визначають звичайні форми транспортного оброблення стосовно товарів, поміщених під процедуру митного складу або процедуру перероблення чи у вільну зону, відповідно до статті 220.

Стаття 222

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) передачі прав та обов'язків суб'єкта процедури щодо товарів, поміщених під спеціальну процедуру, крім транзиту, відповідно до статті 218;
- (b) переміщення товарів, поміщених під спеціальну процедуру, крім транзиту, чи у вільну зону, відповідно до статті 219.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Стаття 223

Еквівалентні товари

1. Еквівалентними товарами є товари Союзу, що зберігаються, використовуються або переробляються замість товарів, поміщених під спеціальну процедуру.

У рамках процедури перероблення за межами митної території еквівалентними товарами є товари з третіх країн, що переробляються замість товарів Союзу, поміщених під процедуру перероблення за межами митної території.

Якщо не передбачено інше, еквівалентні товари повинні мати такий самий восьмизначний код Комбінованої номенклатури, таку саму комерційну якість і такі самі технічні характеристики, як і товари, які вони замінюють.

2. За умови забезпечення належного проведення процедури, зокрема стосовно митного нагляду, митні органи за заявою надають дозвіл на таке:

- (a) використання еквівалентних товарів у рамках процедур митного складу, вільної зони, кінцевого використання та перероблення;
- (b) використання еквівалентних товарів у рамках процедури тимчасового ввозу, в окремих випадках;

- (c) у разі процедури перероблення на митній території, вивіз отриманих з еквівалентних товарів перероблених продуктів до ввозу товарів, які вони замінюють;
- (d) у разі процедури перероблення за межами митної території, ввіз отриманих з еквівалентних товарів перероблених продуктів до вивозу товарів, які вони замінюють.

Авторизований економічний оператор щодо митних спрощень вважається таким, що виконав умову щодо забезпечення належного проведення процедури, якщо пов'язана з використанням еквівалентних товарів діяльність стосовно відповідної спеціальної процедури враховується у дозволі, зазначеному в пункті (а) статті 38(2).

3. Дозвіл на використання еквівалентних товарів не надається в будь-якому з таких випадків:

- (a) якщо тільки звичайні форми транспортного оброблення у значенні статті 220 здійснюються в рамках процедури перероблення на митній території;
- (b) якщо під заборону повернення ввізного мита чи звільнення від його сплати підпадають товари непідтвердженого походження, що використовуються у виробництві перероблених продуктів у рамках процедури перероблення на митній території, стосовно яких підтвердження походження видається або складається згідно з преференційною угодою між Союзом і певними країнами або територіями, які не є частиною митної території Союзу, чи групами таких країн або територій;
- (c) якщо це призведе до необґрунтованої переваги в сплаті ввізного мита або якщо це передбачено в законодавстві Союзу.

4. У зазначеному в пункті (с) параграфу 2 випадку, та якщо з перероблених продуктів справлялося б вивізне мито, у разі коли б вони не вивозились у зв'язку з процедурою перероблення на митній території, володілець дозволу повинен надати гарантію для забезпечення сплати ввізного мита, якщо товари з третіх країн не буде ввезено протягом зазначеного в статті 257(3) строку.

Стаття 224

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) винятки з третього підпараграфу статті 223(1);
- (b) умов, за яких еквівалентні товари використовуються відповідно до статті 223(2);
- (c) окремі випадки, в яких еквівалентні товари використовуються в рамках процедури тимчасового ввозу, відповідно до пункту (b) статті 223(2);
- (d) випадки, в яких не дозволяється використання еквівалентних товарів відповідно до пункту (с) статті 223(3).

Стаття 225

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо використання еквівалентних товарів, що на нього надано дозвіл відповідно до статті 223(2).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 2

Транзит

Секція 1

Зовнішній і внутрішній транзит

Стаття 226

Зовнішній транзит

1. У рамках процедури зовнішнього транзиту товари з третіх країн можуть переміщуватися з одного пункту в інший у межах митної території Союзу, не підпадаючи під будь-що з такого:

- (a) ввізне мито;
- (b) інші збори, передбачені іншим чинним законодавством;
- (c) заходи торговельної політики, якщо тільки вони не забороняють прибуття товарів на митну територію Союзу чи вибуття товарів за її межі.

2. В окремих випадках товари Союзу поміщаються під процедуру зовнішнього транзиту.

3. Зазначене в параграфі 1 переміщення відбувається в один із таких способів:

- (a) відповідно до процедури зовнішнього транзиту Союзу;
- (b) відповідно до Конвенції МДП, за умови що таке переміщення:
 - (i) розпочалось або повинне закінчитись за межами митної території Союзу;
 - (ii) відбувається між двома розташованими на митній території Союзу пунктами через територію країни або території, що не є частиною митної території Союзу;
- (c) відповідно до Конвенції АТА/Стамбульської конвенції, якщо здійснюється транзитне переміщення;
- (d) на підставі Рейнського маніфесту (стаття 9 переглянутої Конвенції про навігацію по Рейну);
- (e) з використанням форми 302, передбаченої в Угоді між сторонами Північноатлантичного договору стосовно статусу їхніх збройних сил, підписаної в Лондоні 19 червня 1951 року;
- (f) у рамках поштової системи згідно з актами Всесвітнього поштового союзу, коли товари переміщуються суб'єктами встановлених такими актами прав та обов'язків або для них.

Стаття 227

Внутрішній транзит

1. Згідно з процедурою внутрішнього транзиту і за встановлених у параграфі 2 умов товари Союзу можуть переміщуватися з одного пункту в інший, що розташований на митній території Союзу, та через країну або територію, що не є частиною такої митної території, без будь-якої зміни їхнього митного статусу.
2. Зазначене в параграфі 1 переміщення відбувається в один із таких способів:
 - (a) згідно з процедурою внутрішнього транзиту Союзу, за умови що таку можливість передбачено в міжнародній угоді;
 - (b) відповідно до Конвенції МДП;
 - (c) відповідно до Конвенції АТА/Стамбульської конвенції, якщо здійснюється транзитне переміщення;
 - (d) на підставі Рейнського маніфесту (стаття 9 переглянутої Конвенції про навігацію по Рейну);
 - (e) з використанням форми 302, передбаченої в Угоді між сторонами Північноатлантичного договору стосовно статусу їхніх збройних сил, підписаної в Лондоні 19 червня 1951 року;
 - (f) у рамках поштової системи згідно з актами Всесвітнього поштового союзу, коли товари переміщуються суб'єктами встановлених такими актами прав та обов'язків або для них.

Стаття 228

Єдина територія для цілей транзиту

Якщо товари переміщуються з одного розташованого на митній території Союзу пункту в інший відповідно до Конвенції МДП, Конвенції АТА / Стамбульської конвенції, з використанням форми 302 або в рамках поштової системи, митна територія Союзу для цілей такого транспортування вважається митною територією, що складає єдину територію.

Стаття 229

Позбавлення осіб права на операції МДП

1. Якщо митні органи держави-члена вирішать позбавити особу права на операції МДП згідно зі статтею 38 Конвенції МДП, таке рішення діє на всій митній території Союзу, та будь-яка митниця не повинна приймати книжки МДП, що їх подає така особа.
2. Держава-член повідомляє про своє рішення, зазначене в параграфі 1, при цьому вказуючи дату його застосування, інші держави-члени та Комісію.

Стаття 230

Авторизований вантажоодержувач для цілей МДП

За заявою митні органи можуть надавати дозвіл особі, зазначеній як «авторизований вантажоодержувач», отримувати в затвердженому місці переміщувани згідно з Конвенцією МДП товари, внаслідок чого процедура припиняється згідно з пунктом (d) статті 1 Конвенції МДП.

Стаття 231

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) окремі випадки, в яких товари Союзу повинно бути поміщено під процедуру зовнішнього транзиту відповідно до статті 226(2);
- (b) умови надання дозволу відповідно до статті 230.

Стаття 232

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів визначає процедурні норми щодо застосування пунктів (b)–(f) статті 226(3) та пунктів (b)–(f) статті 227(2) на митній території Союзу, враховуючи потреби Союзу.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 2

Транзит Союзу

Стаття 233

Обов'язки суб'єкта процедури транзиту Союзу і перевізника та одержувача товарів, переміщуваних у рамках процедури транзиту Союзу

1. Суб'єкт процедури транзиту Союзу несе відповідальність за все зазначене нижче:
 - (a) пред'явлення товарів у неушкодженому стані та надання необхідної інформації митниці призначення протягом встановленого строку та відповідно до заходів, що їх вживають митні органи для забезпечення їх ідентифікації;
 - (b) дотримання норм митного законодавства стосовно процедури;
 - (c) якщо інше не передбачено в митному законодавстві, надання згідно з іншим чинним законодавством гарантії для забезпечення сплати суми ввізного чи вивізного мита, що відповідає будь-якому митному боргу або іншим зборам, що можуть виникати стосовно товарів.
2. Зобов'язання суб'єкта процедури виконано, а процедура транзиту завершується, коли поміщені під цю процедуру товари та необхідна інформація перебувають у розпорядженні митниці призначення відповідно до митного законодавства.
3. Перевізник або одержувач товарів, який приймає товари, знаючи, що вони переміщуються в рамках процедури транзиту Союзу, також несе відповідальність за пред'явлення товарів у неушкодженому стані митниці призначення протягом встановленого строку та відповідно до заходів, що їх вживають митні органи для забезпечення їх ідентифікації.

4. За заявою митні органи можуть надати дозвіл на будь-яке із зазначених нижче спрощень стосовно поміщення товарів під процедуру транзиту Союзу або стосовно завершення такої процедури:

- (a) статус авторизованого вантажовідправника, що дозволяє володільцю дозволу поміщати товари під процедуру транзиту Союзу без пред'явлення їх митниці;
- (b) статус авторизованого вантажоодержувача, що дозволяє володільцю дозволу отримувати в затвердженому місці переміщувани в рамках процедури транзиту Союзу товари, для завершення такої процедури відповідно до статті 233(2);
- (c) використання печаток спеціального типу, якщо проставляння відбитка печатки вимагається для забезпечення ідентифікації товарів, поміщених під процедуру транзиту Союзу;
- (d) використання митної декларації зі зменшеними вимогами до даних для поміщення товарів під процедуру транзиту Союзу;
- (e) використання електронного транспортного документа як митної декларації для поміщення товарів під процедуру транзиту Союзу, за умови що він містить дані такої декларації і такими даними володіють митні органи в пунктах відправлення та призначення, щоб зробити можливим митний нагляд за товарами та виконання процедури.

Стаття 234

Товари, переміщувани через країну або територію, які не є частиною митної території Союзу, згідно з процедурою зовнішнього транзиту Союзу

1. Під процедуру зовнішнього транзиту Союзу підпадають товари, переміщувани через країну або територію, які не є частиною митної території Союзу, якщо виконано одну з таких умов:

- (a) ця можливість передбачена міжнародною угодою;
- (b) переміщення товарів через таку країну або територію здійснюється з використанням єдиного транспортного документа, складеного на митній території Союзу.

2. У зазначеному в пункті (b) параграфу 1 випадку процедура зовнішнього транзиту Союзу призупиняється на період перебування товарів за межами митної території Союзу.

Стаття 235

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати умови видачі зазначених у статті 233(4) дозволів.

Стаття 236

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) поміщення товарів під процедуру транзиту Союзу та завершення такої процедури;
- (b) застосування спрощень, зазначених у статті 233(4);

- (с) митного нагляду за товарами, переміщуваними в рамках процедури зовнішнього транзиту Союзу через країну або територію, які не є частиною митної території Союзу, відповідно до статті 234.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 3

Зберігання

Секція 1

Загальні положення

Стаття 237

Сфера застосування

1. Згідно з процедурою зберігання товари з третіх країн можуть зберігатися на митній території Союзу, не підпадаючи під будь-що з такого:

- (a) ввізне мито;
- (b) інші збори, передбачені іншим чинним законодавством;
- (c) заходи торговельної політики, якщо тільки вони не забороняють прибуття товарів на митну територію Союзу чи вибуття товарів за її межі.

2. Товари Союзу може бути поміщено під процедуру митного складу або процедуру вільної зони відповідно до законодавства Союзу, що регулює окремі сфери, або з огляду на рішення про повернення або звільнення від сплати ввізного мита.

3. Якщо існує економічна потреба та митний нагляд не зазнає негативного впливу, митні органи можуть надати дозвіл на зберігання товарів Союзу на складі для митного зберігання. Такі товари не вважаються товарами, поміщеними під процедуру митного складу.

Стаття 238

Тривалість процедури зберігання

1. Тривалість перебування товарів під процедурою зберігання необмежена.
2. За виняткових обставин митні органи можуть встановити термін, до якого процедуру зберігання повинно бути виконано, зокрема якщо при довгостроковому зберіганні тип і характер товарів можуть становити загрозу для здоров'я людей, тварин або рослин чи для довкілля.

Стаття 239

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо поміщення товарів Союзу під процедуру митного складу або процедуру вільної зони відповідно до статті 237(2).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Секція 2

Митний склад

Стаття 240

Зберігання на митних складах

1. Згідно з процедурою митного складу товари з третіх країн можуть зберігатися в приміщеннях чи будь-якому іншому місці, дозвіл на використання яких для такої процедури надали митні органи, та під митним наглядом («митні склади»).
2. Митні склади можуть використовуватись будь-якою особою для митного зберігання товарів («публічний митний склад») або володільцем дозволу на митне зберігання для зберігання товарів («приватний митний склад»).
3. Товари, поміщені під процедуру митного складу, може бути тимчасово видалено з митного складу. Окрім як у разі форс-мажору, вимагається попередній дозвіл митних органів на таке видалення.

Стаття 241

Перероблення

1. Якщо існує економічна потреба та митний нагляд не зазнає негативного впливу, митні органи можуть надати дозвіл на перероблення на митному складі товарів, поміщених під процедуру перероблення на митній території або процедуру кінцевого використання, з дотриманням передбачених такими процедурами умов.
2. Зазначені в параграфі 1 товари не вважаються поміщеними під процедуру митного складу.

Стаття 242

Обов'язки володільця дозволу або суб'єкта процедури

1. Володільць дозволу і суб'єкт процедури відповідальні за таке:
 - (a) забезпечення неприпинення митного нагляду щодо поміщених під процедуру митного складу товарів; та
 - (b) виконання зобов'язань, що виникають унаслідок зберігання товарів, на які поширюється процедура митного складу.
2. Як відступ від параграфу 1, якщо дозвіл стосується публічного митного складу, він може передбачати, що зазначені в пунктах (a) або (b) параграфу 1 обов'язки нестиме виключно суб'єкт процедури.

3. Суб'єкт процедури відповідальний за виконання зобов'язань, що виникають унаслідок поміщення товарів під процедуру митного складу.

Секція 3 Вільні зони

Стаття 243

Визначення вільних зон

1. Держави-члени можуть визначати частини митної території Союзу як вільні зони. Щодо кожної вільної зони держава-член визначає її територіальні межі та пункти прибуття і вибуття.
2. Держави-члени повідомляють Комісії інформацію про свої вільні зони, що функціонують.
3. Вільні зони повинні бути огороженими. Периметр і пункти прибуття і вибуття вільної зони підлягають митному нагляду.
4. Особи, товари і транспортні засоби що прибувають у вільні зони або вибувають із них, можуть підлягати митному контролю.

Стаття 244

Будівлі та діяльність у вільних зонах

1. Спорудження будь-якої будівлі у вільній зоні потребує попереднього дозволу митних органів.
2. З урахуванням митного законодавства, у вільній зоні дозволяється будь-яка промислова, комерційна діяльність або діяльність у сфері послуг. Така діяльність проводиться за умови надання попереднього повідомлення митним органам.
3. Митні органи можуть накладати заборони чи обмеження на зазначену в параграфі 2 діяльність з урахуванням характеру відповідних товарів, вимог митного нагляду або вимог безпеки.
4. Митні органи можуть забороняти особам, які не надають необхідної гарантії дотримання норм митного законодавства, здійснювати діяльність у вільній зоні.

Стаття 245

Пред'явлення товарів і поміщення їх під процедуру

1. Переміщувані у вільну зону товари повинні бути пред'явлені митниці та пройти встановлені митні формальності у будь-якому з таких випадків:
 - (a) якщо їх переміщено у вільну зону безпосередньо з території за межами митної території Союзу;
 - (b) якщо їх поміщено під митну процедуру, що завершується або виконується внаслідок їх поміщення під процедуру вільної зони;

- (c) якщо їх поміщено під процедуру вільної зони з огляду на рішення про повернення або звільнення від сплати ввізного мита;
 - (d) якщо законодавство, крім митного законодавства, передбачає такі формальності.
2. Товари, переміщувані у вільну зону не за передбачених у параграфі 1 обставин, не підлягають пред'явленню митниці.
3. Без обмеження статті 246, переміщувані у вільну зону товари вважаються поміщеними під процедуру вільної зони:
- (a) з моменту їх прибуття у вільну зону, якщо тільки їх вже не поміщено під іншу митну процедуру; або
 - (b) з моменту завершення процедури транзиту, якщо тільки їх не поміщено негайно під наступну митну процедуру.

Стаття 246

Товари Союзу у вільних зонах

1. Товари Союзу можуть доставлятися у вільну зону, зберігатися у ній, переміщуватися у неї, використовуватися, перероблятися або споживатися у ній. У таких випадках товари не вважаються поміщеними під процедуру вільної зони.
2. За заявою відповідної особи митні органи встановлюють митний статус товарів Союзу щодо будь-яких із таких товарів:
- (a) товари Союзу, що прибувають у вільну зону;
 - (b) товари Союзу, піддані переробним операціям у вільній зоні;
 - (c) товари, випущені для вільного обігу у вільній зоні.

Стаття 247

Товари з третіх країн у вільних зонах

1. Товари з третіх країн протягом їх перебування у вільній зоні може бути випущено для вільного обігу або поміщено під процедуру перероблення на митній території, процедуру тимчасового ввозу або процедуру кінцевого використання за умов, визначених для таких процедур.

У таких випадках товари не вважаються поміщеними під процедуру вільної зони.

2. Без обмеження положень, застосованих до постачання або до зберігання продовольчих товарів, якщо це передбачено відповідною процедурою, параграф 1 не виключає використання або споживання товарів, випуск для вільного обігу чи тимчасовий ввіз яких не призведе до стягнення ввізного мита або застосування заходів, передбачених спільною сільськогосподарською або торговельною політиками.

У разі такого використання або споживання митна декларація для випуску для вільного обігу або для процедури тимчасового ввозу не вимагається.

Однак така декларація вимагається, якщо такі товари підпадають під тарифну квоту або тарифну стелю.

Стаття 248

Переміщення товарів за межі вільної зони

1. Без обмеження законодавства в сферах, відмінних від митної, товари у вільній зоні може бути вивезено або зворотно вивезено з митної території Союзу чи переміщено в іншу частину митної території Союзу.
2. Статті 134–149 застосовуються до товарів, переміщуваних за межі вільної зони в іншій частині митної території Союзу.

Стаття 249

Митний статус

Якщо товари переміщено за межі вільної зони в іншу частину митної території Союзу або поміщено під митну процедуру, їх необхідно вважати товарами з третіх країн, якщо тільки не підтверджено їхній митний статус товарів Союзу.

Проте, для цілей стягнення вивізних мит і застосування вивізних ліцензій або передбачених спільною сільськогосподарською або торговельною політиками заходів контролю при вивозі, такі товари необхідно вважати товарами Союзу, якщо тільки не встановлено, що вони не мають митного статусу товарів Союзу.

ГЛАВА 4

Спеціальне використання

Секція 1

Тимчасовий ввіз

Стаття 250

Сфера застосування

1. Згідно з процедурою тимчасового ввозу товари з третіх країн, призначені для зворотного вивозу, можуть бути предметом спеціального використання на митній території Союзу з повним або частковим звільненням від сплати ввізного мита та не підпадаючи під будь-що з такого:
 - (a) інші збори, передбачені іншим чинним законодавством;
 - (b) заходи торговельної політики, якщо тільки вони не забороняють прибуття товарів на митну територію Союзу чи вибуття товарів за її межі.
2. Процедура тимчасового ввозу може використовуватись тільки у разі виконання таких умов:
 - (a) не передбачаються будь-які зміни товарів, окрім звичайного зносу внаслідок їх використання;
 - (b) можливим є забезпечення ідентифікації поміщених під цю процедуру товарів, окрім випадків, коли з огляду на характер товарів або їхнє цільове призначення відсутність заходів з ідентифікації не спричинить будь-якого зловживання

процедурою, або, в зазначеному в статті 223 випадку, якщо можливо перевірити дотримання умов, передбачених щодо еквівалентних товарів;

- (с) суб'єкт процедури має осідок за межами митної території Союзу, якщо не передбачено інше;
- (d) виконано вимоги митного законодавства стосовно повного або часткового звільнення від сплати мита.

Стаття 251

Період, протягом якого товари можуть перебувати під процедурою тимчасового ввозу

1. Митні органи визначають період, протягом якого товари, поміщені під процедуру тимчасового ввозу, повинно бути зворотно вивезено або поміщено під наступну митну процедуру. Такий період повинен бути достатнім для досягнення мети дозволеного використання.
2. Якщо не передбачено інше, максимальний період, протягом якого товари можуть перебувати під процедурою тимчасового ввозу для тієї самої мети та під відповідальністю того самого володільця дозволу, становить 24 місяці, навіть якщо процедуру було виконано шляхом поміщення товарів під іншу спеціальну процедуру і наступного поміщення їх знову під процедуру тимчасового ввозу.
3. Якщо за виняткових обставин дозволене використання є неможливим протягом зазначеного в параграфах 1 і 2 періоду, митні органи можуть продовжити такий період на розумний строк за обґрунтованою заявою володільця дозволу.
4. Загальна тривалість періоду, протягом якого товари можуть перебувати під процедурою тимчасового ввозу, не повинна перевищувати 10 років, окрім як у разі настання непередбачуваної події.

Стаття 252

Сума ввізного мита у разі тимчасового ввозу з частковим звільненням від сплати ввізного мита

1. Сума ввізного мита на товари, поміщені під процедуру тимчасового ввозу з частковим звільненням від сплати ввізного мита, становить 3% суми ввізного мита, що підлягала б сплаті з таких товарів, якби їх було випущено для вільного обігу в дату їх поміщення під процедуру тимчасового ввозу.

Така сума підлягає сплаті за кожен місяць або частину місяця, протягом яких товари перебували під процедурою тимчасового ввозу з частковим звільненням від сплати ввізного мита.

2. Сума ввізного мита не повинна перевищувати суму, що підлягала б сплаті, якби відповідні товари було випущено для вільного обігу в дату їх поміщення під процедуру тимчасового ввозу.

Стаття 253

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

[▼B](#)

- (a) спеціальне використання, зазначене в статті 250(1);
- (b) вимоги, зазначені в пункті (d) статті 250(2).

Секція 2

Кінцеве використання

Стаття 254

Процедура кінцевого використання

1. Згідно з процедурою кінцевого використання товари може бути випущено для вільного обігу зі звільненням від сплати мита або за зниженою ставкою мита на підставі їх спеціального використання.
2. Якщо товари перебувають на стадії виробництва, що з економічних причин дозволяє тільки встановлене кінцеве використання, митні органи можуть передбачити в дозволі умови, за яких товари вважаються використаними для цілей, що визначені як передумова для звільнення від сплати мита або для зниження ставки мита.
3. Якщо товари придатні для повторного використання та митні органи вважають це за доцільне, щоб запобігти зловживанням, митний нагляд продовжується протягом строку, що не перевищує двох років із дати першого їх використання для цілей, що визначені як передумова для звільнення від сплати мита або для зниження ставки мита.
4. Митний нагляд у рамках процедури кінцевого використання завершується в будь-якому з таких випадків:
 - (a) якщо товари використано для цілей, що визначені як передумова для звільнення від сплати мита або для зниження ставки мита;
 - (b) якщо товари переміщено за межі митної території Союзу, знищено або здійснено відмову від них на користь держави;
 - (c) якщо товари використано не для цілей, що визначені як передумова для звільнення від сплати мита або для зниження ставки мита, і сплачено відповідне ввізне мито.
5. Якщо вимагається норма добутку, стаття 255 застосовується до процедури кінцевого використання.
6. Відходи та брухт, що є результатом оброблення або перероблення товарів відповідно до встановленого кінцевого використання, а також природні втрати вважаються товарами, віднесеними до встановленого кінцевого використання.
7. Відходи та брухт, що є результатом знищення товарів, поміщених під процедуру кінцевого використання, вважаються поміщеними під процедуру митного складу.

ГЛАВА 5

Перероблення

Секція 1

Загальні положення

Стаття 255

Норма добутку

Якщо тільки норму добутку не визначено в законодавстві Союзу, що регулює окремі сфери, митні органи визначають норму добутку або середню норму добутку переробної операції чи, у відповідних випадках, метод визначення такої норми.

Норма добутку або середня норма добутку визначається з урахуванням фактичних обставин, за яких здійснюються чи повинні здійснюватися переробні операції. За потреби таку норму може бути скориговано згідно зі статтею 28.

Секція 2

Перероблення на митній території

Стаття 256

Сфера застосування

1. Без обмеження статті 223, згідно з процедурою перероблення на митній території товари з третіх країн можуть використовуватись на митній території Союзу в одній або більше переробних операцій так, що вони не підпадають під будь-що з такого:

- (a) ввізне мито;
- (b) інші збори, передбачені іншим чинним законодавством;
- (c) заходи торговельної політики, якщо тільки вони не забороняють прибуття товарів на митну територію Союзу чи вибуття товарів за її межі.

2. Процедура перероблення на митній території може використовуватись у випадках, відмінних від ремонту і знищення, тільки якщо, без обмеження використання допоміжних засобів виробництва, поміщені під цю процедуру товари можна ідентифікувати в перероблених продуктах.

У зазначеному в статті 223 випадку ця процедура може використовуватись за можливості перевірки дотримання умов, встановлених щодо еквівалентних товарів.

3. На додаток до параграфів 1 і 2, процедура перероблення на митній території також може використовуватись для будь-яких таких товарів:

- (a) товари, що повинні бути піддані переробним операціям для забезпечення їх відповідності технічним вимогам до їх випуску для вільного обігу;

- (b) товари, що повинні бути піддані звичайним формам транспортного оброблення відповідно до статті 220.

Стаття 257

Період виконання

1. [►C2](#) Митні органи визначають період, протягом якого повинно бути виконано процедуру перероблення на митній території відповідно до статті 215. ◀

Такий період починається з дати поміщення товарів з третіх країн під цю процедуру та повинен враховувати час, необхідний для здійснення переробних операцій та виконання процедури.

2. Митні органи можуть продовжити зазначений у параграфі 1 період на розумний строк за обґрунтованою заявою володільця дозволу.

У дозволі може бути вказано, що період, що починається протягом місяця, кварталу або півріччя, закінчується відповідно в останній день наступного місяця, кварталу або півріччя.

3. У разі попереднього вивозу згідно з пунктом (с) статті 223(2) у дозволі вказується період, протягом якого товари з третіх країн підлягають декларуванню для процедури перероблення на митній території, з урахуванням часу, необхідного для закупівлі і транспортування на митну територію Союзу.

Зазначений у першому підпараграфі період визначається в місяцях та не повинен перевищувати шести місяців. Він починається з дати прийняття вивізної декларації на перероблені продукти, отримані з відповідних еквівалентних товарів.

4. За заявою володільця дозволу зазначений у параграфі 3 шестимісячний період може бути продовжено, навіть після його закінчення, за умови що його загальна тривалість не перевищує 12 місяців.

Стаття 258

Тимчасовий зворотний вивіз для подальшого перероблення

За заявою митні органи можуть надати дозвіл на тимчасовий зворотний вивіз деяких чи всіх поміщених під процедуру перероблення на митній території товарів або перероблених продуктів для цілей подальшого перероблення за межами митної території Союзу згідно з умовами, встановленими для процедури перероблення за межами митної території.

Секція 3

Перероблення за межами митної території

Стаття 259

Сфера застосування

1. Згідно з процедурою перероблення за межами митної території товари може бути тимчасово вивезено за межі митної території Союзу для того, щоб піддати їх

переробним операціям. Отримані з таких товарів перероблені продукти може бути випущено для вільного обігу з повним або частковим звільненням від сплати ввізного мита за заявою володільця дозволу чи будь-якої іншої особи, що має осідок на митній території Союзу, якщо така особа отримала згоду володільця дозволу та умови дозволу виконано.

2. Перероблення за межами митної території не дозволяється щодо будь-яких таких товарів Союзу:

- (a) товари, вивіз яких призводить до повернення або звільнення від сплати ввізного мита;
- (b) товари, що їх перед вивозом випущено для вільного обігу зі звільненням від сплати мита або за зниженою ставкою мита на підставі їх кінцевого використання, поки цілей такого кінцевого використання не досягнуто, якщо тільки такі товари не повинно бути піддано ремонтним операціям;
- (c) товари, вивіз яких призводить до надання ввізного відшкодування;
- (d) товари, стосовно яких згідно зі спільною сільськогосподарською політикою внаслідок вивозу таких товарів надається фінансова перевага, відмінна від зазначеного в пункті (c) відшкодування.

3. Митні органи визначають період, протягом якого тимчасово вивезені товари повинно бути зворотно ввезено на митну територію Союзу у формі перероблених продуктів та випущено для вільного обігу, щоб їх було повністю або частково звільнено від сплати ввізного мита. Вони можуть продовжити такий період на розумний строк за обґрунтованою заявою володільця дозволу.

Стаття 260

Безплатно відремонтовані товари

1. Якщо митним органам доведено, що товари відремонтовано безплатно чи то на виконання договірною або законною зобов'язання, що виникає на підставі гарантії, чи то внаслідок дефекту виробництва або матеріалу, вони повністю звільняються від сплати ввізного мита.

2. Параграф 1 не застосовується, якщо дефект виробництва або матеріалу враховано на момент першого випуску для вільного обігу відповідних товарів.

Стаття 261

Стандартна система обміну

1. Згідно зі стандартною системою обміну ввезений продукт («замінний продукт») може замінювати перероблений продукт відповідно до параграфів 2–5.

2. За заявою митні органи дозволяють використання стандартної системи обміну, якщо переробна операція передбачає ремонт дефектних товарів Союзу, окрім товарів, що підпадають під дію заходів, передбачених спільною сільськогосподарською політикою, або спеціальних норм, застосованих до певних товарів, що отримані в результаті перероблення сільськогосподарських продуктів.

3. Замінні продукти повинні мати такий самий восьмизначний код Комбінованої номенклатури, таку саму комерційну якість і такі самі технічні характеристики, як і дефектні товари, якби останні було відремонтовано.

4. Якщо дефектні товари використовувались до вивозу, замінні продукти також повинні були використовуватись.

Однак митні органи не вимагають виконання передбаченої в першому підпараграфі умови, якщо заміний продукт постачено безплатно чи то на виконання договірною або законного зобов'язання, що виникає на підставі гарантії, чи то внаслідок дефекту виробництва або матеріалу.

5. Положення, що були б застосовними до перероблених продуктів, застосовуються до замінних продуктів.

Стаття 262

Попередній ввіз замінних продуктів

1. За умов, що їх визначають митні органи, за заявою відповідної особи, митні органи надають дозвіл на ввіз замінних продуктів до вивозу дефектних товарів.

У разі такого попереднього ввозу замінного продукту необхідно надати гарантію на суму ввізного мита, що підлягала б сплаті, якби дефектні товари не вивозились згідно з параграфом 2.

2. Дефектні товари підлягають вивозу протягом двох місяців із дати прийняття митними органами декларації для випуску для вільного обігу замінних продуктів.

3. Якщо за виняткових обставин вивіз дефектних товарів є неможливим протягом зазначеного в параграфі 2 періоду, митні органи можуть продовжити такий період на розумний строк за обґрунтованою заявою володільця дозволу.

РОЗДІЛ VIII

ТОВАРИ, ПЕРЕМІЩУВАНІ ЗА МЕЖІ МИТНОЇ ТЕРИТОРІЇ СОЮЗУ

ГЛАВА 1

Формальності перед вибуттям товарів

Стаття 263

Подання попередньої декларації

1. На товари, переміщувані за межі митної території Союзу, подається попередня декларація до компетентної митниці протягом встановленого строку до переміщення товарів за межі митної території Союзу.

2. Передбачене в параграфі 1 зобов'язання не діє:

- (a) щодо транспортних засобів і товарів, що ними перевозяться, якщо вони лише перетинають територіальні води чи повітряний простір митної території Союзу без зупинки на цій території; або
- (b) в інших окремих випадках за наявності достатніх підстав, пов'язаних із видом товарів або транспорту, або згідно з вимогами міжнародних угод.

3. Попередня декларація подається у формі одного з таких документів:

- (a) митної декларації, якщо товари, переміщувані за межі митної території Союзу, поміщено під митну процедуру, для якої вимагається така декларація;
- (b) декларації зворотного вивозу, відповідно до статті 270;
- (c) загальної декларації прибуття, відповідно до статті 271.

4. Попередня декларація повинна містити дані, необхідні для аналізу ризиків для цілей безпеки.

Стаття 264

Аналіз ризиків

Зазначена в статті 263 митниця, що до неї подається попередня декларація, забезпечує проведення протягом певного строку аналізу ризиків, передусім для цілей безпеки, на основі такої декларації та вживає необхідних заходів за результатами такого аналізу ризиків.

Стаття 265

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, щоб визначати:

- (a) зазначений у статті 263(1) встановлений строк, протягом якого необхідно подати попередню декларацію до переміщення товарів за межі митної території Союзу, враховуючи вид транспорту;

▼C2

- (b) окремі випадки, в яких зобов'язання подавати попередню декларацію не діє згідно з пунктом (b) статті 263(2).

▼B

Стаття 266

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів зазначений у статті 264 строк, протягом якого необхідно провести аналіз ризиків, враховуючи зазначений у статті 263(1) строк.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 2

Формальності при вибутті товарів

Стаття 267

Митний нагляд і формальності при вибутті

1. Товари, переміщувані за межі митної території Союзу, підлягають митному нагляду і можуть підлягати митному контролю. Митні органи можуть за потреби визначати маршрут і строк переміщення товарів за межі митної території Союзу.
2. Переміщувані за межі митної території Союзу товари пред'являє митниці при вибутті одна з таких осіб:
 - (a) особа, що переміщує товари за межі митної території Союзу;
 - (b) особа, від імені або в інтересах якої діє особа, що переміщує товари за межі митної території Союзу;
 - (c) особа, що бере на себе відповідальність за перевезення товарів до їх вибуття з митної території Союзу.
3. Товари, переміщувані за межі митної території Союзу, підлягають, у відповідних випадках, такому:
 - (a) поверненню або звільненню від сплати ввізного мита;
 - (b) виплаті вивізного відшкодування;
 - (c) стягненню вивізного мита;
 - (d) формальностям, виконання яких вимагається відповідно до норм чинного законодавства стосовно інших зборів;
 - (e) застосуванню заборон та обмежень, що виправдані, між іншим, потребами підтримання суспільної моралі, публічного порядку або громадської безпеки, захисту здоров'я та життя людей, тварин і рослин, охорони довкілля, захисту національних надбань, що мають художню, історичну або археологічну цінність, та захисту промислової або комерційної власності, — включаючи контроль прекурсорів наркотичних засобів, товарів, що порушують деякі права інтелектуальної власності, та грошових коштів, — а також щодо них вживаються заходи зі збереження та управління рибними ресурсами та заходи торговельної політики.
4. Митні органи здійснюють випуск для вибуття, за умови що відповідні товари буде переміщено за межі митної території Союзу в тому самому стані, в якому вони перебували на момент:
 - (a) прийняття митної декларації або декларації зворотного вивозу; або
 - (b) подання загальної декларації вибуття.

Стаття 268

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо вибуття за статтю 267.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

Вивіз та зворотний вивіз

Стаття 269

Вивіз товарів Союзу

1. Товари Союзу, переміщувані за межі митної території Союзу, повинно бути поміщено під процедуру вивозу.
2. Параграф 1 не застосовується до будь-яких таких товарів Союзу:
 - (a) товарів, поміщених під процедуру перероблення за межами митної території;
 - (b) товарів, переміщуваних за межі митної території Союзу після їх поміщення під процедуру кінцевого використання;
 - (c) звільнених від ПДВ або акцизного збору товарів, які постачено як запаси повітряного чи морського судна, незалежно від пункту призначення повітряного чи морського судна, і щодо яких вимагається підтвердження такого постачання;
 - (d) товарів, поміщених під процедуру внутрішнього транзиту;
 - (e) товарів, тимчасово переміщених за межі митної території Союзу відповідно до статті 155.
3. Передбачені митним законодавством формальності щодо вивізної митної декларації діють у випадках, зазначених у пунктах (a), (b) і (c) параграфа 2.

Стаття 270

Зворотний вивіз товарів з третіх країн

1. На товари з третіх країн, переміщувані за межі митної території Союзу, до компетентної митниці подається декларація зворотного вивозу.
2. Статті 158–195 застосовуються до декларації зворотного вивозу.
3. Параграф 1 не застосовується до будь-яких таких товарів:
 - (a) поміщених під процедуру зовнішнього транзиту товарів, що лише перетинають митну територію Союзу;
 - (b) товарів, перевантажених у вільній зоні або зворотно вивезених безпосередньо з вільної зони;
 - (c) товарів, що перебувають на тимчасовому зберіганні, зворотно вивезених безпосередньо зі складу тимчасового зберігання.

ГЛАВА 4

Загальна декларація вибуття

Стаття 271

Подання загальної декларації вибуття

1. Якщо товари повинні бути переміщені за межі митної території Союзу та митну декларацію або декларацію зворотного вивозу не подано як попередню декларацію, то

до митниці вибуття подається загальна декларація вибуття.

Митні органи можуть дозволити подання загальної декларації вибуття до іншої митниці, за умови що остання негайно повідомить чи надасть в електронній формі необхідну інформацію митниці вибуття.

2. Загальну декларацію вибуття подає перевізник.

Незважаючи на зобов'язання перевізника, загальну декларацію вибуття замість нього може подати одна з таких осіб:

- (a) експортер або вантажовідправник чи інша особа, від імені або в інтересах якої діє перевізник;
- (b) будь-яка особа, що може пред'явити відповідні товари в митниці вибуття або забезпечити їх пред'явлення в митниці вибуття.

3. Митні органи можуть дозволити подання загальної декларації вибуття за допомогою комерційних, портових або транспортних інформаційних систем, за умови що такі системи міститимуть необхідні дані для такої декларації і такі дані будуть доступними протягом встановленого строку до переміщення товарів за межі митної території Союзу.

4. Митні органи можуть дозволити, щоб замість подання загальної декларації вибуття було подано повідомлення і наданий доступ до даних загальної декларації вибуття в комп'ютерній системі економічного оператора.

Стаття 272

Внесення змін до загальної декларації вибуття і визнання її недійсною

1. Декларант може за заявою отримати дозвіл на внесення змін до даних загальної декларації вибуття після її подання.

Внесення змін неможливе після будь-чого з такого:

- (a) митні органи повідомили особу, що подала загальну декларацію вибуття, про свій намір оглянути товари;
- (b) митні органи встановили, що дані загальної декларації вибуття є неправильними або неповними;
- (c) митні органи вже випустили товари для вибуття.

2. Якщо товари, стосовно яких подано загальну декларацію вибуття, не переміщено за межі митної території Союзу, митні органи визнають недійсною таку декларацію в будь-якому з таких випадків:

- (a) за заявою декларанта;
- (b) протягом 150 днів після подання декларації.

Стаття 273

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) подання загальної декларації вибуття відповідно до статті 271;
- (b) внесення змін до загальної декларації вибуття відповідно до першого підпараграфа статті 272(1);

(с) визнання загальної декларації вибуття недійсною відповідно до статті 272(2).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 5

Повідомлення про зворотний вивіз

Стаття 274

Подання повідомлення про зворотний вивіз

1. Якщо зазначені в пунктах (b) і (с) статті 270(3) товари з третіх країн переміщуються за межі митної території Союзу та зобов'язання подавати загальну декларацію вибуття стосовно таких товарів не діє, подається повідомлення про зворотний вивіз.

2. Повідомлення про зворотний вивіз подає до митниці вибуття товарів особа, відповідальна за пред'явлення товарів при вибутті відповідно до статті 267(2).

3. Повідомлення про зворотний вивіз повинне містити дані, необхідні для виконання процедури вільної зони або завершення тимчасового зберігання.

Митні органи можуть дозволити подання повідомлення про зворотний вивіз за допомогою комерційних, портових або транспортних інформаційних систем, за умови що такі системи міститимуть необхідні дані для такого повідомлення і такі дані будуть доступними до переміщення товарів за межі митної території Союзу.

4. Митні органи можуть дозволити, щоб замість подання повідомлення про зворотний вивіз було подано повідомлення і наданий доступ до даних повідомлення про зворотний вивіз у комп'ютерній системі економічного оператора.

Стаття 275

Внесення змін до повідомлення про зворотний вивіз і визнання його недійсним

1. Декларант може за заявою отримати дозвіл на внесення змін до даних повідомлення про зворотний вивіз після його подання.

Внесення змін неможливе після будь-чого з такого:

- (a) митні органи повідомили особу, що подала повідомлення про зворотний вивіз, про свій намір оглянути товари;
- (b) митні органи встановили, що дані повідомлення про зворотний вивіз є неправильними або неповними;
- (c) митні органи вже випустили товари для вибуття.

2. Якщо товари, стосовно яких подано повідомлення про зворотний вивіз, не переміщено за межі митної території Союзу, митні органи визнають недійсним таке повідомлення в будь-якому з таких випадків:

- (a) за заявою декларанта;
- (b) протягом 150 днів після подання повідомлення.

Стаття 276

Надання виконавчих повноважень

Комісія визначає шляхом імплементаційних актів процедурні норми щодо:

- (a) подання повідомлення про зворотний вивіз відповідно до статті 274;
- (b) внесення змін до повідомлення про зворотний вивіз відповідно до першого підпараграфа статті 275(1);
- (c) визнання повідомлення про зворотний вивіз недійсним відповідно до статті 275(2).

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 6

Звільнення від сплати вивізного мита

Стаття 277

Звільнення від сплати вивізного мита з тимчасово вивезених товарів Союзу

Без обмеження статті 259, тимчасово вивезені з митної території Союзу товари Союзу звільняються від сплати вивізного мита за умови їх зворотного ввозу.

РОЗДІЛ ІХ

ЕЛЕКТРОННІ СИСТЕМИ, СПРОЩЕННЯ, ДЕЛЕГУВАННЯ ПОВНОВАЖЕНЬ, ПРОЦЕДУРА КОМІТЕТУ І ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

ГЛАВА 1

Розробка електронних систем

Стаття 278

Перехідні заходи

Засоби для обміну інформацією та її зберігання, крім зазначених у статті 6(1) засобів електронного опрацювання даних, можуть використовуватись у перехідний період до 31 грудня 2020 року, якщо необхідні для застосування положень Кодексу електронні системи ще не впроваджено.

Стаття 279

Делегування повноважень

Комісія уповноважена ухвалювати делеговані акти відповідно до статті 284, що регулюють обмін та зберігання даних у ситуації, зазначеній у статті 278.

Стаття 280

Робоча програма

1. Задля сприяння розробці електронних систем, зазначених у статті 278, та врегулювання визначення перехідних періодів Комісія до 1 травня 2014 року повинна скласти робочу програму щодо розробки та впровадження електронних систем, зазначених у статті 16(1).
2. Зазначена в параграфі 1 робоча програма повинна мати такі пріоритети:
 - (a) гармонізований обмін інформацією на основі прийнятих на міжнародному рівні моделей даних і форматів повідомлень;
 - (b) реорганізація митних і пов'язаних із ними процесів для підвищення їхньої ефективності, дієвості та їх однакового застосування і для зниження витрат на дотримання вимог;
 - (c) надання економічним операторам електронних митних послуг широкого спектра, завдяки яким вони зможуть однаково взаємодіяти з митними органами будь-якої держави-члена.
3. Зазначена в параграфі 1 робоча програма повинна періодично переглядатись.

Стаття 281

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює робочу програму, зазначену в статті 280.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

[►C2](#)

Якщо комітет не виносить висновку, Комісія не ухвалює імплементаційні акти, зазначені в першому підпараграфі цієї статті, і застосовується третій підпараграф статті 5(4) Регламенту (ЄС) № 182/2011.

[▼B](#)

ГЛАВА 2

Спрощення в застосуванні митного законодавства

Стаття 282

Тестування

За заявою Комісія може дозволяти одній або більше держав-членів тестувати протягом обмеженого строку спрощення в застосуванні митного законодавства, особливо якщо вони пов'язані з інформаційними технологіями. Тестування не повинне впливати на

застосування митного законодавства в тих державах-членах, що не беруть участі в такому тестуванні, а також воно підлягає періодичному оцінюванню.

Стаття 283

Надання виконавчих повноважень

Комісія шляхом імплементаційних актів ухвалює рішення відповідно до статті 282.

Такі імплементаційні акти ухвалюються відповідно до зазначеної в статті 285(4) експертної процедури.

ГЛАВА 3

Делегування повноважень і процедура комітету

Стаття 284

Здійснення делегування

1. Комісії надається повноваження ухвалювати делеговані акти з урахуванням викладених у цій статті умов.
2. Повноваження ухвалювати делеговані акти, зазначені в статтях 2, 7, 10, 20, 24, 31, 36, 40, 62, 65, 75, 88, 99, 106, 115, 122, 126, 131, 142, 151, 156, 160, 164, 168, 175, 180, 183, 186, 196, 206, 212, [►C2](#) 216 ◀ , 221, 224, 231, 235, 253, 265 і 279, надається Комісії на п'ять років із 30 жовтня 2013 року. Комісія складає звіт про делегування повноваження не пізніше ніж за дев'ять місяців до закінчення п'ятирічного строку. Делегування повноваження автоматично продовжується щоразу на той самий строк, якщо тільки Європейський Парламент або Рада не заперечить проти такого продовження не пізніше ніж за три місяці до закінчення відповідного строку.
3. Європейський Парламент або Рада можуть у будь-який час відкликати делегування повноваження, зазначеного в статтях 2, 7, 10, 20, 24, 31, 36, 40, 62, 65, 75, 88, 99, 106, 115, 122, 126, 131, 142, 151, 156, 160, 164, 168, 175, 180, 183, 186, 196, 206, 212, [►C2](#) 216 ◀ , 221, 224, 231, 235, 253, 265 і 279. Рішення про відкликання припиняє делегування повноваження, вказаного в такому рішенні. Воно набуває чинності в день, наступний після опублікування рішення в *Офіційному віснику Європейського Союзу*, або в пізнішу дату, вказану в ньому. Воно не впливає на чинність будь-яких уже чинних делегованих актів.
4. Негайно після ухвалення нею делегованого акта Комісія надсилає його одночасно Європейському Парламенту і Раді.
5. Делегований акт, ухвалений відповідно до статей 2, 7, 10, 20, 24, 31, 36, 40, 62, 65, 75, 88, 99, 106, 115, 122, 126, 131, 142, 151, 156, 160, 164, 168, 175, 180, 183, 186, 196, 206, 212, [►C2](#) 216 ◀ , 221, 224, 231, 235, 253, 265 або 279, набуває чинності, тільки якщо Європейський Парламент або Рада не висловили заперечень протягом двох місяців після надіслання такого акта Європейському Парламенту і Раді або якщо до закінчення цього строку Європейський Парламент і Рада повідомили Комісію про відсутність у них заперечень. Такий строк продовжується на два місяці за ініціативою Європейського Парламенту або Ради.

Стаття 285

Процедура комітету

1. Комісії надає підтримку Комітет з Митного кодексу. Такий комітет є комітетом у розумінні Регламенту (ЄС) № 182/2011.
2. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 4 Регламенту (ЄС) № 182/2011.
3. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 8 Регламенту (ЄС) № 182/2011 з урахуванням його статті 4.
4. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.
5. У разі покликання на цей параграф застосовується стаття 8 Регламенту (ЄС) № 182/2011 з урахуванням його статті 5.
6. Якщо висновок комітету підлягає отриманню шляхом письмової процедури та покликання зроблено на цей параграф, така процедура припиняється без результату, тільки якщо голова комітету ухвалює таке рішення протягом строку, встановленого для винесення висновку.

ГЛАВА 4

Прикінцеві положення

Стаття 286

Скасування та зміна чинного законодавства

1. Регламент (ЄС) № 450/2008 скасовано.
2. Регламент (ЄЕС) № 3925/91, Регламент (ЄЕС) № 2913/92 та Регламент (ЄЕС) № 1207/2001 скасовано з дати, вказаної в статті 288(2).
3. Покликання на скасовані Регламенти необхідно тлумачити як покликання на цей Регламент і читати згідно з наведеними у додатку кореляційними таблицями.
4. У шостому абзаці статті 3(1) Регламенту (ЄЕС) № 2913/92 слова «і Майотта» видалено з 1 січня 2014 року.
5. Перший абзац пункту (а) статті 9(1) Регламенту (ЄЕС) № 2658/87 видалено з дати, вказаної в статті 288(2).

Стаття 287

Набуття чинності

Цей Регламент набуває чинності на двадцятий день після його публікації в *Офіційному віснику Європейського Союзу*.

Стаття 288

Застосування

1. Статті 2, 7, 8, 10, 11, 17, 20, 21, 24, 25, 31, 32, 36, 37, 40, 41, 50, 52, 54, 58, 62, 63, 65, 66, 68, 75, 76, 88, 99, 100, 106, 107, 115, 122, 123, 126, 131, 132, 138, 142, 143, 151, 152, 156, 157, 160, 161, 164, 165, 168, 169, 175, 176, 178, 180, 181, 183, 184, 186, 187, 193, 196, 200, 206, 207, 209, 212, 213, 216, 217, 221, 222, 224, 225, 231, 232, 235, 236, 239, 253, 265, 266, 268, 273, 276, 279, 280, 281, 283, 284, 285 і 286 застосовуються з 30 жовтня 2013 року.

[▼С1](#)

2. Не зазначені у параграфі 1 статті застосовуються з 1 травня 2016 року.

[▼В](#)

Цей Регламент обов'язковий у повному обсязі та підлягає прямому застосуванню у всіх державах-членах.

ДОДАТОК

КОРЕЛЯЦІЙНА ТАБЛИЦЯ

Регламент (ЄС) № 450/2008	Цей Регламент
Стаття 1(1) та (2)	Стаття 1(1) та (2)
Стаття 1(3), перший підпараграф	Стаття 1(3)
Стаття 1(3), другий підпараграф	Стаття 2
Стаття 2	Стаття 3
Стаття 3	Стаття 4
Стаття 4, пункти 1–8	Стаття 5, пункти 1–8
Стаття 4, пункт 9	Стаття 5, пункти 9 та 10
Стаття 4, пункт 10	Стаття 5, пункт 12

Стаття 4, пункти 11 та 12	Стаття 5, пункти 15 та 16
Стаття 4, пункти 13–17	Стаття 5, пункти 18–22
Стаття 4, пункт 18(a), перше речення	Стаття 5, пункт 23(a)
Стаття 4, пункт 18(a), друге речення	Стаття 130(3)
Стаття 4, пункт 18(b) та (c)	Стаття 5, пункт 23(b) та (c)
Стаття 4, пункти 19–26	Стаття 5, пункти 24–31
Стаття 4, пункти 27–32	Стаття 5, пункти 33–38
Стаття 4, пункт 33	—
Стаття 5(1), перший підпараграф	Стаття 6(1)
Стаття 5(1), другий і третій підпараграфи	Статті 6(3) та 7(b)
Стаття (5)(2)	Статті 6(2), 7(a) та 8(1)(a)
Стаття 6	Стаття 12
Стаття 7	Стаття 13
Стаття 8	Стаття 14
Стаття 9	Стаття 15
Стаття 10(1)	Статті 9 та 16(1)
Стаття 10(2)	Статті 10, 11 та 17

Стаття 11(1), перший і другий підпараграфи	Стаття 18
Стаття 11(1), третій підпараграф	Стаття 18(2), перший підпараграф
Стаття 11(2)	Стаття 18(3)
Стаття 11(3) (a)	Стаття 18(2), другий підпараграф, і стаття 21
Стаття 11(3) (b)	Стаття 21
Стаття 11(3) (c)	—
Стаття 12(1)	Стаття 19(1)
Стаття 12(2), перший підпараграф	Стаття 19(2), перший підпараграф
Стаття 12(2), другий підпараграф	Стаття 19(2), другий підпараграф, і стаття 20(b)
Стаття 13(1)	Стаття 38(1)
Стаття 13(2)	Стаття 38(2) та (3)
Стаття 13(3)	Стаття 38(4)
Стаття 13(4)	Стаття 38(5), перше речення
Стаття 13(5)	—
Стаття 13(6)	Стаття 23(2)
Стаття 14	Стаття 39
Стаття 15(1) (a)	Стаття 22, стаття 24(a)–(g) і стаття 25(a) та (b)
Стаття 15(1)	Статті 23(4)(b)

(b)	та 24(h)
Стаття 15(1) (c)	—
Стаття 15(1) (d)	Стаття 22(1), третій підпараграф, та 24(a)
Стаття 15(1) (e)	Стаття 40(b)
Стаття 15(1) (f)	Стаття 25(b)
Стаття 15(1) (g)	Статті 23(4)(b), 24(h), 24(c), 28, 31(b) та 32
Стаття 15(1) (h)	—
Стаття 15(2)	—
Стаття 16(1)	Стаття 22(1), перший і другий підпараграфи
Стаття 16(2)	Стаття 22(3), перший і другий підпараграфи
Стаття 16(3)	Стаття 22(2)
Стаття 16(4), перший підпараграф	Стаття 22(6), перший підпараграф, перше речення
Стаття 16(4), другий підпараграф	Стаття 22(6), перший підпараграф, друге речення, і стаття 22(7)
Стаття 16(5) (a)	Стаття 22(6), другий підпараграф, і стаття 24(g)
Стаття 16(5) (b)	Стаття 24(f)

Стаття 16(6)	Стаття 23(3)
Стаття 16(7)	Стаття 29
Стаття 17	Стаття 26
Стаття 18(1)–(3)	Стаття 27
Стаття 18(4)	Стаття 32
Стаття 19(1)	Стаття 28(1)(а)
Стаття 19(2) та (3)	Стаття 28(2) та (3)
Стаття 19(4)	Стаття 28(4), перший підпараграф і другий підпараграф, перше речення
Стаття 19(5)	Стаття 31(а)
Стаття 20(1)–(4)	Стаття 33
Стаття 20(5)	Стаття 34(4)
Стаття 20(6), перший підпараграф	Стаття 34(5), перше речення
Стаття 20(6), другий підпараграф	Стаття 34(6)
Стаття 20(7)	Статті 22, 23, 24, 25 та 32
Стаття 20(8) (а)	Стаття 34(1)–(3)
Стаття 20(8) (b)	Стаття 34(9) і стаття 37(1)(а)
Стаття 20(8) (c)	Стаття 34(11) та 37(2)
Стаття 20(9)	Статті 35, 36(b) та 37(1)(c) і (d)
Стаття 21	Стаття 42
Стаття 22	Стаття 43

Стаття 23	Стаття 44
Стаття 24(1) та (2)	Стаття 45(1) та (2)
Стаття 24(3), перший підпараграф	Стаття 45(3)
Стаття 24(3), другий підпараграф	—
Стаття 25(1)	Стаття 46(1)
Стаття 25(2), перший підпараграф	Стаття 46(2)
Стаття 25(2), другий і третій підпараграфи	Стаття 46(3)
Стаття 25(3)	Стаття 46(4)–(8) і стаття 50(1)
Стаття 26	Стаття 47
Стаття 27	Стаття 48
Стаття 28(1) та (2)	Стаття 49
Стаття 28(3)	Стаття 50(2)
Стаття 29	Стаття 51
Стаття 30(1)	Стаття 52
Стаття 30(2)	—
Стаття 31(1)	Стаття 53(1)
Стаття 31(2)	Стаття 53(3)
Стаття 31(3)	Стаття 54
Стаття 32	Стаття 55
Стаття 33(1)–(4)	Стаття 56(1)–(4)
Стаття 33(5)	Статті 56(5) та 58(1)

Стаття 34	Стаття 57(1),(2) та (3)
Стаття 35	Стаття 59
Стаття 36	Стаття 60
Стаття 37	Стаття 61
Стаття 38	Статті 62, 63, 67 та 68
Стаття 39(1) та (2)	Стаття 64(1) та (2)
Стаття 39(3)	Стаття 64(3), перший підпараграф
Стаття 39(4) та (5)	Стаття 64(4) та (5)
Стаття 39(6)	Стаття 64(3), другий підпараграф, стаття 64(6) і статті 63–68
Стаття 40	Стаття 69
Стаття 41	Стаття 70
Стаття 42(1)	Стаття 74(1)
Стаття 42(2)	Стаття 74(2)(а)–(с) і вступне речення пункту (d)
Стаття 42(3)	Стаття 74(3)
Стаття 43(а)	Статті 71, 72 та 76(а)
Стаття 43(б)	Стаття 74(2)(d), пункти (i), (ii) та (iii)
Стаття 43(с)	—
Стаття 43(д)	Статті 73 та 75 і стаття 76(б) та (с)
Стаття 44	Стаття 77

Стаття 45	Стаття 78
Стаття 46	Стаття 79
Стаття 47	Стаття 80
Стаття 48	Стаття 81
Стаття 49	Стаття 82
Стаття 50	Стаття 83
Стаття 51	Стаття 84
Стаття 52	Стаття 85
Стаття 53(1)–(3)	Стаття 86(1)–(3)
Стаття 53(4)	Стаття 86(6)
Стаття 54(a) та (b)	Стаття 86(5) і стаття 88(a)
Стаття 54(с)	Стаття 86(4) і стаття 88(b)
Стаття 55(1)	Стаття 87(1)
Стаття 55(2), перший підпараграф	Стаття 87(2)
Стаття 55(2), другий підпараграф	Стаття 88(с)
Стаття 55(3) та (4)	Стаття 87(3) та (4)
Стаття 56(1)–(5)	Стаття 89(1)–(5)
Стаття 56(6)	Стаття 89(7)
Стаття 56(7)	Стаття 89(9)
Стаття 56(8)	Стаття 89(2), другий підпараграф
Стаття 56(9), перший абзац	Стаття 100(1)(b)
Стаття 56(9),	Статті 89(8) та

другий абзац	99(a)
Стаття 56(9), третій абзац	Стаття 89(2), другий підпараграф
Стаття 57(1) та (2)	Стаття 90
Стаття 57(3)	Стаття 100(1)(a)
Стаття 58, перший параграф	Стаття 91
Стаття 58, другий параграф	—
Стаття 59(1), перший підпараграф	Стаття 100(1)
Стаття 59(1), другий підпараграф	Стаття 99(b)
Стаття 59(2)	Стаття 92(2)
Стаття 60	Стаття 93
Стаття 61	Стаття 94
Стаття 62(1) та (2)	Стаття 95(1) та (2)
Стаття 62(3)	Стаття 22, стаття 24(a)–(g), стаття 25(a) та (b) і стаття 99(c)
Стаття 63(1) та (2)	—
Стаття 63(3) (a)	—
Стаття 63(3) (b)	Статті 96(1)(a), 96(2), 100(1)(c) та 100(2)
Стаття 63(3) (c)	Стаття 96(1)(b), 96(2), 100(1)(c) та 100(2)

Стаття 64	Стаття 97
Стаття 65(1) та (2)	Стаття 98
Стаття 65(3)	Статті 99(d) та 100(1)(b)
Стаття 66	Стаття 101(1) та (2)
Стаття 67(1), перший і другий підпараграфи	Стаття 102(1)
Стаття 67(1), третій підпараграф	Стаття 106
Стаття 67(2) та (3)	Стаття 102(2) та (3), перший підпараграф
Стаття 68(1) та (2)	Стаття 103(1) та (2)
Стаття 68(3)	Стаття 103(3)(а)
Стаття 68(4)	Стаття 103(4)
Стаття 69	Стаття 104
Стаття 70	Стаття 105(1)–(5)
Стаття 71	Стаття 105(6)
Стаття 72(1) та (2)	Стаття 108(1) та (2)
Стаття 72(3)	Статті 108(3) та 115
Стаття 73	Стаття 109
Стаття 74	Стаття 110
Стаття 75	Стаття 111
Стаття 76	—
Стаття 77(1), перший підпараграф	Стаття 112(1)

Стаття 77(1), другий і третій підпараграфи	Стаття 112(2)
Стаття 77(2)	Стаття 112(3)
Стаття 77(3)	Стаття 112(4)
Стаття 78(1), перший підпараграф	Стаття 113
Стаття 78(1), другий підпараграф	Статті 99(d) та 100(1)(b)
Стаття 78(2)– (4)	Стаття 114(1)– (3)
Стаття 78(5)	Стаття 114(4)
Стаття 79(1)	Стаття 116(1)
Стаття 79(2)– (5)	Стаття 116(4)– (7)
Стаття 80	Стаття 117(1)
Стаття 81(1) та (2)	Стаття 118(1) та (2)
Стаття 81(3)	Стаття 118(4)
Стаття 82(1)	Стаття 119(1)
Стаття 82(2)	Стаття 119(3)
Стаття 83	Стаття 120(1)
Стаття 84(1)	Стаття 121(1)
Стаття 84(2)	Стаття 121(3)
Стаття 85, перше речення	Статті 116(2), 117(2), 118(3), 119(2), 120(2), 121(2) та 123(1)
Стаття 85, друге речення	Статті 106(3), 122 та 123(2)
Стаття 86(1), вступне речення	Стаття 124(1), вступне

	речення, та пункт (а)
Стаття 86(1) (a)–(c)	Стаття 124(1) (b)–(d)
Стаття 86(1) (d) та (e)	Стаття 124(1) (e)
Стаття 86(1) (f)–(k)	Стаття 124(1) (f)–(k)
Стаття 86(2) та (3)	Стаття 124(2) та (3)
Стаття 86(4)–(6)	Стаття 124(5)–(7)
Стаття 86(7)	Стаття 126
Стаття 87(1)	Статті 127(1) та 127(2)(a)
Стаття 87(2), перший підпараграф	Стаття 127(3), перший підпараграф
Стаття 87(2), другий підпараграф	Стаття 127(8)
Стаття 87(3), перший підпараграф, пункт (а)	Статті 127(2)(b) та 131(a)
Стаття 87(3), перший підпараграф, пункти (b) та (c)	Стаття 131(b)
Стаття 87(3), перший підпараграф, пункт (d)	Статті 127(3) та 161(a)
Стаття 87(3), другий підпараграф	—
Стаття 88(1), перший підпараграф,	Стаття 6(1)

перше речення	
Стаття 88(1), перший підпараграф, друге речення	Стаття 127(7)
Стаття 88(1), другий підпараграф	Стаття 6(2)
Стаття 88(2)	Стаття 127(4), перший підпараграф
Стаття 88(3)	Стаття 127(4), другий підпараграф, та (6)
Стаття 88(4), перший підпараграф	Стаття 133(1), перший підпараграф
Стаття 88(4), другий і третій підпараграфи	Статті 6(2) та 7(a)
Стаття 89(1)	Стаття 129(1)
Стаття 89(2)	—
Стаття 90	Стаття 130(1)
Стаття 91	Стаття 134
Стаття 92(1), перший підпараграф	Стаття 135(1)
Стаття 92(1), другий підпараграф	Стаття 135(2)
Стаття 92(1), третій підпараграф	—
Стаття 92(2)–(5)	Стаття 135(3)–(6)

Стаття 93(1)	Стаття 136
Стаття 93(2)	—
Стаття 94	Стаття 137
Стаття 95(1)	Стаття 139(1)
Стаття 95(2) та (3)	Стаття 139(3) та (4)
Стаття 95(4)	Стаття 139(6)
Стаття 96(1) та (2)	Стаття 140
Стаття 96(3)	Стаття 139(7)
Стаття 97(1)	Стаття 149
Стаття 97(2)	Стаття 150
Стаття 98(1)	Стаття 144
Стаття 98(2)	Стаття 139(5)
Стаття 99	Стаття 141(1)
Стаття 100	Стаття 141(2)
Стаття 101(1)	Стаття 153(1)
Стаття 101(2) (a)	Статті 153(2) та 156(a)
Стаття 101(2) (b)	Статті 156(b) та 157
Стаття 101(2) (c)	Статті 153(3) та 156(c)
Стаття 102	Стаття 154
Стаття 103	Статті 155(2) та 156(d)
Стаття 104(1)	Стаття 158(1)
Стаття 104(2)	Стаття 158(3)
Стаття 105(1)	Стаття 159(1) та (2)
Стаття 105(2) (a) та (b)	Статті 159(3) та 161(a)
Стаття 105(2)	Статті 22(1),

(с)	третій підпараграф, та 25(с)
Стаття 106(1), перший підпараграф, перше речення	Стаття 179(1), перший підпараграф
Стаття 106(1), перший підпараграф, друге речення	—
Стаття 106(2)	Стаття 179(3) та (6)
Стаття 106(3)	Стаття 179(5)
Стаття 106(4), перший підпараграф, пункт (а)	Стаття 22, стаття 24(а)–(g) і стаття 25(а) та (b)
Стаття 106(4), перший підпараграф, пункт (b)	Статті 23(4)(а) та 24(н)
Стаття 106(4), перший підпараграф, пункт (с)	Стаття 179(1), другий підпараграф, стаття 179(2) і стаття 180
Стаття 106(4), перший підпараграф, пункт (d)	Стаття 22(1), третій підпараграф, та 24(а)
Стаття 106(4), перший підпараграф, пункт (е)	Стаття 25(b)

Стаття 106(4), перший підпараграф, пункт (f)	Статті 23(4)(b), 24(h), 28, 31(b) та 32
Стаття 106(4), перший підпараграф, пункти (g) та (h)	Стаття 181
Стаття 106(4), другий підпараграф	—
Стаття 107(1), перше речення	Стаття 6(1)
Стаття 107(1), друге речення	Стаття 182(1)
Стаття 107(2)	Стаття 158(2)
Стаття 107(3)	Статті 160, 161(b), 182(2)–(4), 183 та 184
Стаття 108(1), перший підпараграф, перше речення	Стаття 162
Стаття 108(1), перший підпараграф, друге і третє речення	Стаття 170(4)
Стаття 108(1), другий підпараграф	Статті 6(2), 7(a) та 8(1)(a)
Стаття 108(2)	Стаття 163(1) та

	(2)
Стаття 108(3), перший підпараграф	Стаття 6(1)
Стаття 108(3), другий підпараграф	—
Стаття 108(4)	Статті 163(3), 164 та 165(b)
Стаття 109(1)	Стаття 166(1)
Стаття 109(2)	Статті 166(2) та 168 (a)
Стаття 109(3)	Статті 6(2), 7(a), 8(1)(a) та 165(a)
Стаття 110(1), перший підпараграф	Стаття 167(1), перший підпараграф
Стаття 110(1), другий підпараграф	Стаття 167(1), третій підпараграф
Стаття 110(1), третій підпараграф	Стаття 167(2) та (3) і стаття 168(d)
Стаття 110(2) та (3)	Стаття 167(4) та (5)
Стаття 111(1)	Стаття 170(1)
Стаття 111(2), перше речення	Стаття 170(2)
Стаття 111(2), друге речення	Стаття 170(3)(a) та (b)
Стаття 111(3)	Стаття 170(3)(c)
Стаття	Стаття 172(1)

112(1), перший підпараграф	
Стаття 112(1), другий підпараграф, перше речення	Стаття 182(2)
Стаття 112(1), другий підпараграф, друге речення	Стаття 182(3)
Стаття 112(2)	—
Стаття 112(3)	Стаття 172(2)
Стаття 112(4)	Стаття 176(b)
Стаття 113(1) та (2)	Стаття 173(1) та (2)
Стаття 113(3)	Статті 173(3) та 176(c)
Стаття 114(1)	Стаття 174(1)
Стаття 114(2), перший підпараграф	Стаття 174(2)
Стаття 114(2), другий підпараграф	Стаття 175
Стаття 115, перший параграф	Стаття 177(1)
Стаття 115, другий параграф	Статті 177(2) та 178
Стаття 116(1)	Стаття 185(1)
Стаття 116(2),	Стаття 22, стаття 24(a)–(g)

перший підпараграф, пункт (а)	і стаття 25(а) та (b)
Стаття 116(2), перший підпараграф, пункт (b)	Статті 23(4)(а), 23(5), 24(н) та 25(с)
Стаття 116(2), перший підпараграф, пункти (с) та (d)	Статті 185(2) та 186(а)
Стаття 116(2), перший підпараграф, пункт (е)	Стаття 22(1), третій підпараграф, та 24(а)
Стаття 116(2), перший підпараграф, пункт (f)	Стаття 25(b)
Стаття 116(2), перший підпараграф, пункт (g)	Статті 23(4)(b), 24(н), 28, 31(b) та 32
Стаття 116(2), перший підпараграф, пункти (h) та (i)	Статті 186(b) та 187
Стаття 116(2), другий підпараграф	—
Стаття 117	Стаття 188
Стаття 118	Стаття 189
Стаття 119(1) та (2)	Стаття 190

Стаття 119(3)	Стаття 193
Стаття 120	Стаття 191
Стаття 121	Стаття 192
Стаття 122	Стаття 193
Стаття 123(1) та (2)	Стаття 194
Стаття 123(3)	Стаття 179(4)
Стаття 124(1)	Стаття 195(1)
Стаття 124(2)	Стаття 195(2) та (3) і стаття 196
Стаття 125	Стаття 197
Стаття 126(1)	Стаття 198(1)
Стаття 126(2)	Стаття 198(2), перший підпараграф, перше речення
Стаття 127(1)	Стаття 199
Стаття 127(2)	Стаття 198(3)(d)
Стаття 128	Стаття 198(2), перший підпараграф, друге речення, та другий підпараграф, стаття 198(3) (a)–(c) і стаття 200
Стаття 129	Стаття 201
Стаття 130(1)	Стаття 203(1), перший підпараграф
Стаття 130(2)–(5)	Стаття 203(2)–(5)
Стаття 131(a)	—
Стаття 131(b)	Стаття 204
Стаття 132	Стаття 205

Стаття 133	Стаття 208(1)
Стаття 134	Статті 202, 203(1), другий підпараграф, 203(6), 206, 207 та 209
Стаття 135	Стаття 210
Стаття 136(1)	Стаття 211(1)
Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (а)	Стаття 22, стаття 24(а)–(g) і стаття 25(а) та (b)
Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (b)	Статті 23(4)(a) та 24(h)
Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (c)	Стаття 212(a)
Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (d)	Стаття 22(1), третій підпараграф, та 24(a)
Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (e)	Стаття 25(b)
Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (f)	Статті 23(4)(b), 24(h), 28, 31(b) та 32
Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (g)	—

Стаття 136(2), перший підпараграф, пункт (h)	—
Стаття 136(2), другий підпараграф	—
Стаття 136(3), перший підпараграф, пункт (a)	Стаття 211(3), перший підпараграф, пункт (a)
Стаття 136(3), перший підпараграф, пункт (b)	Стаття 211(3), перший підпараграф, пункти (b) та (c)
Стаття 136(3), перший підпараграф, пункт (c)	Стаття 211(3), перший підпараграф, пункт (d)
Стаття 136(3), другий підпараграф	Стаття 212(b)
Стаття 136(4), перший підпараграф	Стаття 211(4)
Стаття 136(4), другий підпараграф	Стаття 211(5)
Стаття 136(4), третій підпараграф	Стаття 211(6)
Стаття 136(4), четвертий підпараграф,	Стаття 213

пункти (а) та (b)	
Стаття 136(4), четвертий підпараграф, пункт (с)	Стаття 212(с)
Стаття 136(5)	Стаття 23(2)
Стаття 137(1)	Стаття 214(1)
Стаття 137(2)	Стаття 214(2) і стаття 7(с)
Стаття 138	Стаття 215(1)–(3)
Стаття 139	Стаття 218
Стаття 140(1)	Стаття 219
Стаття 140(2)	Статті 221(а) та 222(б)
Стаття 141	Стаття 220
Стаття 142(1), перший, другий і третій підпараграфи	Стаття 223(1)
Стаття 142(1), четвертий підпараграф	Стаття 224(а)
Стаття 142(2), перший підпараграф, пункт (а)	Стаття 223(2), перший підпараграф, пункт (а)
Стаття 142(2), перший підпараграф, пункти (b) та (с)	Стаття 223(2), перший підпараграф, пункти (с) та (d)
Стаття	Стаття 223(2),

142(2), другий підпараграф	перший підпараграф, пункт (b) і стаття 224(с)
Стаття 142(3), перший підпараграф	Стаття 223(3)
Стаття 142(3), другий підпараграф	Стаття 224(d)
Стаття 142(4)	Стаття 223(4)
Стаття 143	Статті 211(2), 216, 217, 221(b), 222(b), 224(b), 225, 228, 229, 230, 231(b), 232, 233(4), 235, 236, 243(2), 251(4), 254(2), (3), (6) і (7) та 257(4)
Стаття 144(1)	Стаття 226(1)
Стаття 144(2)	Статті 226(2) та 231(а)
Стаття 144(3)	Стаття 226(3)
Стаття 144(4)	—
Стаття 145(1) та (2)	Стаття 227
Стаття 145(3), перший підпараграф	Стаття 155(1)
Стаття 145(3), другий підпараграф	Стаття 157
Стаття 146	Стаття 233(1)– (3)
Стаття 147	Стаття 234

Стаття 148(1)	Стаття 237(1)
Стаття 148(2), перший підпараграф	Стаття 237(2)
Стаття 148(2), другий підпараграф	Статті 237(3) та 239
Стаття 149	Стаття 242
Стаття 150(1)	Стаття 238(1)
Стаття 150(2) (a)	—
Стаття 150(2) (b)	Стаття 238(2)
Стаття 150(3)	—
Стаття 151(1), перший підпараграф	Стаття 144
Стаття 151(1), другий підпараграф	Стаття 145(3)
Стаття 151(2)	Стаття 145(5) та (11)
Стаття 151(3)	—
Стаття 151(4)	Стаття 147(4)
Стаття 151(5)	Стаття 145(1), (2), (4) та (6)–(10), стаття 146, стаття 147(3) та (4) і стаття 148 та 151
Стаття 152	Стаття 147(1) та (2)
Стаття 153	Стаття 240
Стаття 154(1) (a)	Стаття 237(3), перше речення

Стаття 154(1) (b)	Стаття 241(1)
Стаття 154(2)	Стаття 237(3), друге речення, і стаття 241(2)
Стаття 155(1)	Стаття 243(1)
Стаття 155(2) та (3)	Стаття 243(3) та (4)
Стаття 156	Стаття 244
Стаття 157	Стаття 245
Стаття 158	Стаття 246
Стаття 159	Стаття 247
Стаття 160	Стаття 248
Стаття 161	Стаття 249
Стаття 162	Стаття 250
Стаття 163	Стаття 251(1)– (3)
Стаття 164, перший параграф	Стаття 253
Стаття 164, другий параграф	—
Стаття 165	Стаття 252
Стаття 166(1)	Стаття 254(1)
Стаття 166(2) та 3	Стаття 254(4) та (5)
Стаття 167	Стаття 255
Стаття 168	Стаття 256
Стаття 169	Стаття 257(1)– (3)
Стаття 170	Стаття 258
Стаття 171(1) та (2)	Стаття 259(1) та (2)

Стаття 171(3)	Стаття 86(5)
Стаття 171(4)	Стаття 259(3)
Стаття 172	Стаття 260
Стаття 173	Стаття 261
Стаття 174	Стаття 262
Стаття 175(1), перший підпараграф	Стаття 263(1)
Стаття 175(1), другий підпараграф	Стаття 263(2)(a)
Стаття 175(2) та (3)	Стаття 263(3) та (4)
Стаття 176(1) (a) та (b)	Стаття 263(2)(b) і стаття 265(b)
Стаття 176(1) (c) та (d)	Стаття 265(b)
Стаття 176(1) (e)	Стаття 161(a)
Стаття 176(2)	—
Стаття 177(1) та (2)	Стаття 267(1) та (3)
Стаття 177(3)	Стаття 267(2)
Стаття 177(4)	Стаття 267(2)
Стаття 177(5)	Стаття 268
Стаття 178(1)	Стаття 269(1)
Стаття 178(2) (a)	Стаття 269(2)(a) та (b)
Стаття 178(2) (b)	Стаття 269(2)(d) та (e)
Стаття 178(3)	Стаття 269(3)
Стаття 179	Стаття 270
Стаття 180(1)	Стаття 271(1),

	перший підпараграф
Стаття 180(2), перше речення	Стаття 6(1)
Стаття 180(2), друге речення	Стаття 271(3)
Стаття 180(3), перший підпараграф	Стаття 6(2)
Стаття 180(3), другий підпараграф	Стаття 271(4)
Стаття 180(4)	Стаття 271(2)
Стаття 181, перший і другий параграфи	Стаття 272(1)
Стаття 181, другий параграф і третій параграф	—
Стаття 182(1)	Стаття 277
Стаття 182(2)	—
Стаття 183(1)	Статті 16(1) та 17
Стаття 183(2) (a) та (b)	—
Стаття 183(2) (c)	Статті 280 та 283
Стаття 184	Стаття 285
Стаття 185	—
Стаття 186	Стаття 286(2) та (3)

Стаття 187	Стаття 287
Стаття 188(1)	Стаття 288(1)
Стаття 188(2)	Стаття 288(2)
Стаття 188(3)	Стаття 288(1)

([1](#)) OB L 256, 07.09.1987, с. 1.

([2](#)) OB L 124, 08.06.1971, с. 1.

([3](#)) OB L 324, 10.12.2009, с. 23.

([4](#)) OB L 152, 16.06.2009, с. 23

([5](#)) OB L 82, 22.03.1997, с. 1.